

A TÉRIDŐ KULCSA:

A TUDAT

Összefoglaló ismeretek pszichológusoknak, látnokoknak,
asztrológusoknak, fizikusoknak,
az ezoterika és a parajelenségek iránt érdeklődőknek

Első változat

TARTALOM

ELŐSZÓ	3
ELSŐ FEJEZET: KULCS MÁR DIMENZIÓKHOZ	4
A tudomány és a hiányzó dimenzió	4
Amikor a szellem a testen kívül működik	5
Az idő kérdése	5
A karma	7
Tudatszintek, kondicionálások	8
A tudat fejlődése	10
A szimbólumok, mint dimenziókapuk	12
Entrópia "itt" és "ott" - a megnyilvánulatlan világ	13
Időzár, karmazár	14
Holografikus valóságmodell	14
Tudatszintek és aura	17
"Amint fent, úgy lent"	18
MÁSODIK FEJEZET: IDŐ ÉS FEJLŐDÉS	20
A tér és az idő struktúrája	20
Döntés és fejlődési spirál	21
Élmény, élményegység	22
Csoportkarma	24
Előző életek, párhuzamos életek	25
Döntés és fejlődés	27
Tudatformák, entitások és téridő-struktúra különböző szinteken	28
Tér és időstruktúra különböző szinteken	32
A tudatformák fejlődése, entitások	32
Idő és karma kapcsolata	34
HARMADIK FEJEZET: TUDAT ÉS ENERGIA	36
Az időzár	36
A derékszögű, a komplex szférikus és a szektoros tér	41
Kondicionálások	44
Tudattartalmak orientációja, lokális determináció	45
Frekvenciák keletkezése	47
Események keletkezése	49
A vertikális energiacsatorna	50
Az idő iránya	52
"Kint az van, ami bent" - az aura kifordulása	54
Az orgon-energia	55
A szabadenergia	56
Virtuális valóság	58
NEGYEDIK FEJEZET: ÚTBAN A TELJESSÉG FELÉ	60
Az Egyéniség	60
A tudat működésének beszűkülése	61
Hamis ego és személyiség	64
A hamis ego kialakulásának alapja: tudatosság hiánya	66
Paradox, poláris világ: a hamis ego építménye	67
Inkarnációk körforgása	69
Szintek közötti információs kapcsolat kifejeződése	70
Fejlődés és megvilágosodás	73
Álomtudat, haláltudat, tudatfolytonosság	75
A lét misztériuma	76
Meditatív technikák	77
A téridő kulcsa a Tudat. A Tudat aspektusai	78

ELŐSZÓ

Ez az írás nem tartalmaz új felfedezéseket, csupán a régmúlt idők nyelvén már megfogalmazott, de a hétköznapi ember számára kevésbé érthető tudati jelenségeket próbálja meg a mai tudomány szemszögéből megközelíteni. Miután több igénynek is igyekszünk egyszerre megfelelni (pszichológusoknak, parapszichológusoknak, látnokoknak, keresztényeknek, asztrológusoknak, fizikusoknak), az olvasó a szöveg szókészletét sokszor számára idegennek érezheti. Ne ijedjünk meg: jó alkalom, hogy megértsük egymást! Próbáljuk meg lefordítani saját nyelvünkre, aszerint, hogy a vallásos, az asztrológiai vagy éppen a mai természettudományok szemlélete áll hozzánk közelebb! Az se baj, ha csak a számunkra érdekes részeket értjük meg.

A meditatív technikákban jártasok szinte triviálisnak érezhetik az írásban előforduló megállapításokat, ugyanakkor furcsának, különösnek a megközelítést és a megfogalmazás módját, a logikai "köntöst", amelybe a számukra közismert dolgokat bújtattuk. Vegyük figyelembe, hogy a keleti, elsősorban a buddhizmusra és a hinduizmusra épülő, sok esetben *ma* kialakított iskolák, irányzatok sem értik meg teljesen egymást, bár ez a megnevezés csak a valóság *természetének látszólagos oldalát* érinti, annak *lényegét* nem. Ezt mindenki tudja.

Remélem az asztrológusoknak sikerül meglátniuk azoknak a fogásoknak és általában az egész asztrológia tudományának alapját, amelyeket már évezredek óta alkalmaznak ill. amelyre építenek, bár sosem értették meg, hogy ezek hogyan "működnek".

A fizikusok számára idegen a vallásos-misztikus megközelítés. Nézzék át a fizikai alapon született jelenlegi legújabb világelméleteket, és vessék össze a régmúlt idők szemléletével! Két dolgot állapíthatnak meg: amit ma felfedeztek, az már sokszor régebben is ismert volt, és felfedezéseik csak egy-egy apró elemét képezik egy korábbi világszemléletnek. Talán egyszerűbb lenne előbb az *egész*et megérteni, de ehhez egy kicsit el kell itt időzni.

Budapest, 1999, nyári napforduló

A szerző

ELSŐ FEJEZET

KULCS MÁS DIMENZIÓKHOZ

A tudomány és a hiányzó dimenzió

A mai tudomány minden esetben - még akkor is, amikor valamilyen eszközt, műszert használ - az érzékszerveinkkel felfogható paraméterekkel dolgozik, és csak azokat a dolgokat tekinti létezőnek, amelyek ilyen módon észlelhetők, igazolhatók. Ezzel azonban a valóság jelentős része mintegy kívül reked a tudományos vizsgálatok köréből. Az érzékszerveinkkel is felfogható, de a megszokott módon nem igazolható, meg nem magyarázható, meglévő ismereteikbe be nem illeszthető fizikai jelenségekkel szintén ez történik.

A tudomány tagadja az érzékszerveinken túli, un. belső érzékelést, bár minden kutató "elme" tisztában van vele, hogy tudományos eredményeit sem logikájának vagy lexikális tudásának köszönheti, hanem valami másnak, és amit a műszaki-természettudományos területen legfeljebb kreativitásnak mernek nevezni. Furcsa módon a tudomány nap mint nap tesz felfedezéseket, amelyhez - annak ellenére, hogy azokat logikai diadalmenetként adják elő, tudat alatt minden kutató tudja - egy kis szubjektív eszköz, (a tudomány szemszögéből nézve) csalás is szükséges volt.

A nagy természettudósok közül pl. Isaac Newton vagy Albert Einstein tisztában volt azzal, hogy nagy felfedezéseiket nem az elfogadott tudományos módszerekkel tették. Newton-ról kollégáinak az volt a benyomása, hogy az "igazságot" már jóval hamarabb tudta, mint ahogy azt tudományos eszközökkel igazolta volna. Ő - ellentétben sok kevésbé sikeres tudóstársával - tudta, mit kell igazolnia. Einstein tudását egyszerűen "Isteni" eredetűnek tartotta.

Tudományos felfedezések akkor jönnek létre, amikor ez a "kutató elme" működik, és amikor nem, semmiféle kényszerrel (pl. logikai úton) nem lehet munkára bírni. A mai tudomány nem ismeri el, hogy a képletek, logikai okfejtések, számítások, érvelések csak eszközei, mankói annak, hogy tudóstársunk fejében is létrejöjjön az, ami a miénkben már létezik (és azt mondja: "értem"), így abba a csapdába esik, hogy ezeket az eszközöket tekinti a Tudásnak.

A mai tudósok között van azért néhány, aki igen drasztikus módon lép fel az ilyen tudás leleplezése érdekében. Így tett egy matematikaprofesszorom is, aki kötelezővé tette puskaírást. Azt hittük, könnyű lesz a dolgunk; puskáztunk. Csak akkor csodálkoztunk el, amikor a levezetések után ránkörmedt: "Mi ez a hókusz-pókusz itt a táblán?" Sokan utóvizsgáztak...

Egy mérnökprofesszort egy tétel-bizonyítás levezetése után a hallgatók figyelmeztették, hogy a levezetéssel véletlenül a tételnek éppen az ellenkezőjét sikerült bebizonyítani. A professzor nem jött zavarba, kijavított két képletet. "Na mostmár legalább bebizonyítottuk az ellenkezőjét is" - mondta. Nesze neked bizonyítás...

A bizonyíthatóság egyébként sem feltétele az igazságnak. Minden bebizonyítható ami nem igaz, és semmi sem bizonyítható be tökéletesen. A bizonyítás csak segédeszköz, mankó.

Úgy tűnik, maga a Tudás is a megmagyarázhatatlan takargatnivalók közé tartozik.

Egyes fizikusok éppen ilyen "kívül rekedt", "nem létező" jelenségeket vizsgálnak. Ők a mai tudomány és a nemlétezőnek tartott jelenségek közti ellentmondást egy újabb dimenzió feltételezésével oldják fel.

Amikor a szellem a testen kívül működik

A telekinézis, telepátia, tisztánlátás,... mind ilyen jelenség. Sőt, amikor a testen belül működik akkor sem úgy, ahogy azt a mai orvostudomány elképzei.

Lássunk egy nyilvánvaló, és egyben meghökkentően egyszerű példát, amelyet gyakorlatilag bárki kipróbálhat. A kísérlethez szükséges egy varrótű. Ha ezt az alkarunk egy sima bőrfelületére fektetjük, majd az alkarunkat elkezdjük forgatni, hogy a felület, amelyen a tű található egyre inkább függőleges helyzetbe kerüljön, egyszer csak a tű legurul, mert a tapadási erő túl kicsi a gravitáció ellensúlyozásához. Azonban ha a tűre és annak tapadására koncentrálunk, a forgatások során egyre inkább közeledünk a függőleges helyzethez, amikor a tű leesik. Néhány perc elteltével megtörténik a "csoda": a tű 180 fokos elforgatás során sem esik le, vagyis úgy tapad, mint a légy a falon. A kísérlet sikerének csak egy titka van: úgy kell tennünk, mintha a tű is hozzánk tartozna, mint bármely testrészünk; tapadását ugyanúgy tudjuk befolyásolni, mint a pl. a kezünket, amikor mozgatjuk.

A kísérlet más vasból készült tárggyal is elvégezhető, a haladók már súlyosabb testekkel is próbálkozhatnak. A lényeg az, hogy a tárgy lapos, és ferromágneses legyen. Ebből kiderült, hogy tulajdonképpen tudatosan létrehozott mágneses mezőn alapszik a jelenség. A fizikában járatosak ilyenkor rögtön az elektromos áramot keresik. Ennek az áramnak több A -nek kell lennie, de vajon hol folyik? Az alkarunkban biztos nem. Talán a negyedik dimenzióban? - teszik fel a kérdést a fizikusok.

Másik kísérlet: amikor a tudatunk más testében működik.

Kérjünk meg valakit, hogy behunyt szemmel állva lazítsa el magát. Közelítsünk tenyerünkkel a kézfejéhez, és készítsük arra (gondolatban), hogy emelje fel. Egy kis koncentráció után keze - tudtán kívül - valóban elkezd emelkedni.

Az utóbbi években az orvostudomány számos olyan felfedezést tett, amely megkérdőjelezi az agy és az idegrendszer működéséről alkotott eddigi elképzeléseinket. Az ún. vízfejűségben szenvedő betegek kis agytérfogata és ebből következően alacsony intelligenciaszintje mindig is "közismert" volt. Legalábbis ezt tartották a vízfejűségben elhunytak statisztikai alapján. Kiderült azonban, hogy vannak tünetmentes vízfejűek is, akiknek agytérfogata egy közép-termetű emlős agytérfogatával közel azonos, intelligenciaszintjük viszont akkora, sőt esetenként nagyobb is, mint egy átlagemberé.

A tünetmentes vízfejűek létezésére balesetben elhunyt emberek boncolása során derült fény. A felfedezést követően a kórházakban dolgozók - főleg orvosok - szinte pánikszerűen felvételt készítettek agyukról.

Valószínűnek látszik az is, hogy az előző életek emlékeinek - amelyet pl. regressziós hipnózissal hívunk elő - tárolására az agy nem rendelkezik elegendő kapacitással, tehát ezek az emlékek biztos nem az agyból származnak (függetlenül attól, hogy az előző életek létezését elfogadjuk vagy sem).

Úgy tűnik, az agy valószínűleg csak egy összekötő kapocs a fizikai világ és a "plussz dimenzióval" rendelkező tudat között.

Az idő kérdése

Az időt a fizika, mint segédváltozót vezette be, amely a fizikai változók egy csoportjába sem sorolható (pl. skaláris vagy vektor), sőt létezése sem olyan nyilvánvaló, mint a többi fizikai változóé. A haladó fizikusokban egyre inkább felmerül az igény az idő és a hiányzó dimenzió(k) közti összefüggés tisztázására.

Hogyan kell érteni ezt az összefüggést?

Próbáljuk meg elképzelni, hogy kétdimenziósak vagyunk! Egy síkban élünk, és egy háromdimenziós tárgyat szemlélünk. Milyennek látjuk? Természetesen kétdimenziósnak, pontosabban annak egy, a mi síkunkba eső metszetét érzékeljük. Pl. egy sörösüveget gyűrűnek látunk. Ha a sörösüveg elkezd süllyedni, és síkunk éppen a nyaki részét metszi, azt látjuk, hogy a gyűrű összeszűkül, majd eltűnik, vagyis a tárgy időben változóan

érzékelnék, holott nem az, sőt akkor is létezik, amikor már eltűnt. Vajon az idő a mi háromdimenziós világunkban mennyiben valóságos, és mennyiben illúzió? Nem az idő létezését kérdőjelezzük meg itt, hanem csak azt mondjuk, hogy az idő mögött egy vagy több nem látható dimenzió is meghúzódhat. Ha felfedtük a hiányzó dimenziót, még mindig maradhat vissza időkomponens, amely *esetleg* újabb rejtett dimenzió létezésére enged következtetni.

A tudományon kívül minden más rendszer (pl. vallások, asztrológia) valamilyen módon kétségbe vonja, sőt tagadja az idő létezését. Vegyük például az asztrológiát. Látszólag dolgozik az idővel: egyik oldalról a bolygómozgások, másik oldalról a bekövetkező események leírásánál. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy ezek az asztrológus munkájának csak a legelejét és a legvégét jelentik. A legelejét azért, mert a bolygómozgások mindenki számára megfigyelhetők, a legvégét pedig azért, mert a hétköznapi ember idődimenzióban gondolkodik, és ezért az asztrológustól is ilyen leírást, mint végeredményt vár el. Fejében többnyire meg se fordul, hogy az asztrológus a személyiséganalízisnél ill. a jóslásnál ugyanannak a valaminek két különböző vetületét írja le. Tehát ugyanarról a dolgról van szó, csak éppen egyszer személyiségnek, a máskor sorsnak nevezzük. Az előrejelzés, a progressziós horoszkóp pedig nem más, mint most is létező, de érzékszerveinkkel fel nem fogható dolgok *kiszámítása események, szimbólumok és fogalmak között létesített analógiák felhasználásával*.

Az előbbi kétdimenziós világ példájánál maradva: ha most 8 cm a gyűrű átmérője, és 36 nappal ezelőtt bukkant fel, akkor most ereje teljében van éppen, és kb. 40 nap múlva elkezd fogyni, majd 80 nap múlva meghal.

A látnokok kétféle időt érzékelnek: a lineáris ill. a Nagyidőt. A lineáris idő mögötti dimenzióban meghúzódó események akár múltbeliek, bizonyos fókig akár jövőbeliek, most is léteznek, csak a "dimenzióhiányos" észlelésünk miatt nem látjuk. A Nagyidő más ütemben telik, mint a lineáris. (A Nagyidőt az auralátók a negyedik réteg után érzékelik, a hetedik réteggel megszűnik.)

A buddhista és hinduista filozófiai irányzatok mind a lineáris, mind a Nagyidőt csupán "szellemi fejlettlenségünk" miatt bekövetkező illúzióknak tartják. A gondolat, cselekvés, sors és személyiség összefüggései valamint az Én és az Univerzum egysége ugyanis belső tapasztalás folytán a megvilágosodott szellem számára nyilvánvaló, a lineáris és Nagyidőn túl valahol mozdulatlan hűződik meg. A hétköznapi ember szemszögéből nézve a gondolat látszólag most keletkezik (mint ahogy a söröszüveg is: a semmiből), a cselekvés egy időbeli folyamat, a sors a jövőnk, ami inkább a véletlennel mintsem személyiségünkkel vagy cselekedeteinkkel magyarázható. A meditációt folytatók tudják, hogy egy adott szinten az "intuitív" készségek egy olyan fejlettséget érnek el, amellyel szokatlan képességekre tesznek szert: először előre látnak jövőbeli eseményeket, bármire vissza tudnak emlékezni, majd később fogalmi szinten kezdik látni a dolgokat, és észreveszik, hogy a látszólag különálló, de összefüggő dolgok "térbelileg" is kapcsolódnak egymáshoz (pl. ránézésre megmondják, hogy valaki milyen csillagjegyben született).

Az asztrológia tehát analógiákkal dolgozik, és számol. Konkrét eseményeket nehezen, vagy nem tud pontosan megfogalmazni. A tarotjósok viszont ezt könnyedén megteszik, szintén analógiák alapján, de intuitív úton. A "látók" nem alkalmaznak semmilyen segédeszközt, nem gondolkoznak, csak egyszerűen látják azt, ami létezett, létezik, és létezni fog... Úgy tűnik, a jóslás - látás - belső érzékelés minél inkább épül belső tapasztalásra, és minél kevésbé használ segédeszközt, annál gyorsabb, és részletgazdagabb.

Összefoglalva tehát:

A tudomány nem ismeri el a belső érzékelést, és az azzal felfedezhető dimenziókat;

Az asztrológia tud róla, szimbólumok, fogalmak és analógiák alkalmazásával számol velük;

A tarot-jósok segédeszközt alkalmazva intuitíve dolgoznak;

A látók belsőleg érzékelnek vagy látnak egy vagy két "plusz dimenziót";

A megvilágosodottak több "plusz dimenziót" érzékelnek vagy látnak, és minden szinten megélik azok "amint fent, úgy lent" egységét.

(Ezen dimenziók mibenlétét és viszonyát csak később írjuk le. Amíg nem érthetjük meg, mi áll a "dimenzió" szó mögött, és nem használjuk konzekvensen, idézőjelbe tesszük.)

A karma

Amíg a hétköznapi ember nem, vagy csak hiányosan ismeri fel a gondolat, cselekvés, személyiség és sors összefüggését, a keleti hinduista és buddhista irányzatok ezeket a fogalmakat azonosnak tekintik, és karmának nevezik. Időben szemlélve a gondolat, cselekvés, személyiség és sors teljes mértékben (a "véletlen"-t kizárva) ok-okozati viszonyban állnak egymással, egyébként pedig ugyanannak a dolognak különböző síkjait és vetületeit jelentik. (Ezzel részletesen a fejezet végén foglalkozunk.)

A karma törvénye szerint mindennek meg van a maga oka, véletlen pedig nem létezik. A sorsunkkal összefüggő okok mindig belsőek, belőlünk származnak, nem más (körülmény, személy) okozza.

Míg egy hétköznapi ember lehetségesnek tartja a véletlent, aki meditációt folytat, és megfigyelési körét kiterjeszti a mindennapi tevékenységekre, felismeri, hogy amit véletlennek nevezett, az csak ismeretei és belső érzékelésének hiányosságából származik. Amikor "véletlenül" eslek az úton ez egy bennem rejlő gondolat következménye. Pl.: "azért is eslek, lássátok milyen szerencsétlen vagyok!" vagy "eslek, hogy megmutassam a sorsnak, hogy elegendem van belőle" vagy "engem nem érdekel, legyen úgy". Ha ezek a gondolatok nincsenek bennem, és nem akarok elesni, akkor nem is fogok. ... az ember csak saját magának árthat, és csak maga árthat magának, senki más.

Kicsit nevetségesnek tűnhet, hogy valaki szándékosan ilyen buta gondolatok kíséretében inkább elesik csak azért, mert meg akar mutatni valamit a világnak. Pedig közismert az ész és az érzelmek ellentéte: amit tudok, annak nem feltétlenül engedelmességek, pl. ha tudom, hogy a vizsga előtt fölösleges, sőt előnytelen, ha izgulok, mégsem tudok nem izgulni.

Az élet célja a fejlődés, a fejlődés un. "karmikus" feladatokon keresztül valósul meg. Azt, hogy milyen emberekkel kerülünk kapcsolatba életünk (életeink) során, a teljesítendő karmikus feladatokról függ. Egy, általában velünk szorosabb kapcsolatban levő személy "adja fel" a karmikus feladatot, amelyet meg kell oldanunk. Rendszerint ez nem sikerül rögtön, azaz un. "karmikus adóssággá" válik, így az életben ezzel a feladattal *ezernyi megnyilatkozási formában* többször szembe kerülünk, amíg azt meg nem oldjuk. A karmikus adósság szinte sugárzik a személyiségünkől, pontosabban a karmikus feladat megnyilatkozási formáira adott *hibás válaszaink képezik személyiségünk negatív vonásait*. A hibás válaszoktól szenvedünk, a helyesnek vélteket pedig fejlődésünk eredményeként tartjuk számon.

A karmikus feladat jelenetét - éppúgy mint az előző életek emlékeit - a hétköznapi ember számára amnézia fedi.

Ez a karmikus jelentőségű jelenet különböző eszközökkel felderíthető. Regressziós hipnózissal pl. gyakorlott személy a "sugárzási pont" irányában haladva felszínre tudja hozni. Az asztrológus szintén tud információt mondani a karmikus feladat jellegéről, körülményeiről. Pl. ha a deszcendens az ikrek jegyében van: változó helyszínekről, felszínes, mozgékony ember jelenlétéről árulkodhat, de pl. lehet, hogy az anya, aki a karmikus feladatot feladta az ikrek jegyében született.

Meditatív technikákkal saját magunk göngyölíthetjük fel az életünkben eddig lejátszódott események karmikus láncolatát. Meditáció során kiderül az, hogy az életünkben lejátszott negatív események - akár sorsdöntőek, akár hétköznapiak - lényegileg mind azonosak, és csak megjelenési formájukban különböznek: szinte minden ilyen esemény egy kaptafára húzható fel. Amikor ezt megtettük, az amnézia hirtelen feloldódik, visszaemlékszünk a karmikus jelenetre, és lehetőségünk van arra, hogy most - tanulva az eddig történetekből - ezúttal helyesen oldjuk meg a feladatot, és ne másokat hibáztassunk a negatív élményért.

Tudatszintek, kondicionálások

A buddhista pszichológia a tudatot tudatszintekre bontja. A Zen-buddhizmus szerint az első ötöt az érzékszervek, a hatodikat a hétköznapi értelemben vett tudat (amiről tudunk), a hetediket a tudatalatti (amiről nem tudunk), a nyolcadikat a tudattalan (tudattartalmak, ebben vagy az előző életeinkben tanult, ill. velünk született automatizmusok, rutinok, emlékek, érzések), a kilencediket az "Én" alkotja, amely az Univerzummal és a "Végső Okkal" van kapcsolatban. Ezek a tudatszintek jól elkülöníthetők, mindegyikük egy, az "Én"-nek a külvilág felé történő transzformációs szintjét jelenti. Az "Én" miután "dimenzióban" különbözik a körülöttünk lévő anyagi-fizikai világtól, kifelé csak úgy nyilvánulhat meg, ha a "plusz dimenziót" időbeli folyamattá transzformálja. Az ilyen transzformációk, mint az asztrológiánál vagy a kártyavetésnél analógiák segítségével, valamint nagyobb jelentéstartalmak szimbólumokká történő egyszerűsítésével történik.

A beszéd, a tudomány nyelve, a matematika mind kidolgozták a saját szimbólumrendszerüket. Ezek a tudatos cselekvés eszközeit képezik, és a **hatodik tudatszint**hez tartoznak.

A **hetedik tudatszint** a hétköznapi ember számára legjobban az álmokban, és annak szimbolikájában nyilvánul meg. Ugyanis amikor alszunk, nem működik a hatodik tudatszint, így az "alatta" levőt megfigyelhetjük. Tudott, hogy az álmok sajátos törvényszerűségekkel és szimbolikával rendelkeznek. Ezek "megfejtése" ugyanolyan nehéz, de megtanulható technika, mint az asztrológia vagy a kártyavetés. A mai pszichológia a szimbolikát a tudat elől történő "elrejtés" (felejtés) eszközének tekinti, mi inkább egy hiányos tudattartalomnak tekintjük, amely a közvetítő közeget képező transzformációs szinten helyezkedik el az "Én" és a külvilág között. (A tanulás és a felejtés témájával "A tudat fejlődése" c. rész részletesen foglalkozik.)

Úgy tűnik, hogy a tudatalattinak ez a szimbolikus része csak egy "rügy"-nek nevezhető abban az értelemben, hogy a tudat fejlődése még nem tart ott, hogy világos jelentéstartalom is kapcsolódjon hozzá, vagyis a hajtás kinőjön a fényre. A tudatos működése során (ébrenlét) ezek a hajtások kirekesztődnek a gondolatainkból, azonban amikor alszunk és eggyel alacsonyabb szinten tartózkodunk, megjelennek.

A **nyolcadik tudatszinten** olyan tudattartalmak találhatók, amelyről a mai pszichológiának csak sejtései vannak, azonban a meditációs gyakorlatot folytatók számára közvetlenül észlelhetők. Köztudott a jógi különleges képessége a vérnyomás, a szívritmus stb. tudatos szabályozása területén. Ezek látványos, a mai orvostudományt is meglepő mutatók tudatosan kiépített **kondicionálások**, amelyek mögött a látványnál sokkal mélyebb tartalom, önismeret húzódik meg. A nyolcadik tudatszint elemei szintén felismerhetők álmunkban, bár osztályozásuk, eredetük megállapítása szintén meditációs gyakorlatot igényel.

A kondicionálások lényegének megértéséhez először említsünk egy igen egyszerű példát: az alfa állapot tudatos elérését. Az agykontrollban az alfa állapot gyors előidézését az un. háromujj technikával oldják meg: "most összeérintem a három ujjam, és alfa állapotba kerülök". Ekkor a tudatszinteken a következők történnek:

Hatodik szint: "El akarom érni az alfa állapotot" (döntés, akarat);

Hetedik szint: "A három ujjamat összeérintem" (szimbolikus eszköz, hiszen fiziológiailag az ujjak nem függenek össze az alfa állapottal);

Nyolcadik szint: "Átkapcsolok alfába" (az alfa állapot emlékének, érzésének felidézése);

Kilencedik szint: "Én" (üres, időtlen lét érzékelése).

Látjuk, a szimbolikus eszköz (a három ujj összeérintése) mintegy *kulcs*ként működik egy *emlék felidézéséhez*. Ez az agykontrollban tudatosan megtanított, egyezményes kulcs egy emlékhöz vezető ajtót nyit, amely mögött az "üres és időtlen Én" tudatállapota húzódik meg. Ha létrejön az alfa állapot, a hatodik (idővel rendelkező fizikai) és a kilencedik (időtlen) szint közötti transzformáció sikeres volt. (Alfa állapotban valóban egy belső megnyugvást, ürességet és az idő megszűnését lehet érzékelni.)

A varázsvessző működése, pontosabban működtetése, mert itt a műszer maga az ember, aki a vesszőt csak mint a műszer mutatóját alkalmazza:

Hatodik szint: "vizet akarok keresni" (döntés, akarat);

Hetedik szint: "varázsvessző kileng a víz felett" (szimbolikus jelentéstartalom);

Nyolcadik szint: "víz nincs...van" (a víz nincs ill. víz van emlékének/érzésének felidézése);

Kilencedik szint: "tudom hol van" (kapcsolat az Egyetemes Tudással, Én=Univerzum).

Természetesen ahhoz, hogy a "víz nincs...van" emlékké/érzéssé váljon, sokat kell gyakorolni. A gyakorlás során kondicionálás jön létre.

A külvilág és az Én közötti kapcsolat biztosításához tehát három transzformációra van szükség:

1. hatodik → hetedik (szimbólumkeresés)
2. hetedik → nyolcadik (időkapu)
3. nyolcadik → kilencedik (újabb időkapu)

A kondicionálás tehát a hetedik (szimbólumok) és a nyolcadik (érzetek, érzések, emlékek) ill. a további szintek között létrejövő kapcsolatot jelent. Az "Én" és a külvilág közötti transzformációs folyamatok szintek között történnek. A kondicionálás az időtlent (Én, "Univerzum", emlékek) időbelivel köti össze (érzékelés, gondolat, cselekvés).

A buddhista pszichológia kifejezetten felhívja a figyelmet a viselkedésünk kondicionált jellegére. Éppen ezért most foglalkozzunk a kondicionálások egy speciális fajtájával, amely a karmával (személyiség, viselkedés, sors) áll szoros kapcsolatban.

A nyolcadik szinten ebben az esetben érzetek komplexuma (érzés) áll. Az érzeteket és ezek kombinációit (érzéseket) a buddhista pszichológia szisztematikusan, részletesen is leírja. A nyolcadik szinten levő érzéshez a hetedik szinten különböző, *szimbólumokkal megnevezhető tudattartalmak* kapcsolódnak. Ezek a szimbólumok a "karmikus vétség elkövetésének" körülményeit tükrözik. A szimbólumokból álló kulcs "nyitja" a kondicionálást, vagyis az illető hasonló szituációban hasonlóképpen viselkedik, mint a "karmikus vétség" elkövetésekor. A kulcs azonban akkor is működik, ha nincs minden szimbólum-elem jelen egyidejűleg.

Történetünk főszereplője legyen egy kisfiú, akinek egy bácsi az utcán, ahol nagyobb tömeg gyűlt össze, kiflit ad ajándékba. A kisgyerek nem szereti a kiflit, és ezt az anyja is tudja. Amikor a bácsi megkérdezi, hogy szereted-e a kiflit, az anyja azt súgja, hogy "mondd azt, hogy »igen«". A gyerek nem teszi ezt, mert hát nem szereti. Tisztában van vele, hogy valami rosszat tesz ezzel a bácsival, de erre a szituációra semmilyen más, megfelelő megoldást nem ismer. Ezért úgy reagál, mint általában az agresszióra: ellenáll. (Itt tehát egy döntéssel *szándékosan* összeköt két dolgot, bár tudja, hogy ezzel *hibát követ el*.) Az anyja, mivel nem fogad szót, a közönség előtt megveri.

Hetedik szint: tömeg - bácsi (férfi) - anyja (nő) - ajándék - beszéd - hazugság (nem szeretem) - erőszak

Nyolcadik szint: harag+félelem

A hetedik szinten levő szimbólum-komplexum időben szilánkokra robban szét, amely szilánkok egyenként is képesek működtetni a kondicionálást. Minél több szimbólumból áll a szilánk, annál erősebb a hozzá kapcsolódó érzés.

A példánál maradva későbbiekben a következő viselkedésformákat lehet megfigyelni:

tömeg - beszéd: fél társaságban megszólalni, ha szót tesz haragszik;
tömeg - beszéd - nő: a tanítónéni megkéri, hogy az osztály előtt énekeljen el egy dalt. Lámpaláz, minél inkább unszolja, annál inkább haragszik, nem tud énekelni;
beszéd - hazugság: nem hajlandó hazudni, hazugságok hallatán különös düh fogja el, nehezen tűri az igazságtalanságot, ezért főnökeivel - különösen, ha nőművek - gyakran összeütközésbe kerül;
férfi - beszéd: nem szeret férfiak társaságában lenni, bár mindig is hiányát érezte barátokban. Ennek ellenére inkább lányok között tölti szabad idejét...
tömeg - férfi - ajándék: a tornaórán egy gyakorlat elvégzésével küszködik. Odamegy a tanár, és segíteni akar neki. Minél segítőkészebb a tanár, annál kevésbé megy a gyakorlat. Mindketten feladják. Később, amikor egyedül megpróbálja, sikerül;
ajándék - beszéd - nem szeretem: nem szeret ajándékot kapni, meglehetősen undoknak tartja környezetét, hogy még megköszönni sem hajlandó.

A fentiekből is látszik, hogy mennyire beszűkülnek egy ilyen embernek a lehetőségei, és sorsát mennyire meghatározza egy ilyen jelenet ("karmikus" jelenet).

Ha regressziós hipnózissal előhívják a fenti jelenetet, a páciensnek lehetősége van arra, hogy kis segítséggel megoldást találjon az ilyen negatív szituációk kezelésére. Ez a következő lépésekben történhet:

1. "Ez a szituáció nem az a szituáció": felismertetik vele, hogy nem megfelelően kezeli a helyzetet; ezzel tulajdonképpen ő is tisztában van (a kondicionálás feloldása, "*oldás*").
2. Megoldáskeresés: ha valaki ajándékot ad neki, és az esetleg nem tetszik, nem kell hazudnia, azt is mondhatja, hogy "Ön mindig olyan kedves hozzám". Ezzel a mondattal éppen adekvátan válaszolt, nem hazudott, és nem is bántott meg senkit. (Új kondicionálás létrehozása, "*kötés*").

Ezzel megszűnt a kondicionálás. *A hatodik tudatszinten létrejött valami*, amelyet az egykoron kisfiú, felnőttként így fogalmaz meg: "Csak azt tudom, hogy ilyen szituációban gyerekkorom óta mindenki csak kiabált velem, de nem tudtam miért. Most már értem" - "*a hajítás kinőtt a fényre*".

(Megjegyzés: természetesen nem csak a kisfiú követett el hibát a jelenetben, hanem az anyja is. Mi csak a kisfiú szempontjából vizsgáltuk meg az eseményt. Az anyja számára a jelenet szintén karmikus jelentőséggel bírhat és következményekkel jár.)

Az ún. szimbólumterápia ill. szimbólumdráma, amit a mai pszichológia alkalmaz, éppen ezeknek a szimbólumoknak a feltérképezésén alapszik. Szimbólumokkal folytatott párbeszéd során fény derül a kondicionálás keletkezésének körülményeire, sőt a kondicionálás fel is oldódhat.

Tudni kell, hogy a meditáció "végső" céljának elérése, a megvilágosodás akkor lehetséges, ha a meditáló mind a hetedik, mind a nyolcadik szintet kellőképpen megismerte, bizonyos szakaszokat az "oldás és kötés" módszerével kiegyenesített (vagyis kondicionálások segítségével megteremtette a kilencedik és a hatodik szint közötti megfelelő kontaktust).

A tudat fejlődése

Buddhista felfogás szerint - ellentétben a mai pszichológiával - az összes tudatszint a tudat részét képezi, mert mindegyik megismerhető, tudatosítható. A továbbiakban mi is ilyen értelemben használjuk a tudat szót. A tudat fejlődése során különböző állomásokon megy keresztül, és az anyagi világban inkarnációi (inkarnáció: anyagi testet öltés) alkalmával többféle formában jelenik meg. A fejlődés első állomása során ásvánként, majd növényként, állatként és "különös kiváltsággal" emberként születik meg. Érdekes, hogy egyes népi törzsek meditációi folytán arra a következtetésre jutottak, hogy először 4 milliárd évvel ezelőtt születtek meg, vagyis nagyjából akkor, amikor a Föld keletkezett. Természetesen a lélek az emberi létet is kinövi, és tovább fejlődik.

A nyolcadik tudatszint a növényvilágban (bizonyos automatizmusok), a hetedik az állatvilágban (pl. gondoljunk a Pavlovi reflexre: nyolcadik szint: evés, mint vágy, hetedik szint: csengő, mint szimbólum, amely az élelem megjelenésével kötődik össze) a hatodik az embernél jelenik meg először (pl. beszéd, mérnöki tudományok). A tudat fejlődése során egyre nagyobbá, strukturáltabbá válik. Érdemes megjegyezni, hogy az aura a tudatszintekhez hasonló rétegződést mutat, és annál több rétegből áll, minél fejlettebb szinten áll a tudat.

Emberi testben a lélek fejlődésének végállomását a megvilágosodás jelenti. Ez történhet spontán fejlődés folytán, de a meditációs gyakorlatok is elősegítik. A természetes megvilágosodás előtt az ember utolsó életében már emlékszik az összes előzőre. Ezek az emberek különösen kiegyensúlyozott alaptermészetűnek tűnnek. Tudjuk azt is, hogy a klinikai halál állapotából egy ember "látó"-ként is visszatérhet. Ez nem általános jelenség, tehát bizonyos fejlettség is szükséges ehhez. Egyes meditációs irányzatok a megvilágosodás (egyik) feltételét így fogalmazzák meg: "a harmadik szem kinyílásához egyszer meg kell halni". Ez szükséges, de nem elégséges feltétel. A meditációs gyakorlatok ezért a fejlődést is elősegítik. A megvilágosodásnak fokozatai vannak aszerint, hogy milyen fejlettségi szint áll az ember mögött. Egy, a klinikai halál állapotából visszatért, vagy egyetlen beavatási szertartáson részt vett egyén nyilván nem áll azon a szinten, mint egy tapasztalt lelki vezető (guru).

Vajon miért nem tudunk mindenre visszaemlékezni? Miért nem ismeri egy hétköznapi ember az előző életeit? Hipnózissal foglalkozó szakemberek tapasztalják, hogy tulajdonképpen mindent memorizáltunk, csak éppen ébrenléti állapotban nem tudunk mindent felidézni. A hipnózissal felidézett dolgok azonban pontatlanok, sokszor szimbolikusak. Feldolgozásuk, pontosításuk bizonyos munkát igényel: az eseményt újra meg kell érteni, és újra fel kell dolgozni. Elkövetett karmikus vétségeinket *azért fedi amnézia, mert a feladatott rosszul oldottuk meg, sőt a feladatot meg sem értettük*, tehát az eredményt nem alkalmazhatjuk "bűntudat" nélkül (értsd: "bűntudat"=hiányos tudattartalom=szimbolikus jelentéstartalom=felejtés). A felejtés mögött tehát mindig valamilyen hiányosság áll, a hiányos tudattartalom pedig szimbólumok formájában jelenik meg. Ezt még a hétköznapi ember is közvetlenül tapasztalja: ha megértettem valamit, emlékszek rá, ha nem, gyorsan elfelejtem.

Az előző életeimre azért nem emlékszek, mert nem sikerült még felismernem, hogyan kapcsolódik a mostanihoz.

Magolás és felejtés. Ezek a fogalmak egy iskolás fejében mindig összekapcsolódnak. De vajon mi közük van egymáshoz? Mi a magolás, és miért jár felejtéssel? Vegyünk egy példát magolásra: "A karma törvényét nem lehet megkerülni". Magoljuk be:

A karma: a karma, mint a macska karma, a kezdőszó a macskáról (hetedik szint, szimbólum) megjegyezhető, a macska pedig arról, hogy szeretek (nyolcadik szint, érzélem) macskát simogatni, így már biztosan nem felejttem el ezt a szót.

törvényét: egy ártatlan macskának mi köze van a törvényhez? Semmi. Egy békésen szunyókáló ártatlan macska mit sem ért a törvényből. Jegyezzük meg a komikumból.

nem lehet megkerülni: ha törvény, akkor logikus, hogy nem lehet megkerülni, de nehogy a "megkerülni" helyett valami mást mondjak (pl. kikerülni). Erre találjunk ki valami mást:

megkerülni: legjobb, ha a macska körül maradunk, képzeljünk el egy macskát, amely a fotelban szunyókál. A fotelban szunyókáló macska megkerülhető.

Ezzel megjegyeztem a mondatot. Csak arra a kedves macskára kell gondolnom. De mi fog történni, ha a tanár megszakít az első szónál... Rögtön elkezd gyötörni a bűntudat.

Az ilyen emlékezet legfeljebb egy-két napra szól, és ezt csak akkor értjük meg, amikor a témazáró dolgozatra készülünk. A fenti mondat jelentéstartalma csak nagyon lazán kapcsolódik a Tudathoz, előbb vagy utóbb teljesen elszigetelődik tőle, és ez azonos a felejtéssel.

A tudat egy építmény, amely egyre nagyobb, egyre bonyolultabb lesz, és amelynek mindenhol stimmelnie, szorosan kapcsolódnia kell, hiszen ez a struktúra jelenti az "energiát", amit a tudat

hordoz. Amnézia csak olyan eseményeket fed, amely elkülönült szigeteket képez az emlékezetben. Ezt jól tükrözi az un. kettős személyiség pszichiátriai esete. A két személyiség nem tud egymásról, mert az összekötő *helyes* láncszem hiányzik, a helyes láncszem felismerése pedig egy kisgyermekkorai "trauma" (karmikus feladat) felnőttkori újrafeldolgozásával pótolható, és a két személyiség egyesíthető.

A tudat fejlesztését meditációs technikák is szolgálják. A meditáció a hatodik tudatszintre alig hat, több irányzat elméleti anyaga minimális. (A tudományhoz hozzászólt ma embere számára a terminológiát és az értelmezést elősegítő modellt itt sokszor éppen a mai pszichológia szolgáltatja.) A gyakorlatban mégis a mai pszichológiával ellentétben - amely a meditációt művelők szerint csecsemőkorát éli éppen - nagyon is hatékony. Kedélybetegségek, neurózis, drogfüggőség mind enyhülnek, majd megszűnnek meditáció hatására. Tulajdonképpen az alsóbb tudatszintek megismerésének és átalakításának egy hatékony eszközéről van szó. A buddhista meditáció például (ön)elemző jellegű, minden apró, alig érzékelhető dolgot tudatosít, majd felbont és tovább tudatosít... Megismerhetjük tudatalattinkat, tudattalanunkat, és ezzel együtt felismerhetjük és megoldhatjuk karmikus feladatainkat. Így folyamatosan felszámolhatjuk azokat a kondicionálásokat, amelyek mindennapi tevékenységünket akadályozzák és beszűkítik lehetőségeinket; kijuthatunk saját börtönünkből és hatékonyabban oldhatjuk meg feladatainkat. A meditációs gyakorlatot folytató azt veszi észre, hogy egyre kellemesebb lesz környezete, eltűnnek azok a problémák, amelyek éveken keresztül visszatértek.

"Először csak azt vettem észre, hogy a problémás emberek eltűntek mellőlem, de azután rájöttem, hogy az emberek ugyanazok, én változtam meg"- mondta valaki egy egy éves meditáció után.

A szimbólumok, mint dimenziókapuk

A szimbolikus tudattartalmak a legjobban akkor érzékelhetőek, amikor alszunk. Miért dimenziókapuk?

Képzeljünk el egy mezőt! Megyünk, megyünk, és egyszer csak megpillantunk egy betongyűrűt, fölötte egy gémmel. Rögtön megjelenik képzeletben előttünk egy föld alatti függőleges vájat, amelynek az alján víz van. Tudjuk, hogy ez egy kút, amely arra szolgál, hogy vízhez juthassunk.

Az álmainkban előforduló szimbólumok eseményekhez vezetnek el bennünket, amelyekre nem emlékszünk, és egyben olyan problémákat jeleznek, amelyeket ebben az életünkben kell megoldanunk (vagy legalábbis megkísérelni azok megoldását). A lényeg a "nem emlékezés"-en van. Azért nem emlékszünk, mert "traumatikus" volt - mondják a pszichológusok. Az esemény *egyes részletei* álmainkban *szimbólumok* formájában jelentkeznek. A szimbólumok tehát az esemény leegyszerűsített, "foghíjas" változatát jelentik, amelyek kapukat jeleznek olyan emlékekhez, amelyeket még nem értettünk meg.

Álmainkban sokszor valamely előző életbeli esemény hosszú láncolata is tisztán kivehető. Ezek az álmok gyakran ismétlődnek, és azt jelzik, hogy éppen a mostani élet hivatott ezeknek a problémáknak a megoldására. Aki meditációs gyakorlatot folytat, ébrenléti állapotban is fel tud fedezni ilyen, az előző életekbe visszavezető szimbólumokat.

Ezek a szimbólumok ébrenléti állapotban kulcsként funkcionálnak. Ha "a kulcs illik a zárba" újra előkerülnek az eseménnyel kapcsolatos gondolatok, és lehetőségünk van arra, hogy a problémát jobban megértsük, hiányosságainkat pótoljuk, és jobb megoldást találjunk. Amikor ez megtörtént, "összeáll" minden, visszaemlékszünk a "traumatikus" élményre.

Érdekes, hogy látnoki képességgel ill. meditatív gyakorlattal rendelkezők ily módon, ébrenléti állapotban előző életbeli eseményekre is ugyanúgy visszaemlékeznek, mintha az ebben az életükben történt volna.

Jó példa a szimbólumokon keresztül nyíló előző életekre történő visszaemlékezésre Arthur király legendája. Arthur király mindig akkor születik meg, amikor Angliának szüksége van rá. Kiletéről azonban ő sem tud semmit, és arról sem, hogy miért született meg, amíg kezébe nem adják kardját, Excaliburt és el nem olvassa a rajta levő rúna feliratot. Ekkor döbben rá, hogy ő Arthur király, és emlékszik vissza előző életeire...

Entrópia "itt" és "ott" - a megnyilvánulatlan világ

Mi is az entrópia? Egy professzor, aki termodinamikát tanított ezt mondta: "Már több, mint tíz éve tanítom az entrópia fogalmát, de még mindig nem tudom micsoda. Ma már bizonyossággal állíthatom, ha valaki azt mondja, hogy tudja mi az, hazudik!"

Ha nem is tudjuk mi az entrópia, azért tudunk róla sok lényeges dolgot:

1. A rendezetlenség entrópiát jelent.
2. Egy rendszer "itt" önmagától csak az entrópiánövekedés irányában haladhat. Egy ház nem épül fel önmagától, viszont annál könnyebben összedől. Egy szobában a holmijaink hajlamosak arra, hogy nagy összevisszaságban a földre kerüljenek (érts: rendetlenség), rend csak akkor lesz, ha időt és energiát szánunk rá. Magától "minden elromlik"... Mindenki megöregszik. "Itt" a destrukció a jellemző.
3. Az entrópiánövekedés energiafelszabadulással jár. Az entrópia tehát energia.

Minden fizikusban felmerül a kérdés, hogy vajon az entrópiára valóban nem érvényes a megmaradási törvény, vagy van valahol "ott" is?

A keleti elnevezés szerint a Prána azokat az erőket jelenti, amelyen keresztül megnyilvánulunk és nyomot hagyunk az Akasán. Ez utóbbi, a mi *emlékezetünk*, "ott" van. Az Akasha tehát az időtlen puszta létet, a Prána a megnyilvánult világot jelenti, ami szoros kapcsolatban van az idővel. Érdekes kérdés az is, hogy megnyilvánulásaink hoznak létre időt, vagy megnyilvánulásainkat kíséri idő.

A következő fejezetekben még foglalkozunk a kérdéssel, de most írjunk számítógépes programot véletlenszám előállítására! A számítógépes programkörnyezetek a véletlenszámot első lépésben egzakt matematikai függvényekkel állítják elő, ezért valójában nem is véletlenek: bekapcsolva a számítógépet mindig ugyanazok a számok következnek egymás után. Lehetőség van azonban a véletlenszámgenerátor függvényébe egy valóban véletlennek tűnő tényezőt beiktatni: az órajelet, vagyis az időt. Ha azonban a véletlenszám generálás közben gondolatban azt akarjuk pl. hogy páros szám keletkezzen, nagyobb valószínűséggel következik be a kívánt eredmény. Miért? Talán éppen az időt manipulálja tudatunk? Vagy tudatunk hozza létre magát az időt is?

"Itt" látszólag minden tönkre megy, "ott" minden fejlődik.

A legegyszerűbb elemi részecske, a foton duális viselkedését mindmáig nem tudják értelmezni a fizikusok. A foton hatáskvantumot jelent. A foton, mint szerkezeti változás nem rendelkezik idődimenzióval és nem is érzékelhető. A fizikai világban elektromágneses hullámként nyilvánul meg, térben és időben terjed és tömege van. Amint megáll és átalakul valamilyen energiává, elveszti tömegét, és érzékelhetetlenné válik - átlép "oda".

Ilyen duális természettel valószínűleg nemcsak az elemi részecskék, hanem minden dolog rendelkezik.

Foglaljuk össze, milyen fogalmak jellemzőek "itt" és "ott":

"ITT"	"OTT"
mozgás, tömeg	mozdulatlanság, struktúra
gondolat, cselekvés,	(Én-)tudat, emlékezet
entrópiánövekedés, destrukció	entrópiacsökkenés, strukturálódás
ciklikusság	változatlanság
"egyik" fizikai erőter	"másik" fizikai erőter
.	
.	
.	
megnyilvánulás	puszta lét

Időzár, karmazár

Mint ahogy leírtuk, a szimbólumok az idő kapuján lévő zárba illenek. Aki tudja ezeket nyitni, vissza tud mindenre emlékezni, beleértve a Nagyidőben kiolvasható előző életeket is. Az előző életek ismeretében is azonban nagyon sok dolog csak formálisan magyarázható, lényegüket tekintve túlmutatnak karmánkon, a Kozmikus Időbe és azon is túl (ld. később a "Tudatszintek és aura" c. részt), "külső dimenziók"-ba vezetnek.

Pl. ha valaki az előző életében szép nő volt, és ezt arra használta fel, hogy másokat csáberejével morálisan elítélendő dolgokra kényszerítsen, az ebben az életében csúnya lesz, hogy megtanuljon szépsége nélkül boldogulni. De vajon miért következik az, hogy most csúnyának kell lennie? Ehhez *fogalmi szinten* meg kell értenünk, sőt látnunk kell azt, hogy mi a szép, a morális, az elítélendő, és ekkor azt is látni fogjuk, miért következik ebből az a "büntetés", hogy csúnya lesz, és végezetül megértjük, mit jelent az, hogy "büntetés".

A kozmikus szintekre tehát egy újabb időkapu ("karmazár") vezet ki, amely alapvető emberi fogalmakkal áll összefüggésben. Ha átmegyünk rajta "megértjük a fogalmat teljes valójában", mint ahogy azt a keleti mesterek mondják.

A keresztények valahogy így fogalmaznának:

*"Hálásak lehetünk Neked,
mert létrehoztad az időt, hogy könnyebben eligazodjunk,
mert tanmeséiddel érthetővé teszed számunkra a bonyolult dolgokat is,
és mert létrehoztad karmánkat, hogy kijavíthassuk hibáinkat,
és megments minket tévedéseink végzetességétől"*

A mélyebb megértés érdekében olvassuk végig az írást!

Holografikus valóságmodell

A fejezet eddig a tanulás, az emlékezés, a sors és a személyiség összefüggéseit próbálta meg világosabbá tenni, és bizonyítani, hogy ezek túlmutatnak a megszokott háromdimenziós tér + lineáris idő felfogáson.

A tudat mindennapi értelemben vett fejlődése olyan strukturálódás, amelynél a tudatszintek közötti kapcsolat kölcsönösen egyértelművé válik. Szemléletesen ez valamiféle szálak (hajtások) növekedéséhez hasonlítható. Amennyiben valaki még nem találkozott valamilyen szituációval, érzéssel, valamilyen hasonlót keres, és ennek megfelelően cselekszik. Az ilyenféle cselekvés azonban nem adekvát, a "feladatmegoldás" hibás, és ezért negatív élményként emlékszik vissza rá. Az élet (életek) egyre jobban megvilágítja (megvilágítják) a problémát, és végül sikerül megfelelő megoldást találni: "ez a szituáció nem az a szituáció" rádöbbenés után a tudat egy

"oldás-kötés" művelettel a megfelelő pontnál megszakítja a szálat, és (a 6. tudatszinten) hozzáilleszti a megfelelő "megoldást". Ha egy szál kiépülése folyamatban van, vagy felfüggesztődik, azt az esemény néhány részletét tükröző szimbólum (foghíjas esemény) jelzi. Ekkor a feladatnak már nyoma van a tudatban (7-8. szinten), de felszínen (a 6. szinten) még nincs folytatása, nincs "megoldása". A kiépülés a szimbólumok egy eseményben történő ismételt megjelenésekor folytatódik - hacsaknem a probléma megoldásának negatív tapasztalatai miatt az illető menekül a megoldáskereséstől.

A tanulás tehát nem más, mint új szálak létrehozása egy adott feladat megoldása érdekében. Ily módon elvileg bármilyen feladat megoldható, vagyis bármire képesek lehetünk, pl. vízkeresésre varázss vesszővel, gondolatolvasásra, amputált ujjunk kinövesztésére. A gyakorlatban azonban figyelembe kell vennünk a "szálhasadás" korlátait, vagyis csak olyan feladatot tudunk megoldani, amelyhez hasonlót már megoldottunk. Először ugyanis más, de előzőleg már megoldott problémákhoz hasonlóan próbálkozunk az új feladat megoldásával, a kísérlet után levonjuk a megfelelő következtetéseket, és ezután végrehajtjuk a megfelelő módosításokat. Pl. csak akkor tanulhatjuk meg gyorsan az inga kezelését, ha dolgoztunk már eredményesen varázss vesszővel, ha pedig idáig csak a műszaki dolgokkal foglalkoztunk, ne számítsunk gyors sikerre! Azt se gondoljuk, hogy műszaki ismeretek nélkül csupán "varázslattal" meg tudunk javítani egy televíziót! A tudatnak tehát egy összefüggő, kompakt struktúrának kell lennie, az *elszigetelt részek nem működnek megfelelően*. Megfigyelhetjük, hogy pl. amikor a varázss vesszőt használjuk, egy hasonló szituációt képzelünk el, és ettől, mint szimbólumtól reméljük a "kapcsolat létrejöttét az Univerzummal". Elképzeljük, hogy amikor víz fölé érünk, egy láthatatlan erő jön létre és a varázss vessző összehajlik (dőlt betűvel a szimbólumok, amelyek segítségével megpróbálunk a 8-9. tudatszintre hatolni; a varázss vessző egy szimbolikus eszköz).

Az eddigiekben két vonatkozásban is megközelítettük a szimbólumok és a kondicionálások fogalmát: bizonyos képességek előhívásával ill. az emlékezéssel kapcsolatban. Mindkét esetben érzésekhez kötöttük a kondicionálás működését. Vajon mi a szerepe az érzéseknek? A kelet nagy mesterei miért tartják fontosnak azt, hogy az ember minél több érzést tudjon megkülönböztetni?

Előbb értsük meg a hologram lényegét, mert a holografikus világmodell ezen alapszik, és ezen keresztül könnyebben megkapjuk a választ az előbbi kérdése. A hologram olyan, mint egy fénykép, de attól az alábbiakban különbözik:

1. Ha egy hologramot (fél szemmel) két különböző szögben nézünk (pl. 30°-os szögben és 30°+90°=120°-os szögben) mást látunk. Ha egy fekvő hengert 30°-os szögben nézve körnek látunk, 120°-os szögben téglalapnak. Mindezt a rejtett harmadik dimenzió miatt.
2. A hologram vékonyabb lemezekre szeletelhető. A vékonyabb lemezek magukban foglalják mindazt az információt, amelyet az eredeti vastag lemez.
3. Ha a lemezből eltávolítunk egy darabot, akkor az itt őrzött információ elveszett.
4. Minél vékonyabb a hologram, annál kisebb a háromdimenziós térélmény.

Az érzések és emlékek szempontjából ez a következőket jelenti:

1. Ami az egyik oldalról a tudatszintek között kialakult kondicionáláshoz tartozó érzésnek látszik, az a másik oldalról emlék. Két "arca" van ugyanannak a "sokdimenziós" képződménynek.

Figyeljük meg memóriánk működését! Meglátunk valakit, aki ismerősnek tűnik, de nem tudjuk honnan. Először megpróbáljuk elemezni arckarakterét (fület, orrát stb.), öltözködését (ezek mind szimbólumok!): mi benne a szimpatikus, mi nem, milyen érzéseket vált ki bennünk. Amikor tisztáztuk a hozzá kapcsolódó érzéseinket, hirtelen felvillan előttünk egy kép: "valamilyen hivatalban láttam, de nem ugrik be hol". Alaposabban megfigyeljük, elemezzük, azonosítjuk hozzá kapcsolódó érzéseinket, mire elkezdenek peregni az események: rájövünk, hol láttuk

először. Minél több szimbólumot veszünk figyelembe, annál több érzés keletkezik bennünk, és annál többre tudunk visszaemlékezni.

A következő meditatív eljárást nevezhetnénk "kényszerített emlékezés"-nek is. Ha egy gyermekkori traumatikus eseményre szeretnénk visszaemlékezni tegyük a következőket:

- Keressünk olyan szituációkat, amelyben kellemetlenebbül érezzük magunkat, mint az átlagember!

Pl. ha a "Tudatszintek, kondicionálások" részben leírt személy helyében lennénk:

félek társaságban megszólalni, ha szóvá teszik, haragszom;

amikor a tanító néni megkért, hogy az osztály előtt énekeljek el egy dalt, lámpalázas lettem, minél inkább unszoltak, annál inkább haragudtam, nem tudtam énekelni;

nem vagyok hajlandó hazudni, hazugságok hallatán különös düh fog el, nehezen tűröm az igazságtalanságot, ezért főnökeimmel - különösen, ha nőneműek - gyakran összeütközésbe kerülök;

nem szeretek férfiak társaságában lenni, bár mindig is hiányát éreztem a barátoknak;

tornaórán egy gyakorlat elvégzésével küszködtem. Odajött a tanár, és segíteni akart nekem. Minél segítőkészebb volt, annál kevésbé ment a gyakorlat. Mindketten feladtuk. Később, amikor egyedül megpróbáltam, sikerült;

nem szeretek ajándékot kapni, meglehetősen undokul viselkedek ilyenkor, még megköszönni sem vagyok hajlandó.

- Próbáljuk meg a közös dolgokat szimbólumok formájában kigyűjteni!

Pl. a "Tudatszintek, kondicionálások" részben leírt személy esetén:

tömeg - bácsi (férfi) - anya (nő) - ajándék - beszéd - hazugság (nem szeretem) - erőszak

- Határozzuk meg az eseményekhez kapcsolódó érzéseket! A többi már rendszerint csak idő kérdése. Először csak egy-egy halvány kép villan fel emlékezetünkben, majd összeáll az egész történet, hirtelen elkezdünk emlékezni. Ha mégsem, gyűjtünk össze további eseteket!

2. A szimbólumokhoz kapcsolódó érzések akkor is jelen vannak, ha az esemény csak hasonlít az eredetire (nincs minden szimbólum benne jelen).

3. Ha nincs minden szimbólum elem jelen, egy adott eseményre nem tudunk teljesen visszaemlékezni. Az eseménynek csak egy részére emlékszünk, sőt sokszor egy kép "felvillanásánál" többet nem látunk. Ha nem tapasztaltunk meg eddigi életeink folyamán elegendő élményt, hiányoznak bizonyos érzésekhez tartozó "szegmensek", ezeket maximum logikailag alapján pótolhatjuk ki.

Ahogy a tudat fejlődik, egyre több érzést tud megkülönböztetni. A fejlettség egy adott fokán az illető látnokká válik: ismeretlen szituációban szimbólumokból érzések keletkeznek benne, az érzések hirtelen filmszerűen eseményekké állnak össze. Például megtekinti valakinek a fényképét, és megmondja, ki ő és mi a sorsa, hol tartózkodik stb., vagy egy szobába lépve megmondja, kik voltak jelen, milyen események játszódtak le pár órával korábban. Megnézi valakinek az arcát, és ebből el tudja mondani múltját, jövőjét.

Íme a valóság harmadik "arca"! Az érzékszerveinkkel felfogható fizikai világ, a test a harmadik. Érzéseink, a múlt emlékei gyakran testi formában jelennek meg. Pl. ha valakit felakasztottak előző életében, azt a mostaniban tüdőbetegség gyötörheti (fuldoklás élménye). Az átélt eseményeknek az érzelmi vonatkozásokon keresztül testi következményei vannak. A "pszichoszomatikus" elnevezés éppen erre utal.

4. Ha megismerjük előző életeinket, átéljük újra az ottani eseményeket, szinte kitágul a tudatunk, újjászületünk, a többi "idősíkból" származó tapasztalatokat felhasználva jobban meg tudjuk érteni mindennapi problémáinkat. Ez jelenti a "térélményt".

Ahogy a hologram egyes szeletei között hasonlóság, analógia van, ugyanígy a valóság is hasonló elemekből épül fel. Ha elég fejlett a tudat, valamilyen *hasonlósági elv* alapján majdnem minden

valóságéletemet, *szegmenst* rögtön felismer anélkül, hogy azokat konkrétan megtapasztalná. Részleges megvilágosodásról akkor beszélünk, ha erre még nem minden esetben képes.

A tudat további fejlődésével elérkezik a teljes megvilágosodás. Az "Időzár, karmazár" c. részben már említettük, hogy az analógiák a karmazáron és a Nagyidőn kívül, " kozmikus szinten " szövik át a tudatot. A teljes megvilágosodás felé haladva újabb "dimenzió" nyílik meg, a "kozmosz szint" információtartalma is láthatóvá válik: az ember érzi a bolygók állását, valakire ránézve megmondja, milyen jegyben született stb., de ez már egy újabb holografikus valóság-szelet, *valóság-sík* felé vezet... *A valóság tehát szegmensekre, és síkokra bontható.*

Most már sejthető az, hogy hogyan működik az asztrológia szimbólumok és analógiák felállításával, és fogalmak mélyreható ismeretével, és az is sejthető, hogy a megvilágosodott lámák a teljes tökéletesség hiányában miért tartanak maguk mellett a biztonság kedvéért asztrológust.

Amíg azonban nem vagyunk lámák sem, nem tehetünk mást: Keressük a szimbólumokat!

A fent leírt holografikus világmodell első lépésben ugyan megfelel a tudatunk működésének értelmezésére, azonban ne felejtsük el, hogy mint minden modellnek vannak fogyatékségei, hiányosságai - mint ahogy az írást tovább olvasva ez egyértelműen ki is fog derülni.

Tudatszintek és aura

Az emberi aura egyes rétegei kapcsolatot mutatnak az említett tudatszintekkel: az egyes tudatszinteket energia, "rezgésszám" sorrendjében az auralátó kivetítve képszerűen szemlélheti.

Az aurát az idősíkoknak és az **aspektusoknak** megfelelően rétegekre lehet bontani. A látnokok az aurából három síkot látnak: fizikai, spirituális és kozmikus síkot. Az aspektus szó nagyon kifejező, mert azt jelenti, hogy ugyanazt a valamit más-más irányból nézzük, és bár mindig más látunk, nem szabad arról megfeledkeznünk, hogy az a valami csak egy valami, és csak nézőpont (azaz aspektus) kérdése, hogy éppen minek látjuk. A "Holografikus valóság" c. részben láthattuk, hogy a valóságnak mindig három aspektusa van. A három aspektusra az auralátók a **fizikai** (testi), az **érzelmi** és az **értelmi** (mentális) elnevezést használják.

A fizikai síkon, azaz a lineáris időtartományon belül három aspektus figyelhető meg:

Az 1. réteg, a fizikai aspektus, az un. étertest a fizikai test "röntgenképe". A test és a szervek alakja jól láthatók. Testi folyamatok, betegségek megállapítására használják.

A 2. réteg az érzelmi aspektus. Azokat az érzelmeket mutatja, amelyet az adott időpillanatban átélünk. Színek, érzelmi szimbólumok láthatók benne.

A 3. réteg az értelmi aspektus. Mentális tevékenység (pl. gondolkodás, elsősorban képi gondolkodás) idején élénk változást mutat, a benne megjelenő mentális szimbólumokból szinte látható, hogy éppen mire gondolunk.

A 4. réteg, az un. asztrális sík. A "szeretet"-tel összefüggő szív-csakrához tartozik, hidat képez a spirituális sík felé. Itt lépünk tehát át a lineáris időzárón, a kapun.

A spirituális síkon, azaz a Nagyidőn belül szintén három aspektus figyelhető meg. Ezek mindegyike "emlék" jellegű, vagyis múltat tükröz:

Az 5. réteg a felsőbb fizikai aspektus, az éteri szint. Rendkívül hasonlít az étertestre, annak negatív mása, olyan mintha egy öntőforma lenne. Testünk alakját az étertesten keresztül ez a réteg határozza meg.

A genetikusok mindidáig nem tudnak kielégítő magyarázattal szolgálni arra, hogy a megtermékenyített petesejt osztódása után lejátszódó differenciálódást mi irányítja, mi dönti el, hogy egy adott sejtből vese, vagy szem lesz. Továbbá: ha pl. megsérül a bőrszövet, honnan tudja, hogy onnan bőrszövet hiányzik, és honnan emlékszik, hogy milyen volt előtte? (A sebgyógyulásból ugyanis kiderül, hogy emlékszik!) A sejtek mindegyike ugyanazt a genetikai információt hordozza, tehát genetikai oka nem lehet. *Lehetséges*, hogy a feltételezett, és sokat keresett "morfogenetikus mező" az aura 5. rétege lenne? Ha ez így van, érthető, hogy miért hasonlít az öntőformára, és az is nyilvánvaló, hogy az adott ember testi jegyeit előző életbeli cselekedetei (ld. 7. rétegnél leírtakat) határozzák meg, hiszen ezek ugyanannak a dolognak különböző aspektusait jelentik.

A 6. réteg a felsőbb érzelmi aspektus. Hasonlít a 2. szintre, annak spirituális megfelelője: "érzelmi emlékek" gyűjteménye.

A 7. réteg a felsőbb mentális aspektus. Innen olvashatók ki a mostani és az előző életbeli események emlékképei.

Az ezután következő szinteket kevesen látják.

A 8. a karmazár, amely a Nagyidő végét jelenti, utána a kozmikus szintek találhatók, amellyel a tudat az "Univerzumhoz" kapcsolódik. A kozmikus síknak is vannak aspektusai. Itt is létezik még valamiféle idő, nevezzük ezt Kozmikus Időnek. *Valószínűleg* ezután is következik valami... Így épül fel a világ.

A tudatszintek és az aura-rétegek kapcsolata tehát a következő:

Az 1-5. tudatszintek az anyagi testtel hozhatók kapcsolatba. Az érzékszervek mindegyike a fizikai valóságot érzékeli.

A 6. tudatszint az aura 1., 2. és 3. rétegének felel meg. A meditációt folytatók ugyanazt a dolgot képesek a test, az érzelmek vagy az események (cselekvés) aspektusából szemlélniük, közvetlenül átélnek a három aspektus egységét, ezért nincs szükségük e tudatszint hármas felbontására.

A 7. tudatszint az aura 4. (asztrális) rétegének felel meg. A 4. réteg hidat képez, amely egyetlen érzelemhez, a szeretethez kötődik. Ez jelenti a kaput a "most" és a múlt emlékei között. Az "álomtudatba" is itt lépünk be.

A 8. tudatszint az aura spirituális síkjának mindhárom aspektusa (5., 6. és 7. rétege).

"Amint fent, úgy lent"

Elérkeztünk a fejezet végére. Ha a leírtakat összefoglaljuk, megérthetjük mit jelent Hermész T.

"Amint fent, úgy lent"

sokat idézett mondata.

Az érzékszerveinkkel felfogható fizikai világ három dimenziós, amelyet a lineáris idő jellemez. Az időnél azonban kilóg a lóláb: más dimenziók létezését sejteti meg.

A valóság olyan síkokból épül fel, amelyekhez eltérő idő kapcsolódik. Ezek a síkok egymás "fölött" helyezkednek el, és ami a legfontosabb: mindegyiket ugyanazok a szegmensek építik fel. Az építménynek minden idősíkban három különböző vetülete, aspektusa van. A spirituális ill. a Kozmikus sík tehát ugyanazokat az elemeket tartalmazza, mint a fizikai síkhoz tartozó köznapi értelemben vett tudatunk: "amint fent, úgy lent".

Aki járatos a geometriában, tudja, hogy egy négydimenziós képződménynek négy háromdimenziós vetülete (aspektusa) van. Most a könnyebb érthetőség kedvéért ismét éljünk a kétdimenziós lények hasonlatával! Tételezzük fel, hogy ezek a lények felfedezik a "háromdimenziós" gyöngysort (aspektusok száma 3)! A modell szerint a kétdimenziós auralátó egy, a függőlegesen elhelyezkedő gyöngysort körbejáró csigalépcsőn halad felfelé, az aspektusokat eltérő (energia)szintről szemléli. Megfigyel két aspektust, majd a harmadiknál egy szűk átjárót talál: itt fűzték össze a gyöngyszemeket. Feljebb lépve már más ütemben telik az idő. Itt is két aspektust figyel meg, a harmadiknál... A harmadik dimenzió tehát fel van osztva idősíkokra - állapítja meg.

Valószínűleg nem ismeri fel azt, hogy az alsóbb gyöngyszem részét képezi a felsőnek, ezért nem látja azt sem, hogy a harmadik dimenzió létezése csak látszólagos. Valójában a "*rész és egész*" viszonyát kellene felfedeznie. Nem látja, de érzi: ezért hisz Istenben - de ez már a következő fejezet témaköre.

* * *

MÁSODIK FEJEZET

IDŐ ÉS FEJLŐDÉS

A tér és az idő struktúrája

Az előző fejezetben megfogalmaztuk, hogy az idő mögött "dimenziók" húzódnak meg, melyekben rejtett kapcsolatokra, tudattartalmakra lelhetünk. A három térdimenziós világunkat a lineáris idő jellemzi. Ha a fizikai síkról átlépünk az asztrálsíkra, vagy az okozati síkra (akár pl. meditáció, akár auralátás közben), a lineáris időt a Nagyidő váltja fel. A rejtett tudattartalmak ez esetben pl. az előző életeink emlék(kép)ei.

Tegyük egy eddig meg nem fogalmazott megállapítást! Míg a térdimenziók egymástól látszólag jól elkülöníthetőek, az idődimenziók mindig egyé olvadva jelennek meg, és folyamatosnak, teljesen homogénnek tűnnek mindaddig, amíg egy komponens ki nem válik belőle. Ekkor új idő jön létre, amely összetettsége ellenére szintén homogénnek tűnik. Az idő összetettsége, struktúrája tehát nem olyan nyilvánvaló mint a térbeli struktúra.

A látnokok tudják, hogy a lineáris időn belül, szinte annak "részeként" szeletekben rójuk a Nagyidőt, sőt a Kozmikus Időt is. Az idő tapasztalatukra építve ezért nem lehet abszolút.

Ha jobban megfigyeljük, a tér sem lehet abszolút. A Világegyetemben különböző alakzatokat, ún. archetipusos formákat fedezhetünk fel. Az, hogy egy alakzat milyen téridő-struktúrához rendelhető, szimmetriájából és mozgásának periodicitásából következik. A Nap és a bolygók gömbszimmetrikusak és csak forognak (nulla dimenzió). A Naprendszer közel lapos, a bolygók egy síkban keringenek (két dimenzió), pontosabban, ha az ekliptikával bezárt szögtől sem tekintünk el, háromdimenziós térben (három dimenzió). A keringési síkban történő mozgás hozzávetőlegesen két koordinátatengely irányában történő rezgésből tevődik össze (ez maga a keringés), az ekliptika alá- és föléemelkedés a harmadik térkoordináta mentén történő rezgésnek felel meg. Minél szimmetrikusabb egy alakzat, annál egyszerűbb téridő-struktúra rendelhető hozzá.

Most az asztrológusok kedvéért nézzük csak a mi Naprendszerünket!

Miért van az, hogy a Merkúr az ikrek és a szűz jegynek, a Vénusz a bika és a mérleg jegynek, a Mars a kos és a skorpió, a Jupiter a halak és a nyilas jegynek, a Szaturnusz a vízöntő és a bak jegynek egyaránt ura? Azért, mert a jegyek ill. a bolygók két különböző téridő-struktúrához rendelhetők. Nyomjuk össze gondolatban az ekliptikát ellipszissé, majd egyenessé! Így bizonyos irányok, amelyek két térdimenziót tételeznek fel, egy térdimenzió esetén egybeesnek. Például az ikrek a szűzzel, a bika a mérleggel stb.

A különböző téridő-struktúrák tehát egymás mellett léteznek. Ezek közül *csak egy* az, amelyet mi érzékelünk, és amit a mai fizika sugallatának engedelmessé abszolútnak tételezünk fel: ez a háromdimenziós tér + lineáris idő (x_1, x_2, x_3, t lin).

Megállapítottuk, hogy a "dimenziók" és az idők között közlekedve rejtett tudattartalmakra bukkanhatunk. Mintha a tudat lenne valamilyen rendszer szerint felosztva tudattartalmakra, és ez a felosztás függne össze a téridővel. Pl. előző életeink más korban játszódtak le, ezért tudatunktól ezen emlékek elszigetelődnek. Más tudatállapotba kerülve az okozati (spirituális) síkon azonban megismerhetjük őket. Az érzékelt téridő-struktúra tehát egyrészt tudatunktól függ,

másrészt annak tagoltságával áll kapcsolatban. A tudat tagoltságának és a téridő struktúrájának analógiáira épít az asztrológia tudománya.

Az állatövi jegyek az asztrológiában csak irányokat, ill. az adott irányból származó "erőket" jeleznek, magukhoz a jegyet alkotó csillagokhoz közvetlenül semmi közük!

Gondolkodjunk tovább!

A két térdimenziós struktúra kapcsolata az egy térdimenzióssal azért nem olyan egyszerű, mint ahogy azt fentebb leírtuk. Először különítsünk el két pólust a "Tudatban": a "nőt" és a "férfit" (kétszektoros tudat) A kétszektoros tudat egy dimenzió létezését teszi lehetővé. Ennek a differenciálódásnak a mutatója a Nap és a Hold. Ezután erre merőleges irányban végzett osztással négy tartomány (négysektoros tudat) jöhet létre: a "levegő" és a "föld", amelyről a Merkúr és a Vénusz árukkodik, a Föld tudattartománya természetesen a "föld" irányban helyezkedik el. A "víz" és "tűz" tartományokhoz a Mars és a Jupiter, a "levegő"-höz a Szaturnusz rendelhető. Ennek megfelelően - a Nap és a Hold kivételével - minden eddigi égitesthez két jegy tartozik (pl. a Merkúrhoz az ikrek és a szűz). Egy másfajta osztással válnak szét az egyes asztrológiai jegyek egyelőre párossával (hatszektoros tudat). Az Uránusz és a Neptunusz csak egy-egy jegy uralkodó bolygói, a tizenkétszektoros tudathoz rendelhetők. A differenciálódás bonyolultságát mutatja az, hogy a "tűz" és a "víz" elemek, amelyek eredetileg szemben helyezkednek el, a tizenkétszektoros tudatban egymás mellé kerülnek. A Plútó, a skorpió ura a differenciálódás végső szakaszához kötődik. Természetesen a bolygók függetlenül attól, hogy milyen téridő-struktúrához tartoznak, az összes egyszerűbb téridő-struktúrához kötődő tudatszektor (un. archetípusok) tulajdonságait is hordozzák. Így pl. a Neptunusz "vizes" és nőies is egyben, a Plútó férfiként "tüzes", nőként "nedves" ("víz" és "föld" közötti).

Feladatok asztrológusoknak:

1. Egy papírgyűrűre írjuk fel az asztrológiai jegyeket, az elemeket és a jegyek + vagy - jellegét! Hajtsuk össze a papírgyűrűt, úgy hogy azok a jegyek amelyeknek azonos égitest az ura, egymás fölé kerüljenek. Hajtogassuk tovább a papírt az elemek ill. a + ill. - jellegnek megfelelően!
2. Mi állhat a konjunkció, kvadrát, szextil, oppozíció stb. fogalma mögött? Hogyan értelmezhetőek az orbisok értékei? (Instrukció: Rajzoljunk egy pontot az összehajtogatott gyűrűre, majd hajtogassuk szét!)

A tudat differenciáltsága, felosztottsága tehát egyértelműen összefügg a téridővel. Materialista szempontból összegezve a leírtakat azt kellene mondanunk, hogy az előbbi következik az utóbbiból. Azonban már az eddig tett megállapításaink is azt sugallják, hogy ez pont fordítva van: *a téridő a tudat felosztottságának következménye.*

Ezt a meditatív tapasztalat igazolja is: *a tér és az idő a Tudat felosztásaként, differenciálódásaként értelmezhető, tér és idő tudat nélkül nem is létezne.* A buddhizmus, a hinduizmus, a taoizmus, a keresztény misztika az európai szellemtudományok tapasztalatai mind ezt támasztják alá. Meditáció révén a teljes időtlenség felé haladunk, amikor is tudattartalmak, összefüggések, kapcsolatok meglátásával, az idő folyamatos leépülésével végül *egyetlen* Tudat és kapcsolatrendszer áll előtűnk.

A keleti bölcsek időtlen isteni belsőről beszélnek, amely mindegyikünkben azonos, a keresztények felfogása szerint minden ember egy "istenti szikra", Isten egy-egy darabja. Az asztrológia személyiségünket, sorsunkat, és általában a körülöttünk lejátszódó eseményeket egy időtlen, egységes "Tudat" differenciálódására vezeti vissza. Számításaik egy a téridő és tudattartalmak összefüggését, analógiáját tükröző rendszeren alapulnak.

Ebben a fejezetben a tudat differenciálódására visszavezethető téridő, az ezzel szoros kapcsolatban álló fejlődés és karma alapvető összefüggéseivel foglalkozunk.

Döntés és fejlődési spirál

A karma törvénye szerint addig ismétlődik minden problémánk, amíg azt meg nem oldjuk. Amíg nem oldottuk meg, nem tudunk kikerülni abból az ördögi körből, amelynek részesei vagyunk. A kilépés valamilyen felismerést, helyes döntést, tanulást, fejlődést igényel.

Térjünk vissza megint arra a férfire, akinek gyermekkorában kiflit ajándékoztak, és "ebből" kellemetlen élményei származtak. Azóta semmit sem hajlandó elfogadni, ilyenkor úgy érzi, meg akarják vásárolni.

Most vállalkozást szeretne nyitni. Nincs hozzá elég pénze. Rokonaival rossz a viszonya, a bankok megfelelő fedezet híján nem hiteleznek neki. A vállalkozás pénzt termel, de a vállalkozás beindításához is pénzre van szükség. A kör bezárult. Ördögi kör, amelyből nincs kilépés. Vagy mégis? Felesége folyton a fülét rágja: "Tudod, hogy nagybátyád rögtön adna kölcsön, ha kérnél!" Persze esze ágában sincs kölcsönkérni, ő nem fogad el semmit, őt nem lehet megvásárolni.

A szükség rákényszeríti a gondolkodásra: "Lehet, hogy nem rosszindulatból akar kölcsönadni?" Végül megpróbálja. *Felülbírálja eddig hozott rossz döntését, és ezzel kilép az ördögi körből, lehetőséget biztosítva a fejlődésnek.*

A hétköznapi ember gyakrabban beszél "döntés"-ről, mint ahányszor valódi döntést hoz. A tanult, mechanikus, rutinszerű cselekvéseink valójában nem hordoznak magukban döntéseket.

A századfordulón bemutatott hipnózis-kísérletek éppen azért keltettek akkoriban nagy felháborodást, mert az emberek kezdtek rádöbbsenni, hogy azok az elhatározások, amelyeket "szabad" döntéseknek hisznek, valójában többnyire nem azok. Pl. ha egy személynek azt hipnotizáljuk, hogy álljon fel egy székre, és repüljön, mint egy madár, megteszi (megpróbálja), de nem is ez a leglényegesebb, hanem az, hogy később úgy véli, hogy ezt saját elhatározásából tette. Tudatába logikailag beilleszti a történeteket: "...úgy éreztem, idáig fegyelmezett ember voltam, de most az egyszer *úgy döntöttem*, elengedem magam..."

A példa kicsit sarkítva azt igyekszik bemutatni, hogy amit döntésnek vélünk, az többnyire mechanikus cselekvés, annak ellenére, hogy nem tudunk erről. Az életben az igazi döntések száma igen csekély.

Sodródás, döntés, fejlődés. Arra, hogy döntés elé kerüljünk, várnunk kell, addig sodródunk. Ha jól döntöttünk, fejlődünk, ha nem, újra sodródunk, hogy újra dönthessünk. A fejlődés spirálvonal mentén történik: visszatérünk ugyanahhoz a szituációhoz, de már nem úgy viselkedünk, mint korábban. Közben *megváltoznak a helyzethez kapcsolódó érzéseink ("szálhasadás")*, másképpen, *más síkon* éljük meg a helyzetet - *ez áll a jó döntés mögött, és ebben áll a fejlődés.*

Az asztrológia elég durván, de képes számolni a döntési lehetőségek időpontjait. Pl. ha valakinek a születési horoszkópjában a Hold a mérleg jegyében áll, akkor számíthat szerelmi viszony kezdetére, ha a Hold átvonul ezen a ponton. Különösképpen olyan ember lehet számára jó partner, akinek az aszcendense mérleg. Persze ehhez a másik embernek is meg kell jelennie a színen, vagyis azon kívül, hogy nála pl. a Hold harmonikus viszonyban kell legyen a születési horoszkóp Hold-állásával, a csoportkarmát is figyelembe kell venni. Ha megjelenik, lehetősége van arra, hogy újra átélje a mérleg aszcendensű ember okozta problémákat, és ha tudja, megoldja. Ha nem sikerül, minimum egy hónapot kell az új lehetőségre várnia. Az addig eltelt idő mások ideje, azoké, akiknél a Holdnak éppen tranzitja van.

A fejlődés tulajdonképpen felismeréseken alapszik, amely egyre közelebb visz önmagunk megismeréséhez. A bemutatott példából is látszik, hogy problémáink mind abból erednek, hogy nem ismerjük önmagunkat. A helyes döntés azt jelenti, hogy a szituáció által előhozott érzést, élményt már ismerjük, és nem keverjük össze valami mással, hasonlóval. Amíg nem hozunk helyes döntést, nem ismerjük magunkat ebből a szempontból. Fizikai létünknek ezért éppen az a célja, hogy önmagunkat megismerjük. Az önmegismeréssel szoros kapcsolatban van a Nagyidő és a csoportkarma, amelyről egy ezután következő részben lesz szó.

Élmény, élményegység

Talán már az előző fejezetből megsejtettük, hogy a tudatot alapegységek építik fel. Ezeket az egységeket a buddhisták csak egyszerűen élményeknek nevezik. Mi most nevezzük el élményegységnek.

Minden, amit felfogunk, függetlenül attól, hogy mi módon, milyen érzékszerv segítségével, vagy amire visszaemlékszünk, ilyen egységek láncolatából áll. Az emlékezet, és a különböző érzékszervekkel felfogott információ élményegységei kölcsönösen kiegészítik egymást. Vegyük például a látást! A látás idegélettanával foglalkozók tisztában vannak azzal, hogy emlékezet nélkül hiába működik fizikailag a szem, mégsem fogunk fel semmit. A látás és az emlékezettel kapcsolatos asszociatív felismerés elválaszthatatlan egymástól. Ismeretlen tárgyak

megtekintésekor (pl. kiállításokon) cikázik a szemünk össze-vissza, szinte elkezdünk szédülni de nem fogjuk fel a látványt. Mindig valamilyen ismert elemet keresünk benne, amibe kapaszkodhatunk, végül megjegyezzük, hogy olyan ez a tárgy, mint a ... Ráadásul a látott események sem úgy tárolódnak, mint egy mozifilm. Egységekből áll, de ezek az egységek nem olyan képi egységek, mint a filmkocka. Más kérdés, hogy emlékezéskor a memóriából előhívott elemek sorozata mozifilm benyomását kelti.

Ha elég kifinomult az érzékelésünk, megfigyelhetjük pl. ha ránézünk egy pohár borra, először csak a poharat látjuk, majd ha emlékezetünk azonosította a tárgyat, vesszük észre a további részleteket. Először csak a folyadék színét, majd hirtelen felvillan előttünk a folyadékszint is, amit szintén az emlékezetünk alapján, mint egy vízszintes vonalat azonosítunk. A látás az érzékelés és az emlékezet összehangolt munkáját követeli meg. Ha valahol hiba, hiányosság van benne, akkor valami baleset történik, sokszor a szó szoros értelmében. Pl. odaszaladunk a fürdőkádhoz, kinyitjuk a kád csapját és amikor a nyakunkba spriccelt a víz, akkor vesszük észre, hogy valaki a zuhanyrózsára állította a kart. Elvileg láthattuk volna, hogy mi a helyzet, láttunk is valamit, de nem a valóságot, hanem azt, ahogy öt perccel ezelőtt állt a kar. A hiányzó, fel nem fogott információt az emlékezetünkől pótoltuk, szinte láttuk, hogy a kar jól áll, ez okozta a balesetet.

Az emlékezetben az egyes élményegységek *az idő szerint* láncba vannak fűzve.

Ezek között vannak olyanok, amelyeket még emberi létünk előtti inkarnációinkban ismertünk meg, és alapját képezik életfolyamatainknak. Pl. a légzés elemeinek megismerése a buddhista meditáció egyik alapgyakorlata. Ezeket az elemeket állati inkarnációinkban ismertük meg.

Vannak olyanok, amelyeket emberi inkarnációinkban ismertünk meg, és vannak olyanok amelyeket még nem, és ha találkozunk vele, észre sem vesszük, vagy másként értelmezzük (leginkább egy hozzá hasonló élménynek tekintjük, mint ahogy azt az előzőekben bemutattuk).

Érdekes összehasonlítani, hogy egy mozifilm megtekintése után ki hogy emlékszik a filmre. Van aki érdekesnek tartja, más unalmasnak. Ez utóbbi vagy azért van így, mert nem tudta átélni azokat az élményeket, amit a film bemutatott, vagy éppen már sokszor átélte, és ezért nem jelentett számára újat. Mindenki más részletek ragadtak meg, és másképpen értelmezte a történeteket, mint ahogy a film forgatókönyv írója és rendezője is más értékeket lát benne.

A láncba fűzött élményegységek memóriából történő felidézésekor képeket látunk, hangokat hallunk, átéljük az eseményeket. Mindezek ugyanannak az élményszekvenciának a hatására történik! Ha akarjuk, képként látjuk, ha akarjuk hangként halljuk, ha akarjuk, át is éljük. Ugyanannak az élményszekvenciának tehát aspektusai vannak: hol hangként, hol képként hol érzések sorozataként jelenik meg, pontosabban mindháromként, csak nem figyelünk oda mindegyikre. (Persze ezt nem úgy kell érteni, hogy pontosan ugyanazok és csakis azok az élményegységek vesznek részt mindhárom esetben!)

A "sziddhik" között tartják számon azt a képességet, hogyha valaki megért bármilyen nyelvet, anélkül, hogy megtanulta volna. Ők a másik ember tudatában levő élményszekvenciákat közvetlenül érzékelik, és nyelvtől függetlenül fogják fel, mint információt.

A megvilágosodott keleti bölcsek szerint az emlékeink élmények füzére, amit - mint a lineáris időben történt események ránk vonatkozó kivonatát - a Nagyidő ütemében olvashatunk ki emlékezetünkől. (Az Akasha is ezeket az élményegységeket tárolja.) *A Nagyidő tehát emlékezetünk, tudatunk élményegységekre történő bontásaként értelmezhető, és mint általában az idő, tudat felbontásával keletkezik. A mi tudatunk felbontásával a mi saját tudatunkhoz tartozó saját időnket kapjuk meg. Az időben élményegységekre történő bontás azért szükséges, hogy elemenként tapasztalhassuk meg magunkat.* A megtapasztalásnak ezen módja csak a fizikai szinten az azt jellemző lineáris időben lehetséges. Az élményegységek csak kölcsönhatás révén tapasztalhatók meg, ami másik hasonló tudattal (emberrel) való kapcsolat és az azt követő

logikai gondolkodás révén képzelhető csak el. Erre a tapasztalatszerzésre pedig a fizikai szint szolgál.

A Nagyidő lényegének megértéséhez azonban el kell még két fontos dolgot mondani.

1. Már a "szubjektív" idő sem, a visszaemlékezés még kevésbé követi a lineáris időt. A "szubjektív" idő tehát más ütemben (az élményegységek ütemében) telik, mint a lineáris fizikai idő. Egyes időszakok emlékezetünkben végtelenül hosszúnak, mások rövidnek tűnnek.
2. Megfigyelhetjük, hogy ha nagyobb időszakokat idézünk fel, az adott élménnyel kapcsolatos eseményeknek egy sorozatára, mintsem egyes eseményekre emlékszünk. Emlékezetünk élmények szerint csoportosítja az eseményeket.

Pl. ha meghal egy közeli hozzátartozónk, csak azokat a jeleneteket látjuk magunk előtt, amelyeket a másik személlyel együtt éltünk meg. A többi esemény, pl. amikor a szomszédal beszélgettünk az időjárásról, nem idéződik fel bennünk.

Regressziós hipnózis alkalmával szinte csak így, élménycsoportokban jelennek meg az események. A halálközeli élményben "részesültek" sokszor arról számolnak be, hogy életük eseményei mind képi mind érzelmi vetületükben külön-külön peregnek le előttük. A különböző jelenetek azonban nem időbeli sorrendben, hanem valamilyen ismerv alapján csoportokban elevenednek meg. *Amikor tehát a lineáris időből átlépünk a Nagyidőbe, nemcsak az idő üteme változik meg, hanem az emlékeket alkotó élményszekvenciák is átcsoportosulnak.* Ugyanezt tapasztalják a meditálók, a látnokok.

Az aurában az élmények sorozatából álló eseményeket, amelyeket a különböző életeinkben átéltünk, a hetedik rétegben csikokként találhatjuk meg. A hatodik réteg kristályszerű kinövésai maguk az élmények. Az ötödik réteg az előbbieket határoló forma. A hetedik rétegben tehát adott a füzér, a hatodikban láthatók külön-külön a gyöngyszemek, az ötödikben az egész füzér nyújtotta benyomás térbeli formaként jelenik meg. Összefüggés-tartalom-forma: ez jellemzi az aura szellemtestének vetületeit.

Az asztrológia a karmikus eseményt, mint élményt körül tudja írni, bár a konkrét eseményt nem képes megfogalmazni. Pl. ha valakinek az aszcendense rák, akkor a külvilág elvárásaira (bak) meghátrálással, vagy visszafejlődést imitálva reagált. Az aszcendens-deszcendens viszony mindig csoportkarma jelentőséggel is bír. A progressziós planétaállások és a tranzitok kisebb jelentőségű, esetleg előző életekben karmikus, de még teljesen meg nem oldott feladatokkal kapcsolatos élményekről adhatnak felvilágosítást.

Csoportkarma

Az előzőekben olvashattuk, hogy emlékezetünk élményfüzére saját fejlődésünk eredményét hordozza, ezért ennek már saját ideje van. Úgy, mint ahogy más, szintén fizikai szinten fejlődő "én"-eknek is. Ezek az "én"-ek - mint egy nagyobb tudat különböző elemei - együtt tartózkodnak, ez a csoportkarma működésének alapja. Így lehetőségük van "egymást az önmegismerésben segíteni". Más adja fel a leckét, mégis mindenki saját feladatát teljesíti. Egymásnak adnak fel egyidejűleg a másinak megfelelő leckét, ebből következőleg mindenki saját magát ismeri meg.

A leírtakat könnyebben megérthetjük egy példán keresztül. P. feleségére, K.-ra szemet vet P. egyik barátja, Z. Közelükbe férkőzik, hogy egy alkalmas pillanatban szétrobbantsa a házasságot. Z. felkészíti a feleséget: "olyan fukar veled szemben a férjed". Persze hogy a feleség elkezd panaszkodni, és nagy egyetértés alakul ki közöttük. A nő egyre önzőbbé válik a férjével szemben. P. úgy gondolja, jól jön Z. jelenléte a problémák tisztázásában, ezért nyíltan szembefordul feleségével, hogy lejárassa Z. előtt. Egyszer veszekedés tör ki közöttük. A feleség valóságos dührohamot kap, ami korábban nem volt jellemző rá, és összezúzza a lakást. Elválnak. A nő természetesen feleségül megy Z.-hez. A dührohamok Z. meglepetésére házasságukban tovább folytatódnak. K. mind több és több pénzt csikar ki új férjéből. Végül egy dühroham után ők is elválnak. Z. a pénzét egy bírósági per után visszakapja.

Elemezzük személyenként a történeteket!

P.: Más nyakába akarta varni problémáját. A problémájától megszabadult, feleségével együtt.

Z.: A nőt úgy vesztette el, ahogy megszerezte. Dührohammal kezdődött a kapcsolatuk, és azzal is végződött. Fukarsággal vádolta P.-t, tőle is pénzt követelt a nő.

K.: Pénzt akart. Megkapta, de el is veszítette. Nem érdemelte meg.

Mindketten testhezálló leckét kaptak egymástól, ugyanakkor mindketten saját bűnükért feleltek.

A gyilkossági bűnügyek egyik elmélete a viktimológia. Az elmélet szerint nemcsak a gyilkos választja ki az áldozatát, de az áldozat is les a gyilkosra. Áldozat sem lehet akárki, csak akinek karmája hordozza ezt a feladatot.

A csoportkarma nemcsak egy életen keresztül érvényesül. Amennyiben megoldatlan feladatok maradtak két ember között, újabb inkarnációjuk alkalmával újra összehozza őket a sors.

Az asztrológia két ember kapcsolatának tisztázására is dolgozott ki eljárást (szinasztria), ami a két személy születési horoszkópjának fényszög-kapcsolatának elemzésén alapszik. Ha a vizsgált két személy planétái fényszög-kapcsolatban vannak - függetlenül attól, hogy harmonikus, vagy disszharmonikus - kettőjüknek dolguk lehet az életben egymással: összeházasodhatnak, üzletársi kapcsolatot alakíthatnak ki, vagy éppen kibékíthetetlen háború dúlhat közöttük. Azok az emberek, akiknek nincs fényszög-kapcsolatuk, egyszerűen elmennek egymás mellett. A lineáris idő csoportkarmára vonatkozó struktúrája tehát számítható.

Már említettük, hogy a karmikus feladatot tükröző aszcendens-deszcendens viszonya csoportkarma szempontjából is jelentőséggel bír. Az egyes égitestek bizonyos személyeket is jelenthetnek a születési horoszkópban, pl. a Nap az apát, a Hold az anyát, fényszög-kapcsolatuk kettőjük viszonyát, az ikrek jegyben elhelyezkedő Jupiter egy ikrek jegyében született jupiteri személyiséget, amellyel a szülött szorosabb kapcsolatban van vagy volt (pl. férj).

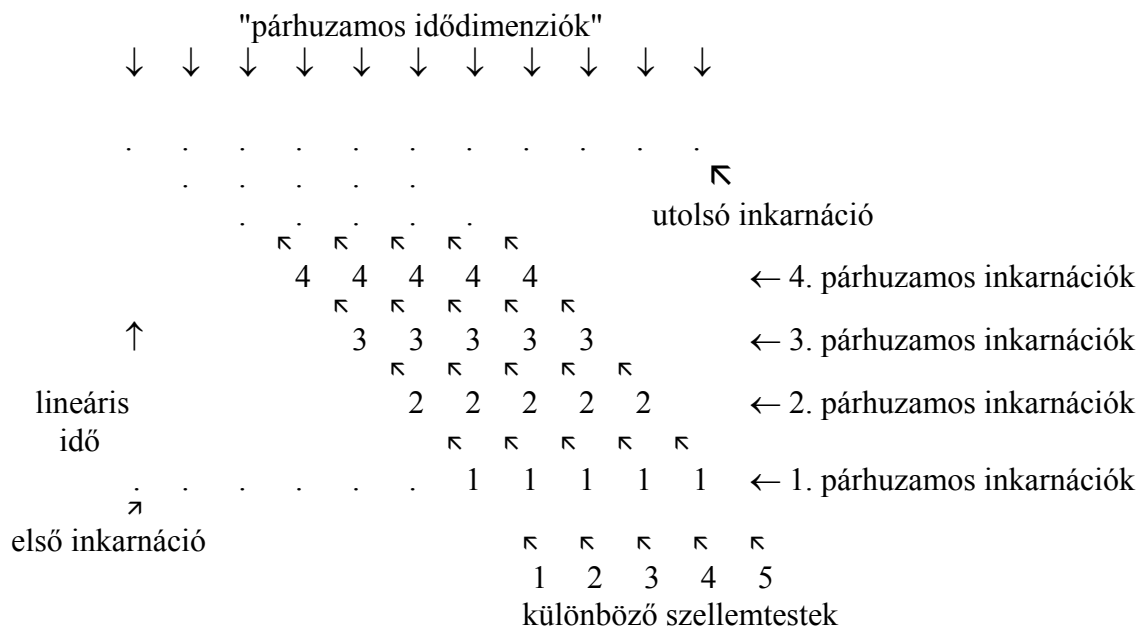
Előző életek, párhuzamos életek

Az előző (és jövőbeli) életeink a tér és az idő differenciálódása következtében alakultak ki, nem más, mint tudatunk tagozódása. Számunkra itt a fizikai szinten úgy tűnik, hogy jelenlegi inkarnációnk az előző inkarnációnk (egy kis szünettel elválasztott) folytatása lenne. Azonban ha jobban megfigyeljük az egyes inkarnációink összefüggéseit, furcsa dolgokat vehetünk észre:

Először is, inkarnációinkat sorban egymás után végignévezve nem egyenletesen fejlődünk. Rapszodikusunk vagyunk buta szolgák, vagy éppen éles eszű államfők. Másodszor, pl. a jelen inkarnációnk úgy érezzük, mintha nem az előzőből következne, amely ötven évvel ezelőtt fejeződött be, hanem egy ezer évvel ezelőtti közvetlen folytatása lenne. Mintha a karmikus feladatainkat nem szépen sorban egymás után kellene megoldani ("ha nem sikerült most, akkor a rákövetkező életünkben folytathatjuk"), mintha össze lennének "keveredve" az előző életeink. Ezzel a jelenséggel már találkoztunk amikor a lineáris időből a Nagyidőbe léptünk át. Említettük, hogy a Nagyidőben az emlékek bizonyos szempont szerint szétválogatva, csoportosítva olvashatók ki. Hasonlóról van itt is szó. Hogy könnyebben megérthessük, most egy pillanatra lépünk át a Kozmikus Időbe.

A "magasabb" tudatállapotban, a Kozmikus Időben megszűnik emlékezetünk életek szerinti tagozódása. Ezt a tagolatlan tudatot nevezzük a továbbiakban Kozmikus Tudatnak (a Kozmikus Tudat a transzcendentális meditáció elnevezése, szinonimái: Isteni Önvaló, Én, Felettes Én, Felsőbb Én, felettes tudat, szupertudat, szuperego stb.). Az amit az "én" előző életeknek lát, azt a Kozmikus Tudat mind önmaga egy-egy oldalának tekinti. Nemcsak az egyes életeken belüli és az azok közötti idő tűnik számára illúzióknak (a mi időnk sem tudja teljes pontossággal behatárolni), hanem (lehetséges) jövőnk (valamint jövőbeli életeinket) éppúgy látja, mint jelenünket és előző életeinket. Azt, hogy egy adott életben melyik oldala "domborodik ki", valósul meg, a születési környezet függvénye. A Kozmikus Tudat ezt az Ént látja fejlődni a saját síkjának megfelelő Kozmikus Időben. Innen a lineáris időből nézve úgy tűnik, *mintha* egy felsőbb tudat fogná össze előző életeinket, amelyeket párhuzamos életek formájában minduntalan újraélünk, *mintha* az egyes életek által elsajátított ismeretek, tapasztalatok rögtön

megjelennének a többi életben is, függetlenül attól, hogy azok a lineáris időben mérve ezer évvel előtte vagy utána helyezkednek el. Amit most tanulok meg, az az ezer évvel ezelőtti életemben is megjelenik, mintegy újraélem és javítom az előző életeimet. A jövőbeli életeimben szerzett ismeretek is megjelennek a jelenlegi életemben. Nehéz ezt megérteni, mert az idő homogenitását feltételező időfogalmunk alapvetően hibás. A valóságot talán a legjobban a párhuzamos dimenziók reinkarnációval kiegészített elmélete közelíti meg:



Megjegyzés: az egyes inkarnációkat az 1, 2, 3, 4 ... számok, a párhuzamos inkarnációkat, amelyek a párhuzamos dimenziókban helyezkednek el, azonos számok jelölik. Az egyes szellemtestek életeit a ferde nyilak kötik össze.

Első közelítésben tekintsük az időt egy hálónak. A szálak jelentik egyik irányban a különböző párhuzamos dimenziókat, a másik irányban elhelyezkedő szálak a lineáris időt. A csomópontokban helyezkednek el a különböző életek. Egy adott élet az idő szálon az inkarnáció végéig egy meghatározott szakaszon mozog. Következő élet, mivel ugyanabba az időbe nem lehet visszalépni ("kétszer nem léphetünk ugyanabba a folyóba"), egy másik idődimenzióban helyezkedik el (átugrik a következő szálra). A Kozmikus Tudat látszólag több szellemtesttel rendelkezik. Az előző dimenzióban is újjászületünk, de más szellemtestben, így ebben a dimenzióban is folytatjuk életünket. Ha egy csomópontban több életünk is van (pl. két testben születünk meg egyszerre ugyanabban a dimenzióban), többszörös (egyidejű) inkarnációról beszélünk.

A Kozmikus Tudat innen nézve együttesen tartalmazza az egyes inkarnációkba "leosztott" tudattartományokat, onnan nézve "énjeink" *ugyanannak* a tudatnak különböző oldalait testesítik meg. Egyetlen tudatról van tehát szó, amely a Kozmikus Idő egy adott pontján egy adott fejlettségi szinten áll. Ha figyelembe vesszük, hogy a fizikai síkon több Kozmikus Tudat ("Én") inkarnációi helyezkednek el, és részben követik, részben átfedik egymást időben, csak egy idődimenzió létezése esetén a fizikai síkon nem lenne fejlődés és idő sem. Vagy a másik oldalról megközelítve: a Kozmikus Tudat fejlődése - innen nézve - abban áll, hogy újra és újra átéljük minden inkarnációnk minden eseményét, és kijavítjuk hibáinkat ("képlékeny múlt"). Ez pedig nem lehetséges egy idődimenzióban. Az egyes inkarnációknak más és más idődimenzióban kell lenniük.

Az egyes párhuzamos idődimenziók azonban nem maradhatnak betöltetlenek, vagyis az összes idődimenzióban az összes inkarnációnak meg kell jelennie valamilyen formában, ez vezet az időháló keletkezéséhez. A Kozmikus Tudat tehát látszólag - innen nézve - több párhuzamos étellel rendelkezik.

Kozmikus Tudatunk azonban összes inkarnációját *együttesen* saját magának tekinti, és a párhuzamos idődimenziók helyett egyetlen egy folyamatosan előrehaladó Kozmikus Időt lát. Az igazság tehát az, hogy *az idő csak a lineáris idő síkjából látszik ilyen hálószerűnek*.

Sokszor hallani olyan fizikusok által alkotott elméletekről, hogy - az élővilághoz hasonlóan - maga az Univerzum is egy evolúciós törvénynek van alárendelve, vagyis sok egymást követő ősrobbanás során több univerzum jött létre, és ezek között "természetes" szelekció játszódik le: amelyik nem életképes, az elpusztul. Nem erről van szó, a párhuzamos világegyetemek csak látszólag léteznek, és az ott tartózkodó emberek szintén mi vagyunk. Nem rabolhatjuk el tehát fiatalabb testünket más dimenziókból, hogy itt tovább élhessünk.

A Kozmikus szinten mivel több mindent látunk a tudatunkból, az idő a tudattartalmak átrendeződése miatt egyszerűsödik. Fentről nézve a fejlődés *más értelemben* és a Kozmikus Idő ütemében folyik.

Tudott, hogy spirituális tanítóink, vezetőink felsőbb entitások, akik túl vannak inkarnációikon, és akikkel álmunkban konzultálhatunk, azért kapják feladatukat, hogy magasabb szinten *fejlődjenek*. Ők, mint ahogy a Kozmikus Tudatunk is csak rajtunk keresztül, az "én"-jeink közreműködésével fejlődhetnek. Ha jó tanítónak, vezetőnek bizonyulnak, "előbbre léphetnek".

Döntés és fejlődés

Az előző részben említettük, hogy kozmikus szintről lefelé nézve már adott a jövőnk is. Nem jelen-e ez teljes determinációt? Még mindig az időfogalmunkkal van gond.

A legújabb tudományos eredmények szerint egyes elemi részecskék a fénysebességnél gyorsabban is képesek mozogni. Ilyenkor furcsa dolgot tapasztalnak: durván fogalmazva a részecske megérkezhet, még mielőtt elindítanánk. Képletesen szólva megnyomjuk a gombot, de már előtte detektáljuk a becsapódást. Nem lehetne kijátszani így az időt? Várjuk meg, míg becsapódik a részecske, és azután felejtjük el megnyomni a gombot! Sajnos nem jön be a dolog. Ha elhatározzuk, hogy ezt tesszük, a részecske is elfelejt becsapódni. Honnan tudja előre, hogy mit tervezünk? Nem ő tudja, hanem mi. Más kérdés az időrendi sorrend. Az időstruktúra a lineáris időn belül, élményegység (döntés) szintjén sorrendet cserélhet, ha a fénysebességet átlépjük.

Az ok és az okozat, mint időrendi sorrend azért cserélt időben helyet, mert átléptük a fénysebességet.

A döntéseink mi magunk vagyunk. Magunkat tapasztaljuk meg, döntéseink meghozatalához szükséges idő is hozzánk tartozik.

Determinációról csak annyiban beszélhetünk, amennyiben ezeket a determinációk belőlünk fakadnak, de ekkor mi magunk vagyunk magunk determinációi. Egyébként szabadon dönthetünk, hogy elfogadjuk-e önmagunkból eredő determinációinkat, és ha igen, akkor hogyan juttatjuk érvényre azokat. Az egyes emberek feladata a fizikai szinten az egyéni fejlődés, még akkor is ha ez csak másik ember közreműködésével lehetséges. Saját gondolataikkal és ezzel összefüggő cselekedeteikkel az egyes "én"-ek csak saját magukat determinálhatják, és csak maguk determinálhatják saját magukat. Az emberek közötti együttműködés szerveződése, fejlődése már nem a fizikai szint feladata és felelősége. Minden tudatszinten érvényes, hogy az ott adott tudatforma/entitás (pl. szellemi vezető) csak belső tényezőktől függ, a tudat csak belsőleg determinált. Az azonos szinten levő tudatformák/entitások közti viszonylatban végbemenő fejlődés már az egy eggyel magasabb szinten levő tudatforma/entitás felelősége és feladata. A magasabb szintű tudatforma/entitás nem határt szab, hanem lehetőségeinek megfelelően keretet ad az alacsonyabban fekvőknek. Ezek a mindenkor érvényes megállapítások

a szabad döntést is jelentik minden tudatforma/entitás viszonylatában. *A döntés szabad, mert nem a tudaton kívül, hanem azon belül születik.*

Az asztrológia a döntést igénylő események jellegét, időpontját képes számítani, a döntés jó vagy rossz voltát nem. A horoszkópkészítésnek éppen az a feladata, hogy segítsen döntéseinkben. Ezért az egyén fejlődését ill. fejlettségét sem lehet megállapítani a horoszkópból, és ezért sem tanácsos egy horoszkóp alapján erkölcsi ítéletet mondani valakiről. Egy személyiségnek van jó és van rossz megvalósulási formája, ami a horoszkópból nem derül ki. *Döntéseinket nem "a csillagok" határozzák meg!*

Tudatformák, entitások és téridő-struktúra különböző szinteken

A téridő-struktúra általános alapelvének megértéséhez először térjünk egy kicsit vissza az emberi aura rétegeire. Minden egyes auraréteg egy "frekvencia által kódolt dimenziót" jelent (ld. a következő, "TUDAT ÉS ENERGIA" c. fejezetet).

Az érzékszerveinkkel felfogható anyagi világ nem tartozik a *mi* tudatunkhoz. A *lineáris időben létező háromdimenziós* anyagi testünkhöz közvetlenül három auraréteg kapcsolódik: az étertest, az érzelmi test és a mentális test. Mindezek a rétegek a fizikai világ által kiváltott reakciókat tükrözik (érzelme, gondolkodás, testi-egészségi állapot). Rövid távú *memóriaként* foghatók fel. Ezek a rétegek a lineáris időben nem kapcsolódhatnak össze *háromdimenziós entitássá*. Ehhez, mint ahogy az anyagi világban is, a "négydimenziós téridő" kialakulásához szükség van még egy "dimenzióra".

Az összekapcsolódás tehát csak a következő síkon, az asztrálsíkon történhet meg (4. réteg). A létrejött "négydimenziós téridő" időkomponensét Nagyidőnek, a három térdimenziós entitásokat "szellemek"-nek, vagy helyesebben asztrális lényeknek nevezzük.

"Amikor az ember meghal, az aura első három rétege összetörik, és ebből áll össze a szellem, amely a fizikai test tökéletes mása." A sokszor hallott megállapítás a három eddig különálló dimenzió Nagyidőben történő összekapcsolódását jelenti.

Az *asztrális sík tehát szintén háromdimenziós*, mint a körülöttünk levő fizikai világ, azonban az utóbbival ellentétben nem a lineáris idővel, hanem a *Nagyidővel alkot egységes téridőt*. Amíg valaki a "fizikai testében tartózkodik", asztrális szinten az alsóbb rétegek, aspektusok összekapcsolódása csak *tudatformaként* valósul meg: csak tudata lehet az asztrálsíkon.

A "dimenziók" átrendeződésével keletkezett háromdimenziós asztrális lények tehát más időben, a Nagyidőben léteznek. Az aura további három rétege (5.-7.) az egyes inkarnációk tapasztalatainak gyűjtőhelye, vagyis memóriaként szolgál. A Nagyidőben ugyanúgy nem kapcsolódnak össze entitássá, mint ahogy a fizikai síkon sem az első három réteg. A 8. rétegnél szintén új idő, a Kozmikus Idő, új tudatforma, a Kozmikus Tudat, vagy új entitás, a Fénylény jelenik meg.

Ezután megint három össze nem kapcsolódó auraréteg következik. Minden három térdimenziós síkhoz tartoznak entitások. Minden három térdimenziós síkot külön idő jellemez.

Foglaljuk össze a leírtakat!

aura réteg (dimenzió)	elnevezés	sík	sík funkciója	idő
11. réteg	4. kozmikus	} éteri	memória	Kozmikus
10. réteg	3. kozmikus			
9. réteg	2. kozmikus			
8. réteg	1. kozmikus	mentális	entitás: Fénylény tudatforma: Kozmikus	Kozmikus
7. réteg	keterrikus test	} okozati	memória (Akasha)	Nagy
6. réteg	mennyei test			
5. réteg	éteri test			
4. réteg	asztrális test	asztrális	entitás: asztrális lény tudatforma: asztráltest	Nagy
3. réteg	mentális test	} fizikai	memória	lineáris
2. réteg	érzelmi test			
1. réteg	étertest			
0. réteg	anyag	anyagi		lineáris

Megfigyelhetjük, hogy a memóriasíkok három egymáshoz nem kapcsolódó dimenziókból állnak, ezeket Akashának nevezik. A tudatformát képező tudatszinteken háromdimenziós lények, entitások is megtalálhatók, amelyek ugyan más téridőben, de hozzánk hasonlóan képesek megnyilvánulásra (pl. "mozogni"). Ne keverjük össze az entitás és a tudatforma fogalmát! Ha valaki pl. fizikai testben inkarnálódott, entitásként csak a fizikai szinten tartózkodhat. Van ugyan asztrális tudata az asztrálsíkon, és van Kozmikus Tudata, de ez egyik sem entitás, hanem tudatforma. Ha meghal, a fizikai szintről eltávozik, anyagi testét elveszíti, és az asztrálsíkon entitásként létezik tovább. Ha befejezte karmikus ciklusát, vagyis többször nem inkarnálódik, Fénylényként él tovább, amely szintén entitás. Entitásként valaki tehát csak egyetlen síkon tartózkodhat, míg magasabb tudatformái törvényszerűen léteznek a felsőbb síkokon is. Azt, hogy valaki mely síkon tartózkodik, mint entitás, fejlettsége határozza meg: minél fejlettebb, annál magasabban van.

A különböző tudatformák az általuk szerzett információkat, élményeket rendszerezik, átcsoportosítják. Erre a rendszerezésre, átcsoportosításra az új időt is magába foglaló újabb sík szolgál. Minden tudatszint három térdimenzió+ egy idődimenzió struktúrával rendelkezik. A memóriasíkok információt, élményeket tárolnak. A tudatformák ezekből "gazdálkodnak", tartalmukat csak ők változtathatják meg.

A háromdimenziós fizikai testünk nem a "miénk", az első, legalacsonyabb szinten fekvő tudatformánk asztrális. Álmunkban a fizikai szinten szerzett információ feldolgozását, élmények szerinti csoportosítását végezzük. Az asztrális tudatforma ezt a célt szolgálja. Az élmények feldolgozásával, rendszerezésével, átcsoportosításával létrejön a Nagyidő.

A Kozmikus Tudatról, mint tudatformáról már volt szó. Hozzá több asztráltest, és ennek megfelelően több élet ("előző és jövőbeli"), inkarnáció tartozik. A Kozmikus Tudat már több információval rendelkezik, mint egy-egy asztrális, élménykészletükre a rész és egész viszonya érvényes.

A Kozmikus Tudat fölött elhelyezkedő tudatforma az Egységtudat. (Az Egységtudat szintén a transzcendentális meditáció kifejezése.) Mint ahogy a fejezet elején leírtuk, tudatunk egy nagyobb Tudat szilánkját képezi, amelyet származásának megfelelően jupiteri, szaturnuszi stb.

személyiségnek nevezzük magunkat. Ezt a származást tudatunk inkarnációink láncolatán keresztül minden előnyével és hiányosságával, fogyatékoságával együtt mindvégig hordozza.

Sokszor mondják, hogy életünket, inkarnációinkat hosszabb-rövidebb időre egy adott bolygóval kapcsolhatjuk össze. A valóság az, hogy az *összes inkarnációnk*, vagyis az egész létezésünk *egy bolygóhoz kötött*. Ha kétségeink vannak efelől, megfelelő segítővel győződünk meg róla!

Pl. aki szaturnuszi személyiség, azt minden életében gyötrik a kötöttségek, a dolgokat lassan megtapasztalva tud csak tanulni, viszont megfontoltsága miatt kevesebb baleset és biztos előrehaladás jellemzi. A plutói személyiséget mássága, kirekesztettsége gyötörheti, viszont távolból képes lehet meglátni olyan dolgokat, amire mások nem képesek. Persze a szaturnuszi és a plutói személyiségnek is vannak altípusai, *mindenki másmilyen, ezért mindenkinek más a karmavonulata is*.

A Naptól a Plutóig az egyes személyiségek folyamatos átmenetet képeznek. Vegyük pl. a Marstól az Uránuszig terjedő férfi személyiségeket!

Mars Föld felőli szakasza: harcol a földi javakért (hódító harcos)

Mars közepe: harcol, hogy erejét, férfiasságát bizonyítsa (bátor harcos)

Mars Jupiter felőli szakasza: harcol, hogy tekintélyének érvényt szerezzen (hadvezér)

Jupiter Mars felőli szakasza: tudását, tekintélyét harcban érvényesíti (bölcs hadvezér)

Jupiter közepe: tekintélyét bölcsességével bizonyítja (bölcs király)

Jupiter Szaturnusz felőli szakasza: tekintélyét korlátozásokkal, bölcsességét önkorlátozásokkal bizonyítja (főpap)

Szaturnusz Jupiter felőli szakasza: mérnöki tudásának átadásával tekintélyt szerez (mérnök tanár)

Szaturnusz közepe: mérnöki tudását gyakorlati célokra használja (tervezőmérnök)

Szaturnusz Uránusz felőli szakasza: mérnöki tudását új dolgok kifejlesztésére használja (mérnök-feltaláló)

Uránusz Szaturnusz felőli szakasza: új technikai dolgok kifejlesztésén fáradozik (őrült feltaláló)

Uránusz közepe: notóriusan törekszik az új dolgok bevezetésére (nyughatatlan különc)

Uránusz Neptunusz felőli szakasza: olyan változtatásokra törekszik, amely emberségesebbé teszi a világot.

Az Egységtudat ezeket a tudatszilánkokat fogja össze egyetlen egésszé. Az Egységtudat - hasonlóan a Kozmikus Tudathoz - az összes alacsonyabban fekvő entitást és tudatformát saját maga egy-egy megnyilvánulásának tartja.

Valójában minden ember ugyanazzal a problémával küszködik minden életében, csak arra személyiségüknek megfelelően eltérő módon keresnek megoldást. Első hangzásra furcsának tűnik, de egy neptunuszi személyiség azért lesz apáca vagy körmönfont csaló, mint amiért egy jupiteri személyiség bölcs tanító vagy zsarnok uralkodik.

Ha valaki a megvilágosodás során eljut az Egységtudat élményéig, úgy érzi, hogy az ő "én"-je egy nagy működő gépezet egy fogaskerekét képezi. Minden személyiségnek megvan a maga helye, funkciója ebben a "gépezetben".

"A tér és az idő struktúrája" c. részben csak a Naprendszerrel foglalkoztunk. Naprendszerünk a Tejútrendszer része, a Tejútrendszer az Univerzumé. Az idő struktúrája "felfelé" haladva analóg módon értelmezhető: az anyag térbeli megosztottsága tükrözi az időstruktúrát. A fentebb elhelyezkedő tudatformák is mind nagyobb és nagyobb információkészlet feldolgozására, átcsoportosítására hivatottak, szintén érvényes a rész és egész viszony.

Hasonlatként képzeljük el az almaszedést. A kertben az almaszedők leszedik az almát. Este nagyság szerint ládába válogatják. Ezután az azonos nagyságúakat tartalmazó ládákat egymásra rakják. A szállítók több almaszedőhelyről gyűjtik össze a ládákat, az azonos nagyságú almákat tartalmazó ládákat külön csoportba rakják... egyre nagyobb almamennyiség fut keresztül egy ember kezén. Mindenkinek megvan a maga feladata.

A tudat felfelé haladva egyre összetettebb lesz, végül egésszé válik. Amikor ez megtörtént, már nem létezhet idő.

Kérdés, hogy mikor, vagyis hány tudatszint van összesen? Erre több elmélet is született. Mivel a mi fizikai világunkból nem láthatunk túl messzire, ezek az elméletek valamely felsőbb entitás instrukcióin alapulnak. Ennek ellenére sokszor úgy tűnik, mindenki mást mond, pedig valójában nem, csak mindenki másképpen fogalmazza meg ugyanazt a dolgot. Sok félreértés adódik abból, hogy a "dimenzió", a "sík" ill. a "szint" fogalmát eltérően értelmezik.

Definiáljuk most ezeket a fogalmakat:

dimenzió: egymásra merőlegesen elhelyezkedő térbeli kiterjedések (az aurában egymás után következő rétegeket továbbra is aspektusoknak nevezzük);

sík: három egymást követő aspektus együttese, amelyek vagy nem alkotnak közös teret egymással, vagy közös háromdimenziós térben egyesülnek; utóbbi esetben entitások fordulnak elő rajta;

szint: két azonos idővel jellemezhető sík együttese.

Az alábbi táblázatban három elmélet állításait foglaltuk össze. A "Hét dimenzió" elmélet (7D) dimenziói valójában szintek. A "Hét Nagyuniverzum és a Központi Univerzum" elmélet (7GU&CU) alapján szemléltetjük, hogy az idő struktúrája a felsőbb szinteken is követi a tér struktúráját.

aura réteg	13 sík elmélet	szint (7D)	(7GU&CU)	buddhista tudatszint
(8x24.?)	13. sík: Isten	7. tudatsík II	Központi Univerzum	
(24.)	12. sík: Isteni	7. tudatsík I	Nagyuniverzumok	
(21.-23.)	11. sík	6. memóriasík	Univerzum	
(20.)	10. sík: monádikus	6. tudatsík	Univerzum	
(17.-19.)	9. sík	5. memóriasík	Galaktikus	
(16.)	8. sík: atmáni	5. tudatsík	Galaktikus	
(13.-15.)	7. sík	4. memóriasík	Naprendszer	
(12.)	6. sík: buddhikus	4. tudatsík	Naprendszer	
9.-11.	5. sík: éteri	3. memóriasík	bolygók	-
8.	4. sík: mentális	3. tudatsík	bolygók	9.
5.-7.	3. sík: okozati	2. memóriasík	"mi"	8.
4.	2. sík: asztrális	2. tudatsík	"mi"	7.
1.-3.	1. sík: fizikai	1. memóriasík	"anyag"	6.
0.	0. sík: anyag	1. tudatsík	"anyag"	1.-5.

A fenti elméletekről röviden:

A 13 sík elmélet az 1. síkot fizikai síknak, a 2. síkot asztrálisnak, ... nevezi. A lélek (buddhikus) síkján (a "Fény"-ben) az egyes inkarnációk között levő időben tartózkodunk.

A "Hét dimenzió" elmélet szerint mi most a 2. dimenzióban vagyunk (az 1. dimenzió a "pokol"), az egyes inkarnációk között a 3. dimenzióban. A 4.-6. dimenzióban nálunk fejlettebb lények tartózkodnak, a 7. dimenzió az "Isten Országa".

A "Hét Nagyuniverzum és a Központi Univerzum" elmélet szerint az Univerzumunk sok más univerzummal együtt alkotja a Nagyuniverzumot. Idáig hét teremtett nagyuniverzum van, amely Isten saját, un. Központi Univerzuma körül helyezkedik el. Ezek az univerzumok függetlenek egymástól.

Tér és időstruktúra különböző szinteken

Az előző fejezetben a szimbólumokat, mint "foghíjas eseményt" definiáltuk. Ha az eseményt időtlen élménynek nevezzük, az élmény meg mi magunk vagyunk, a szimbólum nem más, mint egy hiányos tudattartalom, egy "foghíjas tudat". A tudat "foghíjassága" a tudatsíkokon felfelé haladva egyre csökken, újabb és újabb tudattartalmak kerülnek a felszínre. Közben az idő egyre egyszerűbbé válik, egyre "kevesebb marad belőle", végül elérjük az időtlent.

Mindegyik tudatsík három térdimenziós. A rajtuk levő lények, pl. a szellemek nem négy, az angyalok nem ötdimenziósak. *Amikor új térdimenziók keletkeznek, azok ugyan több tudattartalmat sűrítenek magukba, de a létsíkokon összekapcsolódó dimenziók száma mindig három marad.*

Ha tehát innen, a fizikai síkról képzeljük el a felsőbb síkokat, térdimenziók is mintegy "összesűrűsödnek". Ennek megfelelően nemcsak az idő, hanem maga a tér is másmilyen. A Nagyidőben pl. a távolságok, nagyságok nem felelnek meg annak, amit itt a fizikai szinten látunk: galaxisok távcső, mikroorganizmusok mikroszkóp nélkül is megtekinthetők.

A Kozmikus Időben a téridő átalakulása tovább folytatódik.

A Kozmikus Tudatra ébredés Dante Isteni színjátékában a következőképpen fogalmazódik meg:

"Láttam, hogy mélyen önmagamban egyetlen helyen megtalálható minden, még az is, ami a világegyetem legkülönbözőbb pontjaira távolodott egymástól. A cselekmények, a tárgyak és az ezt összekötő viszony olyan szorosan simultak egymáshoz, hogy ha egyáltalán beszélhetek valamiről, az csak egyszerűen a Fény lehet."

Figyeljük meg egy meghalt hozzátartozó által a "lélek" síkjáról a Földre küldött üzenetét: "Itt élünk a Fényben, figyelünk benneteket!"

Hogyan figyelhetnek onnan minket? Úgy, hogy a tér, amelyben élünk, ott kis helyre sűrűsödik össze.

Végül a legfelső szinten, ahol az utolsó időkomponens is kihull, ahol tehát az idő megszűnik, a tér is egy pontba sűrűsödik össze. Itt minden ami létezik, ebben az egy osztatlan pontban található. Ezért ábrázolja Istent a legtöbb kultúra kiterjedés nélküli pontnak. A bolygók, a csillagok, az atomok, vagyis az anyagi világban fellelhető képződmények gömbszimmetriája is a "Teremtő" kiterjedésnélküliségét mutatja.

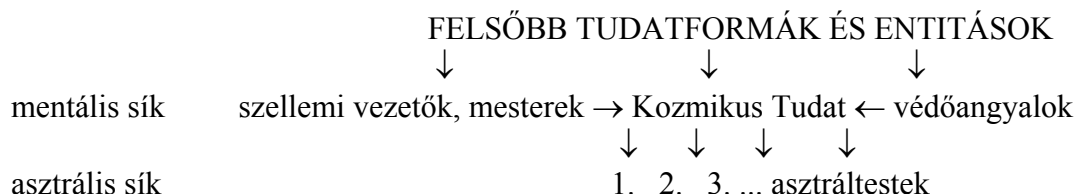
Az egyes szinteken uralkodó és a lineáris fizikai idő között lévő kapcsolatot még nem tisztáztuk. A Kozmikus Tudat az egyes életeket egyidőben látja lejátszódni. A társadalmi fejlődés viszont szinte a lineáris idő koordinátája mentén folyik. Szinte, de nem teljesen: civilizációk fejlődése és bukása következik egymás után. A civilizációk fejlődése már a Kozmikus Tudatnál eggyel magasabban fekvő tudatformának, az mintegy az Egységtudat egy felszíni rétegének fejlődését tükrözi. Az Egységtudat *az egyes civilizációkat egyidőben látja működni*. Az időre úgy érvényes a rész és egész viszonya, hogy minél magasabban fekszik egy tudatforma, annál nagyobb összefüggő darabot hasít ki a lineáris időből. *A lineáris idő összefüggő egészében a legmagasabb szinten fekvő tudatformához tartozik*. Természetesen a lineáris idő onnan nézve is a fizikai síkra vonatkozik, ott minden létező egyidőben, az örökkévaló jelenben van.

A teret és az időt a fejezet elején úgy definiáltuk, mint a tudat megosztottságát. *Látható, ahogy a tudat megosztottsága csökken, úgy az idő de a tér is egyre egyszerűbbé válik.*

A tudatformák fejlődése, entitások

A tudat fejlődése, önmegismerése a fizikai szinten kezdődik meg. Itt elemi szinten, élményegységeként tapasztalhatja meg önmagát. Amíg nem tapasztalt meg minden élményt, újra meg kell születnie. Kozmikus szinten a Kozmikus Tudata, mint tudatforma természetesen

létezik, de entitásként a Kozmikus szintre csak akkor térhet, ha minden élményt megtapasztalt. Addig is Kozmikus Tudatán keresztül igénybe veheti más, fejlettebb szinten fekvő entitások segítségét:



A fejlettebb entitások, védőangyalok, vezetők és mesterek fejlődése a fizikai síkon élő emberekkel keresztül valósul meg. Az önmegismerés célja ezen a szinten a merkuri, vénuszi ... plutói, tehát a benne elhelyezkedő személyiségek ("fogaskerek") funkciójának megismerése, összehangolása. A szellemi vezetők a velük azonos szinten lévő, de fejletlenebb Kozmikus Tudattal állnak közvetlen kapcsolatban. A fizikai szinten történő események tehát nemcsak a Kozmikus Tudat fejlődését, hanem az események magasabb szintű értelmezésével (az információ ismételt átcsoportosításával) a magasabb tudatformák fejlődését is szolgálják.

Vegyünk egy példát! Atlantisz civilizációja állítólag a spirituális energiával való határtalan visszaélés következtében pusztult el. Ha egy atlantiszi lakos spirituális erejével megrontotta a szomszéd természetét, hibát követett el. A szomszéd viszonzta tettét. Amikor azonban az egész földrész természete ilyen visszaélések következtében pusztult el, és az emberek éhen haltak, a szellemi vezetők és mesterek látták be, hogy bűnt követtek el, amikor az embereket gyorsabb fejlődésük érdekében megtanították a spirituális energia használatára. Az emberek meghaltak, de utána reinkarnálódtak. A szellemi vezetők és mesterek viszont tanultak az esetből. Azóta sokkal óvatosabbak, inkább a technika felé terelik a társadalmat, spirituális tudással csak a megfelelően érett, titoktartásra képes embereket látják el. Azt, amit Atlantisz korában a mindennapok tudományának neveztek, most ezoterikus tanokként tartják számon. Az elkövetett bűnökért közvetlenül az emberek, közvetve pedig a felsőbb entitások felelősek.

Sokszor ezt az összefüggést így is megfogalmazzák: "az ember egy személyes és egy világfeladattal rendelkezik, a világfeladat teljesítéséhez a személyes feladat megoldásán keresztül visz az út". Az "én" és a Kozmikus tudat feladata tehát ugyanaz, csak az utóbbi átfogóbban értelmezi azt.

A védőangyalok szintén a Kozmikus Tudaton keresztül lépnek kapcsolatba a fizikai szinten tartózkodó entitásokkal. (Nem pedig úgy, hogy leszállnak a Földre, mint ahogy azt sokan gondolják!)

Pl. ha valaki felmászik egy létrára, hogy felszögeljen egy képet, és véletlenül a létra alatt hagyta a szögekkel teli lábast, amikor lejön csodálkozva állapítja meg: "úgy emlékszek, itt hagytam, de még szerencse, hogy mégis eltettem, különben beleléptem volna". Valóban ő tette el, de nem is csoda, hogy nem emlékszik rá. A védőangyala vette észre a baleseti lehetőséget, ezért a Kozmikus Tudatán keresztül figyelmeztette.

Az emberek, és főképpen a keresztények hajlamosak minden felettünk levő tudatformát és entitást egyetlen Istennek nevezni. A Kozmikus Tudatra ébredést gyakran kíséri egy fehér színű fényből álló szimbólum, csillag vagy arc megjelenésének élménye. A keresztény misztikusok ekkor rögtön felkiáltanak: "megpillantottam az Istent!", a keletiek elmosolyodnak: "önmagadat pillantottad meg, a Tiszta (érts: Isteni) Önvalódat! A keletieknek álláspontja közelebb van a valósághoz, de a keresztényeknek is igazuk van, bár csak közvetve.

A Biblia első oldalain is "istenek"-ről lehet olvasni, a "Teremtő" ezek közül csak egy isten. A teremtményeket saját képmására alkotta meg, amelyek csak az önmegismerési folyamat végén "válnak (entitás) istenné". Isten, mint entitás jelentése: független, egész lény. Az Isteni Tudat jelentése: a legmagasabb szinten fekvő, egy egészet alkotó

független tudatforma. A "Teremtő" és a "Teremtmény" valójában azonosak. Valószínűleg csak a NEGYEDIK FEJEZET végén fogunk tudni az előbbi kijelentések között eligazodni.

Állapítsuk meg, mely entitásról/tudatformáról van szó az alábbi idézetekben!

1. "Uram, Teremtőm!" (megoldás: Isten, mint entitás)
 2. "Magához szólította az Úr." (megoldás: Kozmikus Tudat)
 3. "A Fény elé járult." (megoldás: Kozmikus Tudat)
 4. Halálközeli élmény során: "Vissza kell menned, még nincs vége az életednek!" (megoldás: Kozmikus Tudat)
- (Az egyes inkarnációk a Kozmikus Tudat "kezébe futnak össze"!)

Idő és karma kapcsolata

Az előző fejezetben az aura 4. rétegét *időzárnak*, az 8.-at *karmazárnak* neveztük. A szívcsakrához tartozó 4. rétegben a lineáris idő az asztrális síkon levő (asztrális) tudaton keresztül a Nagyidőre vált át. A karmazár szintén időzár, mert itt a 8. rétegben az idő is átvált a Kozmikus Időre. A karma - az időhöz hasonlóan - a tudat megosztottságának fokozatos megszűnésével épül le.

A görög mitológiában Szaturnusz/Kronosz istenét az egyik kezében homokórával, a másikban kaszával ábrázolták. A homokóra a mindenki számára kiszabott időt, a kasza a karma könyörtelen törvényét jelképezte. Mindkettőt ugyanaz az isten tartja kezében.

Amit pl. az "én" karmikus leckének lát, azt a Kozmikus Tudat az egyes életek közti szükségszerű feladatmegosztásnak. Amit itt karmikus leckének látunk, az főnről a tudatmegosztásból következik.

Vegyünk egy példát! Egy férfi az egyik életében kémiai kísérleteket folytat. Egy nagyon fontos, de veszélyes munkát vállal. A munka közben bekövetkezett robbanás során megsérül - bár túl van a feladat lényegén - mégsem tudja befejezni. A baleset következményeként egész életében munkaképtelen marad. Halála után levonja a következtetést: "elvégeztem a veszélyes munkát, mert túlságosan nagyraavagyó voltam, megfizettem érte". A következő életében újra nekilát a munkának, óvatosabb, és ezért sikerrel, baleset nélkül be is fejezi: "Így is elértem, amit akartam, főleg lett volna vállalni a kockázatot, csak egy kis "intuícióra" volt szükség". A Kozmikus Tudat azonban többet lát, ezért másként ítéli meg a helyzetet: "A veszély vállalására a sikeres munka miatt szükség van, a baleset elkerülhetetlen. A következő életben már nincs szükség újra felfedezni azt, ami veszéllyel jár, elég az előző élet tapasztalatát »intuíció« formájában a következő élet rendelkezésére bocsátani. Az életek közti ilyen munkamegosztással a feladat megoldható."

Az osztatlan tudat szintjén idő sem, és karma sem létezik. *Legfelülről nézve nincs vétség. Amit az alsóbb szinteken vétségnek látnak, az abból következik, hogy a tudat megosztott.*

Vallásos körökben sokszor hallani lehet arról a türelemre intő megjegyzésről, hogy "mi egy nagy terv részesei vagyunk, de csak a végén fogjuk megérteni, hogy mi miért történt". Akkor fogjuk megérteni, ha a tudat megosztottsága megszűnik: semmi sem vétség, hanem megtapasztalás. Így kell érteni az "általános megbocsátás" elvét.

A megvilágosodott emberek azért tudják jobban elfogadni magukat és sorsukat, mert a felsőbb tudatformákat átélve megtekinthették itteni magukat, és értik miért olyanok amilyenek, és miért alakul így a sorsuk. Értik, mi az, ami a tudatmegosztásból következik - bár ők már nem látják a Tudatot megosztottnak -, és mi a feladatuk ebben az életükben.

Figyeljük meg egy keleti bölcs hasonlatát: "A felhők az égen két csoportra oszthatók: vannak boldogok és boldogtalanok. A boldogtalanokat észak felé fújja a szél, pedig déli tájakra szeretnének utazni. A boldog felhőket szintén északra fújja a szél, de ők tudják, hogy csak északon tudják teljesíteni feladatukat."

A karma leépülésével kapcsolatos előbbi megállapításaink az előző fejezet *időkapu* fogalma alapján is beláthatóak. A szimbólumok egy része a karmikus leckét kísérő "traumát" jelzik. A szimbólumok nyitják a kaput az előző (következő) életeinkbe. A szimbólumok tehát az egyes életek közötti időbeli törésvonalat jelzik, a Kozmikus Tudat felosztásával függnek össze.

Érdemes itt még két alapvető érzés, a "félelem" és a "szeretet" fogalmával foglalkozni. A "félelem" elválasztottságot, tudatlanságot, tudattartalom elszigetelődését jelenti: "csak attól félünk, amit nem ismerünk". A karmikus lecke traumatikus jellegét az előző életek, és az azokkal való összefüggés nem ismerete adja. A "félelem" ellentéte a "szeretet". A halálközeli élmény során tapasztalt szeretet a felsőbb létformába olvadás következménye. Fogalmazhatunk így is: az alsóbb szinteket a szeretet köti össze a felsőbbekkel. A fizikai és a "spirituális" síkot összekötő szívcsakra nem véletlenül a szeretet jelképe.

A meditatív technikákat sokszor két csoportra osztják: önismereti ill. szeretetmeditációra. Mindkettő ugyanoda vezet, a megvilágosodáshoz. Mintha a megismerés és a szeretet valamilyen felsőbb szinten kapcsolatban lennének egymással. Az írás végén talán megértjük, hogy tényleg így van.

* * *

HARMADIK FEJEZET

TUDAT ÉS ENERGIA

Ebben a fejezetben a mai materialista alapokon nyugvó tudomány, és a szellemtudomány közötti hézagot igyekszünk kitölteni, ezért ez az írás legnehezebb fejezete. A tudományos-technikai beállítottságú emberek a leírtak jobb megértése érdekében próbálják meg előhívni intuitív beleélő készségüket, a szellemtudományok művelői pedig logikailag is megérteni azokat a dolgokat, amelyeket részleteiben ugyan ismernek, de még nem állt bennük össze egy logikusan összefüggő, egységes világkép! Az se baj, ha ez nem sikerül, de ebben az esetben az előbbieknek el kell fogadniuk az intuitív módon, az utóbbiaknak a logikailag megérthető dolgok helyességét.

Az időzár

Az előző fejezetben leírtuk, hogy a tér és az idő a tudat felosztása, differenciálódása során keletkezett, ugyanakkor annak módját, részleteit nem írtuk le. A folyamat valószínűleg ismert volt korábban létezett, és lehunytt civilizációk (elsősorban Atlantiszra) korában. Ez a tudás kerülhetett át - "a tudás őrzői" révén - Egyiptomba, képi-nyelvi szimbólumok formájában a páli/szanszkrit nyelvű írásokba ill. a különböző vallásokba. Ebben a részben ezeknek a szimbólumoknak a segítségével próbáljuk meg ezt az ősi tudást "rekonstruálni", és a ma emberének nyelvére lefordítani.

Az előző fejezetben az asztrológusok kaptak egy feladatot: a téridő differenciálódása alapján értelmezzék az egyes fényszögeket, és a hozzájuk tartozó orbisokat. Rendszerezzük előbb a fényszögeket:



A fényszögek mindegyike a **kettes-hármas osztás** elvét követi. Mi állhat a kettes-hármas osztás mögött? Próbáljuk meg először a keleti T'ai Chi szimbólum alapján értelmezni:



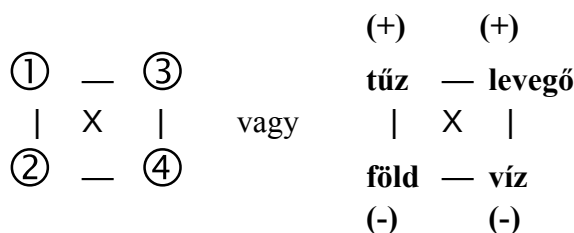
A fekete rész jelenti a pozitív "férfi", a fehér a negatív "női" energiát. Az Egységes Tudat tehát két részre osztja fel magát, pozitívrá és negatívra. *A Kettőt, az ellentét, a polaritás jellemzi, a megosztottság ilyen állapotát a továbbiakban **polárisnak** fogjuk nevezni.* Mivel a két fél egymást "szemléli", *a kettes osztással - amennyiben az egyik fél a másikat külső jelenségnek fogja fel - létrejön az objektum és a szubjektum különválása.* A két elem összekapcsolódása miatt a megosztottság csak látszólagos, valójában az Egység továbbra is fennáll.

Hogyan lesz az Egyből és a Kettőből Három? Nézzük meg jobban a szimbólumot! A fekete részben levő fehér, ill. a fehér részben levő fekete pötty az *Egész visszatükröződését* jelképezi mindkét félben. Az egész persze két részből áll, és ez is látszik a tükörképben; a két részre osztottság is *visszatükröződik.* (Vagyis mindkét pöttyben valójában egy újabb T'ai Chi szimbólum található.) Természetesen *a tükörképben maga a visszatükröződés is visszatükröződik... Ez egy végtelen sor.*

Felfedezhetjük, hogy a keresztény Szentháromság fogalma a T'ai Chi szimbólummal azonos jelentéstartalommal bír. Az Atya jelenti a férfit, a Szentlélek a nőt (csak ezt a férfiközpontúság miatt a keresztények nem mondják). A Fiú Kettőjük szülötte, hasonmása, vagyis *tükörképe.*

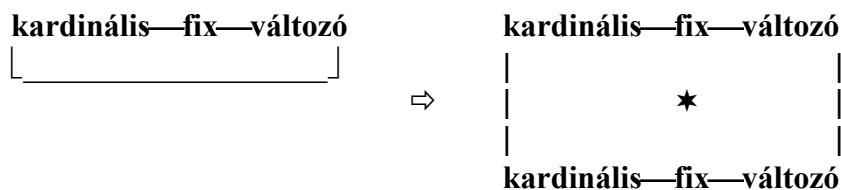
Az ókori Egyiptomban Ozirisz, Izisz és Hórosz, ill. az asztrológiában a kardinális-fix-változó hármas a keresztény Szentháromsággal analóg jelentéstartalommal rendelkezik. (A kardinális az, ami létrehozott valamit, a fix ami megőrizte azt, a változó képlékeny, teremtőjüktől elszakadt, és "új utakra" tért.)

Az Egyet először kétfelé, majd háromfelé osztottuk. Az Egy, az Egység harmonikus és diszharmonikus elemeket is magába foglal. A Kettő az ellentétet, a polaritást, a diszharmonitást ill. az ellentétek *egyensúlyát* jelenti. *A hármat ezzel szemben a tiszta harmónia jellemzi,* ezért a megosztottság ilyen állapotát a továbbiakban **harmonikusnak** fogjuk nevezni. Folytassuk tovább az osztást! Vágjuk ketté a Kettőt, majd a Hármat! A Kettőből úgy lesz négy, hogy a tükörképek önálló életre kelnek. A tükörképek ill. az eredeti tudattartományok tulajdonképpen semmiben nem különböznek egymástól, a négy "egyenrangú" tudattartomány közvetlen kapcsolatban áll egymással:



A folyamat után tehát *az alkotóelemek mindegyike, a most szétváltak is közvetlen kapcsolatban maradtak* (a + tűz a + levegő, a - víz a - föld mellett van), ezért a felosztásnak ezt a módját a továbbiakban **térképző transzformációnak** nevezzük. Térképző transzformációval térdimenziókat kapunk. Figyeljük meg az alakzat *tükörképi jellegét, tengelyes szimmetriáját!* *A tér* tükörképi jellegű, és ezzel egyben *látszólagos, virtuális.* Amennyiben nem ismerjük fel a tükörképpel való azonosságukat, a tükörképet rajtunk kívül eső dolognak fogjuk fel: az objektum és a szubjektum közötti vélt különbség folytán létrejön a "kívül" és a "belül" élménye.

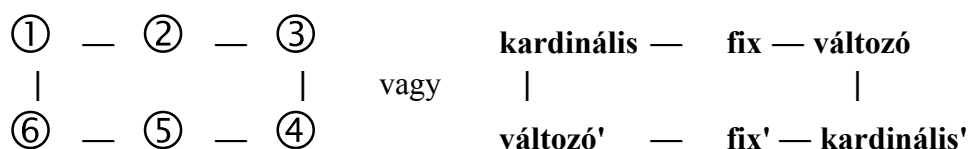
A Három kettéosztásánál már van több megoldás is. Az első megoldás hasonló az előbbi tükrözéshez, vagyis térképző transzformáció:



Hogyan osszuk ketté másképpen? *"Jaj, csak nehogy elszakadjunk egymástól!"* - mondanák a keresztények, vagy *"Csak úgy, hogy minden a Tudaton belül maradjon"* - így a buddhisták. Úgy kell tehát kettéosztani, hogy az Egyben is maradjon. A másik megoldást most a Möbiusz-szalaggal fogjuk szemléltetni. Készítsük el az alábbi papírcsíkot:

O	kardinális Υ ⌒	fix ⋈ ⌚	változó Π ↗	X
	⋈ ⌒	⌚ ⋈	↗ ⌚	
X	kardinális	fix	változó	O

Most tekerjük meg a szalag egyik végét 180°-kal, és fogjuk össze a két végét! Ekkor az x és o jelzések egybeesnek. Ragasszuk össze a szalag két végét! Egyperdületű Möbiusz-szalagot kaptunk. Vágjuk szét a szalagot a ----- vonal mentén! Pontosabban nem "szét", mert nem fog kettéesni, és ez a legfontosabb! A keletkezett szalagon ez látható:



Így *"Egyben maradtunk"*, viszont önmagunkkal való azonosságunkat csak vagylagosan tudjuk megélni, pl. vagy a kardinálissal vagy a kardinális'-sal azonosítjuk magunkat. Ettől kezdve tehát önmagamat csak részleteiben, mint *események egymásutániségát* tudom megtapasztalni. *Ezzel megszületett az idő.* Az idő tehát abból következik, hogy nem vagyunk képesek önmagunkat teljességében "egyszerre" átélni, hanem csak részleteiben, a részletek egymás utániségát időnek érzékeljük - ez az idő lényegének buddhista felfogása. A tudatfelosztás során tehát *egyes alkotóelemek elkerülnek egymás mellől, ugyanakkor ugyanazon láncon, szekvencián belül maradnak.* A felosztásnak ezt a módját a továbbiakban **időképző transzformáció**nak nevezzük. Időképző transzformációval időt kapunk. Figyeljük meg a keletkezett alakzat *középponti szimmetriáját!* Az idő a térhez hasonlóan - az Egység fennmaradása miatt - *szintén látszólagos, virtuális.*

Egy köznapi példa az idő virtualitásának érzékeltetésére: ha olvasok egy könyvet, és most csak az első fejezetnél tartok, nem jelenti azt, hogy a további fejezetek nincsenek még meg. Most is megvannak, de egyszerre nem tudom az egész könyvet felfogni, ezért soronként, oldalanként kell elolvasnom. Amit már elolvastam, azt múltnak, amit most olvasok, jelennek, ami pedig ezután fog következni, jövőnek nevezek. Olvasás közben csak részleteiben

vagyok képes a könyvet megérteni, de ha elolvastam az egészet, az információtömeg azzá az eggyé áll össze, amely valójában az egész könyvet jelenti.

A tér és az idő létrejöttével a szubjektum már *rajta kívülállónak (tér) vélt események (idő)* sorozataként látja magát visszatükröződni. A *vélt kívülállóság események egymásutániségában való megjelenése vezet a karma létesüléséhez, amelyet fentről az alacsonyabban fekvő ok-okozati sík felé tekintve inkarnációkként, a fizikai sík felé tekintve karmikus események ismétlődésében látunk megnyilvánulni.*

Láttuk, hogy hogyan lesz a Háromból hat. Most nézzük meg, hogyan lesz a hatból tizenkettő! Térképző transzformációval:

☿♂ Hold/Nap		Hold	☾ ♀ Nap
♂♂ Merkur		Merkur ♀	♂ Merkur
♂♂ Vénusz	⇒	Vénusz ♀	♂ Vénusz
♂♂ Mars		Mars ♀	♂♂ Mars
♂♂ Jupiter		Jupiter ♀	♂♂ Jupiter
♂♂♂ Szturnusz		Szturnusz ♀	♂♂♂ Szturnusz

Időképző transzformációval:

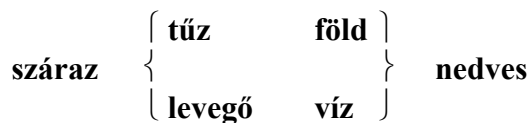
O	+	-	+	-	+	-	X
	kardinális	fix	változó	kardinális	fix	változó	
	tűz	föld	levegő	víz	tűz	föld	
	♂	♂	♂	♂	♂	♂	
	♂	♂	♂	♂	♂	♂	
	levegő	víz	tűz	föld	levegő	víz	
	kardinális	fix	változó	kardinális	fix	változó	
X	+	-	+	-	+	-	O

A szalagot tekerjük össze gyűrűvé, és fedezzük fel benne az alábbiakat:

- a "férfi" és a "női" háromszöget, amely egymásba fonódik (a + és - polaritás az előbbi osztás után un. archetípusként újra jelentkezik!):



- a "tűz-víz-föld-levegő" szabályos elrendeződését, amelyben most még csak a száraz (+) és nedves (-) komponensek különülnek el:



- a horoszkópábrán egyébként szemben levő asztrológiai jegyek (pl. a kos és a mérleg) még most egybeesnek.

Most is ragasszuk össze a szalag két végét, majd a ----- vonal mentén vágjuk szét!

Figyeljük meg az eredményt:

- az ellentétes elemek újra elkülönülnek, de egymás mellé kerülnek (a tűz a víz mellé, a föld a levegő mellé);
- a jegyek horoszkópábrának megfelelő sorrendben helyezkednek el.

A 2, 3, 4, 6, 8, 12... számokat mandala-számoknak nevezik. A mandalák az indián kultúrától kezdve a keletiekén át a keresztény templomok rózsablakain keresztül mind a Teremtést szimbolizálják. Az európai ember számára a kör alakú, és a mandala-számok szerint szimmetrikusan osztott rózsablakok a legismertebbek, amelyeknek középpontjában az Isten, körülötte pedig egy-egy inkarnációja vagy megnyilvánulása látható. Ennek az osztástechnikának az ismerete sokkal régebbi, mint a keresztény kultúra. Talán éppen erre utal, hogy a lyoni katedrális egyik rózsablakának közepén furesa módon a T'ai Chi szimbólum látható.

A térképző és az időképző transzformáció tehát minden osztásnál vagylagosan alkalmazható, hogy egy adott esetben mikor melyik történik, az előző fejezetek alapján már sejthetjük a választ, és azt is, hogy a különböző tudati - és a többi hasonló, "fizikai" - folyamatok ilyen transzformációkon keresztül játszódnak le. Említettük, hogy egy magasabb szintre "szeretettel", azaz az összeköttetés helyreállításával (a szalag "visszatekerésével") juthatunk, amit - fizikai értelemben is - energiának nevezünk.

Látnokok és spirituális gyógyítók gyakran emlegetik, hogy energiájuk nem más, mint a szeretet. Ezt szó szerint kell érteni: a szeretet és a fizikai értelemben vett energia azonos.

Az energia tehát az előbbi transzformációs folyamatok következménye, és egyben jelenti a szintek közötti közlekedést is. Ebben a fejezetben főképpen ezeket az energiával összefüggő folyamatokat ismertetjük és elemezzük.

Az anyag

A tér differenciálódása a fizikai sík alatti síkokon tovább folytatódik. Míg a fölötté levő síkokon zajló folyamatok (pl. bolygók keringése) szabályosnak, periodikusnak látszanak, addig az alsóbb síkok idejének magasabb differenciáltsági foka miatt azok kaotikusnak tűnnek. Ezeken az alsóbb síkokon lejátszódó folyamatokat képes értelmezni a kártyavető, ... stb.

A "mikrovilág", az anyagi részecskék világa még az előbbieknél is alacsonyabb szinten (szinteken) helyezkednek el. Az anyag tudati jellegét számos fizikai kísérlet és jelenség egyértelműen igazolja. A fotonok pl. döntési képességgel rendelkeznek.

Számos eset ismeretes, hogy egy ember hirtelen egy adott helyről eltűnve egy másik helyen jelenik meg, és ő sem érti, hogyan történhetett ez meg. A jelenség tudati jellegéről az árulkodik, hogy nemcsak megőrzi testi épségét (nem hiányzik pl. a karja), hanem öltözékét sem felejtí az előző helyen. Mintha ismerné az erkölcsi elvárásokat. Természetesen - ha idáig nem derült ki egyértelműen - nem az anyagról, hanem furcsa módon éppen az ember tudatáról volt most szó.

Az alkimisták az anyag tanulmányozása útján jutottak el a megvilágosodásig. Állításuk szerint "profán anyag nincs", vagyis az anyag tudati jellegű képződmény. A buddhisták ennél is világosabban fogalmazzak: az anyag benne van a nagy Tudatban. Ha nem lenne benne, nem is tudnánk az anyag létezéséről, mert csak azt érzékelhetjük, ami a Tudatban benne van.

A hinduista mesterek egy csoportja a Teremtésre való képesség igazolását a spirituális érettség egyik próbatételének tartják. Tudati úton közvetlenül képesek anyagi testtel rendelkező személyt, un. kylkhort ("démon") létrehozni (és természetesen megsemmisíteni). A kylkhort először csak az asztrálsíkon formálják meg, és csak ott látható, mint "szellem", majd amikor anyagi teste is kifejlődik, minden ember számára láthatóvá válik.

A keresztény kultúrából a stigmák testi megjelenése, a "könnyező Madonna" hasonló tudati jellegű jelenséget takarnak.

A hétköznapi ember ilyen dolgokat általában nem tapasztal, viszont ismeri a pszichoszomatikus betegségeket. Ezek távolról, kevésbé meggyőzően, de mégis az anyag és a tudat kapcsolatára utalnak.

Az anyag a tudat egy igen alacsony szinten, a mikrovilágban elhelyezkedő formája, amely csak egy felsőbb szinten elhelyezkedő tudat által nyer annak megfelelő értelmezést: vagyis az anyag éppúgy látszólagos, virtuális, mint a tér és az idő.

A mai tudomány mikrovilágra vonatkozó nézetei csak egy modellnek tekinthetők. Az atomok fizikai fogalmának körül-belül annyi köze van a valósághoz, mint az előző részben bemutatott papírszalagoknak a térhez és az időhöz: modellnek jók, a gyakorlatban bizonyos keretek között használhatóak, de nem tanácsos a modellt összekeverni a valósággal. Az atomoknál erre a bizonyos "keretre", amely a használhatóságot korlátozza éppúgy utalnak a fenti jelenségek, mint ahogy a homeopátia hatásossága, ami az alkalmazott nagy hígítások miatt az atommodell alapján szinte kérdésesnek tűnik - mégis működik! A gömbbe zárt atom modellje a "kívül" és a "belül" különállóságára épít, ez a hibás feltételezés pedig magával hozza mindazokat a fogyatékoságokat, amelyek sok fontos jelenség megismeréséhez vezetnek. Hasonló a helyzet a bolygók és a személyiség összefüggésével. Hogyan függ össze a kettő, amikor az egyik kívül van, a másik meg belül? "Kívül ugyanaz van, mint belül" - mondják az ősi tanok: nemhoggy összefügg, hanem azonos.

A derékszögű, a komplex szférikus és a szektoros tér

A tér kialakulásának okát már a fejezet elején megfogalmaztuk: a kettes osztással kapott két fél a másikat rajta kívülálló külső jelenségnek fogja fel, létrejön a "kívül és a belül", az objektum és a szubjektum különválása. A két elem összekapcsolódása miatt a megosztottság azonban csak látszólagos, az Egység valójában továbbra is fennáll. Ha ez az egység az a két fél összefüggésének nemismerete miatt nem jut érvényre, **a tudati hiányosság egy dimenzió megjelenését jelenti.** Amennyiben nem ismeri fel a másik félben megjelenő a tükörképpel való azonosságát sem, a tükörképet szintén rajta kívül eső, tőle független dolognak fogja fel: az objektum és a szubjektum közötti vélt különbség, a "kívül" és a "belül" élménye fokozódik, ami

további térdimenziók valamint az idő megjelenését eredményezi. A látszólag felosztott tudat tehát magát függetlennek tekinti a külsőnek vélt dolgoktól. Mivel a függetlenséget a geometriában **merőlegesnek** nevezik, ily módon derékszögű tér keletkezik.

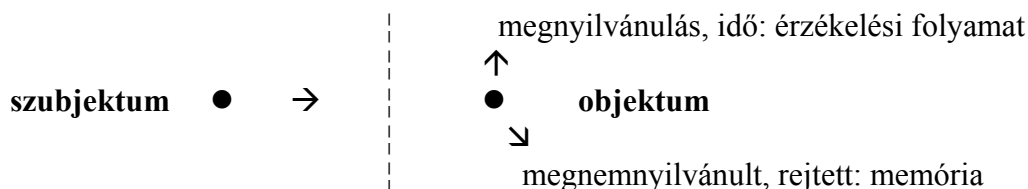
A fentebb körvonalazott séma megértése, konkrét értelmezése érdekében először ismerkedjünk meg egy másik tértípussal, amely a fentebb leírtak alapján alternatívaként adódik! A megismerés "alternatív módja" "belső látáson" alapszik, amikor is a megismerő szubjektum és az objektum nem különül el ("kívül az van ami belül" elv). Ez az érzékelés az összetett gömbi, vagy **komplex szférikus tér** keletkezéséhez vezet. A komplex szférikus tér legjobb példája az emberi aura. Itt most nemcsak a belső látással történő észlelésre, hanem magának az aurának a szerkezetére is gondolunk, hiszen az észlelő (látók) és az észlelt tudattartalom (aura) nem válik el egymástól.

Az inkarnáció előtti aura azért gömb alakú, és réteges felépítésű, mert az egyes inkarnációk között a megismerés, a tudatosodás, az összefüggések megismerése leáll. *A komplex szférikus tér az időtlenséget, a puszta létet mutatja.* Az aurából ezért sem lehet azt megállapítani, hogy a látvány milyen időhöz kötött (múltbeli, jelenlegi vagy jövőbeli állapotot tükröz).

A komplex szférikus térnél az Abszolút, az Egész, az "Isteni" mindig belül, a középpontban van, körülötte pedig a különböző, 2, 3, 4, 6... megosztottsági fokot képviselő rétegek találhatók. Az *összetett szférikus tér azért összetett*, mert egy adott belső réteg mindig tartalmazza teljes egészében a rajta kívül álló réteg(ek) tartalmát is. Ez a tértípus tehát az Egységet, az Egységgel ("Istennel") való kapcsolatot is jelképezi.

Az inkarnálódott ember aurájának rétegeire hasonló szabály érvényes, mint általában a komplex szférikus térre, csak itt figyelembe kell venni, hogy az aura kifordul. Így: az aura egy adott rétege egyben tartalmazza az összes alatta levő réteg tartalmát is. Az auralátók hangsúlyozzák is, hogy az aura nem olyan, mint egy hagyma, amit levelenként szét lehet szedni, mert a felső rétegek belenyúlnak az alsóbbakba. A második réteg teljes egészében tartalmazza az elsőt, a harmadik a másodikat és egyben az elsőt is.

Az élményegységek meditatív technikával önmagukban is megtekinthetők. Pl. amikor megkívánunk valamit, a "vágy" belül narancssárga, kívül ibolya színű gömbként jelenik meg "lelki szemeink" előtt. Az élményegységek önmagukban tehát komplex szférikus térrel jellemezhetők. A normál látás folyamatában észlelhető képek - az egymást követő élményegységek láncolata - azonban már a **háromdimenziós derékszögű térben** jelennek meg. Ezt könnyen beláthatjuk az alábbi séma alapján:



Látható, hogy a három térdimenzió nem egyenrangú. A szubjektum a "kívül" levő objektum felé irányul, ez az irány jelöli ki az első dimenziót. Az objektum és a szubjektum kölcsönösen tükrözik egymást, így a szubjektumnak mindig van "elképzelése" az objektumról, ami egyben alapvetően befolyásolja az érzékelés eredményét. Ezeket az *elképzeléseket* "memóriájában" tárolja. Az érzékelés egy adott időpillanatban egy adott élményegység irányába történő elmozdulást jelent. Ez egy idővel jellemezhető folyamat, amely során az élményszekvenciához a

memóriából az érzékelés pillanatában még *független* asszociációk kapcsolódnak, vagy meglévők felbomolva *függetlenné* válnak, ill. cserélődnek.

Megfigyelhető, hogy a komplex szférikus élményegységből hogyan keletkezik háromdimenziós kép. A látómező periferiáján ha figyelmesek vagyunk, időnként észrevehetünk ilyen gömbi alakzatokat. Ezek csak akkor jelennek meg, ha nem tudjuk mi a konkrét tárgy, vagyis nem kapcsolódnak hozzá asszociációk. Amint van *elképzelésünk* az adott tárgyról, rögtön háromdimenzióssá változik.

Emlékezzünk vissza az előző fejezetben az élményegység definiálásánál leírt zuhanyrózsa példájára! Addig amíg be nem következett a baleset, a vízcsep úgy tűnt, nincs a zuhanyrózsára állítva: eddig ezt "látta" az illető, a baleset után a memóriatartalom az "ellenőrzés" után kicserélődött. A megnyilvánulás ebben az esetben a fröcskölő hideg víz érzete volt, amely egyben az érzékelést is feltételezi és jelenti.

A szubjektum tehát további két dimenziót különböztet meg: az egyiket az időhöz kötött megismerési folyamat jelöli ki, a másikat az érzékelt élményegységnek a memóriatartalommal való kapcsolódása/elválása. *A három térdimenzió egy érzékelési sajátosság, melynek oka a tudatban keresendő*, a dimenzióhoz kötött időt pedig ezért is nevezik a szellemtudományok a megismerés koordinátájának.

A jóga meditatív irányzataiban előrehaladottak egy fényes pontot látnak a szemük előtt: ez az Egység, a Teremtési Pont. Minden, a megosztottság különböző stádiuma, a világ eseményei is e pont köré csoportosulnak. A pontra, majd a periféria megfelelő részére hangolódva, a derékszögű tér mintegy "kinyílik", elkezdenek peregni az események. Így bepillantást nyerhetünk pl. előző életeinkbe.

Az asztrológiában a kvadrátot, a 90°-os szöget a "rá nem látás" fényszögének nevezik. Azok a tudattartalmak, amelyek nincsenek tisztában kapcsolatukkal, 90°-os szögben helyezkednek el. Valójában kapcsolatban vannak egymással, és éppen ebből erednek a negatív élmények: a "rá nem látás", a kapcsolat fel nem ismerése nem jelenti azt, hogy a kapcsolat nem létezik. A merőlegesség, a kvadrát az asztrológiában is fel nem ismert, vélt függetlenséget jelent.

A kettes-hármas osztási rendszerben háromnál több térdimenzió nem jelenhet meg a derékszögű térben. Fizikusok a parajelenségek leírásakor gyakran négy (öt, hat stb.) dimenziós derékszögű teret, un. hiperteret tételeznek fel. A hipertér ilyen formában azonban nem létezik. A háromdimenziós derékszögű tér dimenziói sem függetlenek valójában, a háromon felüli dimenziók pedig végképp nem azok. A negyedik dimenzióként tekintett idő - amelyben a Tudat belső összefüggéseinek megismerése, a tudatosodás, mint *folyamat* lejátszódik - nem független, az egyik térdimenzióhoz kötött. Az ötödik, a hatodik és a hetedik stb. dimenzió valójában az első, a második és a harmadik dimenzió tudatosodás, (ön)megismerés által "átgyúrt", transzformálódott változata, amelyek ezért is jelennek meg más szinteken.

A derékszögű térben önmagában, abszolút értelemben vett irányok, dimenziók a fizikai jelenségek szempontjából sincsenek. Már a geometriában is csak megegyezés kérdése, hogy egy tárgynál mit tekintünk hosszúságnak, szélességnek ill. magasságnak. A fizikában az egyik dimenziót szintén mindig egy időhöz kötött folyamat jelöli ki, a másik egy megnyilvánuláshoz, "effektushoz" kötött, a harmadik meg nem nyilvánult marad. Például az elektromágneses hullámoknál a terjedés iránya jelenti az egyiket, a másikat az elektronok, mint diszkrét objektumok mozgása, a harmadikat a mágneses erőter.

A derékszögű tér tehát az összefüggések időbeli megnyilvánulásokon keresztül történő megismerési folyamatát jellemzi, a tudatból fakadó érzékelési sajátosság.

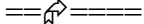
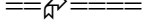
A teljesség kedvéért térjünk vissza még most egyszer az emberi aurához! Inkarnációkor az aura kifordul, és mintegy hozzákapcsolódik a derékszögű térhez. Az aura első három rétege, amely az inkarnáció ideje alatt változásokon megy keresztül, követi a test alakját. (Pontosabban - mint ahogy azt az ELSŐ FEJEZETben említettük - fordítva van, inkább az anyagi test "nő rá" az aura

első rétegére.) Az előző életeinket tartalmazó szellemtest azonban most sem hozzáférhető, továbbra is le van zárva, állandónak tekinthető, ezért az aura további rétegei már nem követik a testfelszínt, alakjuk leginkább a tojáséhoz hasonlítható.

A szektoros térről a MÁSODIK FEJEZETben, és e fejezet elején a térképző és az időképző transzformáció definiálásakor már volt szó. A szektoros tér a tér és az idő analógiáját tükrözi, és egyben a különböző téridő struktúrák és a különböző szintek közötti transzformációs kulcsot is jelenti. Leginkább asztrológusok használják.

Kondicionálások

Az ELSŐ FEJEZETben már megfogalmaztuk, hogy a kondicionálások különböző tudatszinteket kötnek össze egymással. Ezek a tudatszintek az aura rétegeiben mintegy kivetítve láthatóak. A kondicionálás kialakulása során a fizikai test érzetei az érzelmi, majd az értelmi kapcsolódás után az időzáron keresztüljutva a "magasabb szintű tudáshoz" kötődve a jövőben kulcsként szolgálnak emlékek felidézésében, képességek előhívásában. A kapcsolódások egyre fentebb és fentebb elhelyezkedő egységekbe kötik be az érzetet, és ezzel egyre összetettebb egységek keletkeznek:

kozmosz sík			intuitív összpontosítás
			
	{ felsőbb mentális	 	korábbi emlék
			
spirituális sík	{ felsőbb érzelmi	 	korábbi érzélem
			
	{ felsőbb fizikai (testi)	 	korábbi érzet
			
asztrális sík			összpontosítás (koncentráció)
			
	{ mentális	 	képzet
			
fizikai sík	{ érzelmi	 	érzés
			
	{ fizikai (testi)	  	érzet

Az időzáron való áthaladáskor teljesülnie kell az ún. **egyidejűségi feltétel**nek. A tudatelemek kapcsolódása ugyanis csak akkor következhet be, ha fentről (a spirituális síkról) nézve azok térben egymás mellé kerülnek, ill. lentől (a fizikai síkról) nézve egyidőben, egyszerre vannak jelen tudatunkban. Az összpontosítás, a koncentráció nem más, mint tudatelemek egyidejűségének létrehozása. Amikor szétszórtak, dekoncentráltak vagyunk, nem tudunk semmire visszaemlékezni. Összpontosításkor minden mást igyekszünk kiszorítani tudatunkból, a megfelelő érzetre, majd érzésre és végül a mentális (képi) jelentéstartalomra gondolunk. Ha ez sikerült, nyílik az időzár, és egy emlék ugrik be. (Az időzárát azért neveztük el időzárnak, mert mint ahogy a zár nyílásakor az összes lamellának megfelelően kell állnia, a tudatban pl. egy emlék felidézésekor az összes szükséges dolognak hasonlóképpen egyidejűleg kell jelen lennie.)

Az asztrológiában ismeretesek ún. látnoki fényszögek. Ha például a Nap (értelem) és/vagy a Merkúr (gondolkodás), a Vénusz (érzelem) és/vagy a Neptunusz (empátia) valamint a Plutó (dolgok mélyére látás beleéléssel) a horoszkópban harmonikus viszonyban állnak egymással, született látnoki hajlamról tanúskodhatnak. Ezek a fényszögek "kedveznek" az összeszedettség állapotának létrehozásához, az összpontosításhoz. "Koncentrálok, és

beugrik az előző élete"- mondják a látnokok. Nekik könnyű, de mások is megtanulhatják. Erre szolgálnak a különféle meditatív technikák, amelyek elősegítik az érzetek, az érzések és a mentális jelentéstartalmak felismerését, azok összekötését. "Vágyaim, érzéseim és gondolataim most már összhangban vannak"- mondja a jógi.

A "kapcsolódás" nem más, mint energia. Ez az energia fizikai eszközökkel különösen jól jelezhető intuitív folyamatoknál, amelyeknél a második időzáron (a karmazáron) való áthaladást is szükséges.

Tegyünk egy alufólia-csíkot egy függőlegesen leszúrt tű tetejére, és helyezzük el közelünkben. Amikor a fólia hirtelen elkezd billegni, tudjuk, hogy gondolkodásunk során az intuitív Kozmikus Tudatunkhoz fordultunk. Figyeljük meg, mire gondoltunk! Hogy éreztük magunkat közben?

Tudattartalmak orientációja, lokális determináció

A tudattartalmak orientációjának és a lokális determináció lényegének megértéséhez emlékezzünk először vissza a Kozmikus Tudat és az egyes földi inkarnációk példájára! Mi a fizikai síkon a Kozmikus Tudat *részének* tekintjük magunkat, tudatunk annak *felosztásával* keletkezett. A Kozmikus Tudat viszont nem érzi magát felosztottnak, önmagát *azonosnak* tekinti velünk. Az egyes inkarnációit önmaga egy-egy megnyilvánulásának, *oldalának* tekinti. Ami lent megosztottságnak tűnik, és amit időben lejátszódó eseményekként élünk meg, az fent az egységes tudat térbeli irányainak látszik. Különböző életeiben önmagát *különböző pontokból, az aszcendensből kiindulva körbejárja*, és ennek megfelelően különböző megvilágításban, *a különböző életterületek szerinti beosztásban látja megnyilvánulni*. Ez vezet az asztrológiában is ismert **lokális determináció** fogalmához.

Az asztrológiában az életterületeket a házak jelentik. A házak meghatározása az aszcendens számításához kapcsolódik. Az aszcendens, mint már említettük, a Kozmikus Tudat orientációja: ez az időpont és a térirány eredendő azonossága. A házak a Kozmikus Tudat többi oldalát jelentik, amelyek helyzetüknek, *lokalitásuknak* megfelelően más és más életterületeken tudnak megnyilvánulni.

Gyakran tapasztaljuk, hogy amit egy adott előző életünkben tettünk, az más formában jutalomként vagy büntetésként visszaköszönt. Néhány jól megfigyelhető esetet ismertetünk:

1. Ha valaki valamilyen erkölcsileg kifogásolható tettet hajt végre, az a következő életében egészségügyi problémaként üt vissza.

Pl. ha valaki lopott, és ezért felakasztották, az elkövetett vétség a következő életében fulladásos betegségben köszönt vissza. Az akasztás miatt fellépő fulladást az erkölcsi bűn elkövetése (9. ház: morál, filozófia, ambíciók) miatt szenvedte el. A következő életében poros munkahelyen dolgozott, amelynek következtében asztmatikus, fulladásos megbetegedést kapott (6. ház: munka, egészség).

2. A megpróbáltatásokkal való sikeres megbirkózás a következő életben képességekben, kedvező családi környezetben nyilvánul meg.

Pl. ha valaki gyermekkorában szegénységben él, sokat éhezik, mégis amije van, azt megosztja testvéreivel, ill. gondoskodik szüleiről idősebb korukban (2. ház: család, amelybe beleszülettünk), következő életében elhízásra hajlamos lesz, és bőséges gyermekáldásban részesül (4. ház: család).

3. Erkölcsi vétségek a következő életekben testi stigmaként jelentkeznek.

Pl. ha egy nő a középkorban házasságon kívül létesített kapcsolatot egy férfival (9. ház: morál), és ezért büntetésképpen arcát elcsúfították, az a mostani életében az arcán megjelenő allergiás jellegű kiütésként köszönt vissza (2. ház: vele született testi adottságok).

Ezek a példák az aszcendens és a házak "vándorlását" mutatták be. A különböző inkarnációk ugyanazt a Kozmikus Tudatot jelenítik meg, és az életterületek amelyekben a különböző tudattartományok megnyilvánulnak az aszcendens vándorlásának megfelelően változnak. Az elkövetett tetteinkért járó jutalom vagy büntetés tehát nem a "trónoló Istenség" ítélete. Tetteink mi magunk vagyunk. A hétköznapi ember számára ez csak az idő csalóka jellege, a lokális determináció átláthatatlansága miatt nem nyilvánvaló. Kevesen tudják, hogy a karma szó elsődleges jelentése: cselekvés, és csak a másodlagos az ok-okozat. Ok és okozat felsőbb szinteken ugyanis azonosságként látszik: "gondolataim, tetteim és sorsom azonosak" - mondják a jógik.

A Kozmikus Tudat persze önmagát a Egységtudat részének, az Egységtudat a Kozmikus Tudatot pedig önmaga egy-egy oldalának tekinti. A Kozmikus Tudatnak is van orientációja, amelyet a napjegy jelez, és itt is érvényesül a lokális determináció. Az aszcendens és a napjegy sem függetlenek, mintegy fogaskerékszerűen kapcsolódnak egymáshoz.

Már említettünk egy példát:

Az aszcendenssel szemben álló deszcendens jegyében született anya, apa, nagymama, nővér stb. jelentheti a szülöttel való szembenállását, és azt, hogy a karmikus jelenetben konfrontálódó félként szerepeltek. Ha a hozzátartozó az aszcendens jegyében született, akkor egyetértésben ketten fognak össze a világ ellen, és a karmikus jelenetben egy külső személy játssza az ellenfelet.

A születési horoszkóp többi bolygója hasonló jelentéstartalommal bírhat:

A skorpió jegyében tartózkodó Neptunusz jelentheti pl. azt, hogy a férj neptunuszi személyiség, és a skorpió jegyében született (vagy legalábbis házasságukban skorpiókra jellemzően viselkedik). Ha a szülött személyes bolygója szemben áll a szűz jegyben tartózkodó Marssal, egy szűz jegyében született (vagy legalábbis a kapcsolat jellege miatt a szűzre jellemző módon viselkedő) Mars típusú (személyiségű) ellenfelet jelent.

Az emberek közötti kapcsolatok alakulása tehát teljes egészében csak felsőbb szinten értelmezhetőek.

Például, ha valaki az egyik életében mostohán bánt lányával (4. ház: család), egy másik életében "szerepet cserélnek". Most ő lesz kiszolgáltatva lányának, aki most éppen anyja. Ugyanakkor a személyre szóló karmikus feladat ugyanaz, csak más megvilágításban kerül újra elő. Például, ha az előző életében a leánygyermek hajlamos volt a hazugságokra, most anyaként is az, és be kell látnia, hogy most az erő pozíciójában ugyanúgy bekövetkeznek a negatív eseményeknek, mint amikor ő volt a gyengébb. (A személyes szenvedésnek csak a személyes vétség lehet oka!) A karmikus feladat tehát személyre szól, ugyanakkor az Egységtudat számára felsőbb szinten ártértelemződik, és magasabb jelentéstartalomra tesz szert. Az Egységtudat "dönti el", hogy ki milyen más emberekkel kerül össze életében - ez az ő feladata -, viszont az események kimenetele személyes döntéseken múlik - ez itteni feladat.

A Kozmikus Tudat így **inkarnációs alciklusokat** alkot az Egységtudat legalsó szintjéhez tartozó ciklusokon belül. A sor felsőbb szintek bevonásával tovább folytatható. Így válik lehetségessé sok ezer földi inkarnáció keletkezése. Az Egységtudat Naprendszerhez tartozó "részének" orientációját a tavaszpont helyzete adja. A különböző Világkorszakok, amelyeket ... bika, kos, halak, és most vízöntőnek nevezünk, az Egységtudat ezen "részének" egy-egy oldalát jelenítik meg. (A tavaszpont teljes körbejárásának időtartamát Nagyévnek nevezik.) A lokális determináció tehát a szó szoros értelmében összefügg a lokalitással, az orientációval: gyökereit a Világegyetem csillagászati felépítésében, kozmikus folyamatokban és eseményekben láthatjuk visszatükröződni.

A lokális determináció tehát a tudatmegosztás látszólagosságából, *virtualitásából* következik: az alsóbb szinten elhelyezkedő tudat megosztottságot, a felső azonosságot lát, amely a különböző orientáció miatt a *lokális determináció* következtében a tudatot különböző oldalról jeleníti meg.

Frekvenciák keletkezése

A tudatunk tartózkodási szintjénél alacsonyabban fekvő *tudatelemek*, *élményegységek* mennyiségileg *frekvenciaként érzékelhetőek*. Ez az idő megjelenésének következménye. A frekvenciákat nevezhetjük a tudat "energiamintázatá"-nak, mennyiségi megnyilvánulásának is. Most az első meghatározásnál fogunk maradni.

A keletkező frekvenciáknak ezek szerint tükröznie kell a tudatfelosztás matematikai alapját képező kettes-hármas osztás elvét. Az auralátók által színeként érzékelhető frekvenciák ma már fizikai eszközökkel is mérhetőek. Ezenél az adatoknál azonban figyelembe kell venni azt, hogy még nincs erre a célra egységesen használt mérőeszköz, és az aura színeit a látnok a megváltozott tudatállapot következtében sokkal szubjektívebben ítéli meg, mint normál látásnál. Lássunk a szín és a frekvencia összefüggésére egy ilyen mérősortozatot:

aura színe	frekvencia (Hz)
kék	250-275
zöld	275-475
sárga	475-700
narancs	700-1000
vörös	1000-1200
ibolya	1200-2000

Az adatokból két dolgot rögtön megfigyelhetünk:

1. a színek a normál látással analóg módon, a frekvenciáknak megfelelően a szivárvány színeinek sorrendjében, de ellentétes irányban helyezkednek el;
2. a szivárvány színeinek skálája nem egy oktávot tesz ki, mint a normális látásnál.

Nézzük most az aura egyes rétegeinek színét és mintázatát:

réteg	elnevezés	sík	színe	mintázat	viszonyszám	típus
1.	fizikai		kék	csíkos	2=2	poláris
2.	érzelmi	} fizikai	tarka	foltos	3=3	harmonikus
3.	mentális	]	sárga	csíkos	2*2=4	poláris
4.	asztrális	asztrális	tarka	foltos	2*3=6	harmonikus
5.	felsőbb fizikai		kék	csíkos	2*2*2=8	poláris
6.	mennyei	} okozati	tarka	kristályszerű	2*2*3=12	harmonikus
7.	felsőbb mentális	]	sárga	csíkos	2*2*2*2=16	poláris

Megfigyelhető, hogy állandó, egyszínű és változó, tarka rétegek váltják egymást. Az első réteg kék, a harmadik sárga. A sárga szín frekvenciája a kék *kétszerese*, ami *megfelel a kettes-hármas osztás alapján* várhatóan. Az ötödik réteg azonban nem vörös, hanem kék, mint ahogy az első. Ez a *színek virtualitása* miatt van így.

A MÁSODIK FEJEZETben azt sugalltuk, hogy a memóriasíkok közül csak a spirituális szinten elhelyezkedőt nevezik Akashának. Valóban a látnokok többsége ezt a Nagyidővel jellemezhető olvasza, ugyanakkor a fizikai síkon történik az Akasha "írása", és a felsőbb memóriasíkok is az Akashát jelentik. Akasha csak egy van, és hogy milyen szinten tudjuk azt "olvasni" csak tőlünk függ: ha nem rendelkezünk látnoki képességekkel, csak arra tudunk visszaemlékezni, ami tegnap, tegnapelőtt... történt velünk, ha látnokok vagyunk, az előző életeket is láthatjuk, ha különösen jó látnoki képességgel rendelkezünk, mint Nostradamus, a társadalmi eseményekbe is bepillantást

nyerhetünk. Valójában az összes memóriasík Akasha, különválásuk csak látszólagos - mint ahogy a szintek is virtuálisak.

Másképpen fogalmazva: miután az auralátó az ötödik réteget a Nagyidőből szemléli, és az időmegosztás a fizikai (a fizikai mérőműszer által mért frekvencia!) ill. a spirituális szint (az auralátó tartózkodása) között 4:1, a színérzetet jellemző "szubjektív" frekvencia a mérőműszer által mért frekvencia negyedrésze. A vörös szín frekvenciáját négygel osztva éppen a kék szín frekvenciáját kapjuk meg. Hasonló okból kifolyóan a hetedik réteg úgy, mint a harmadik, sárga. A páratlan számú rétegek a kettes, poláris számhoz kötődnek. Ezek magát a "két tükröző felületet" jelentik.

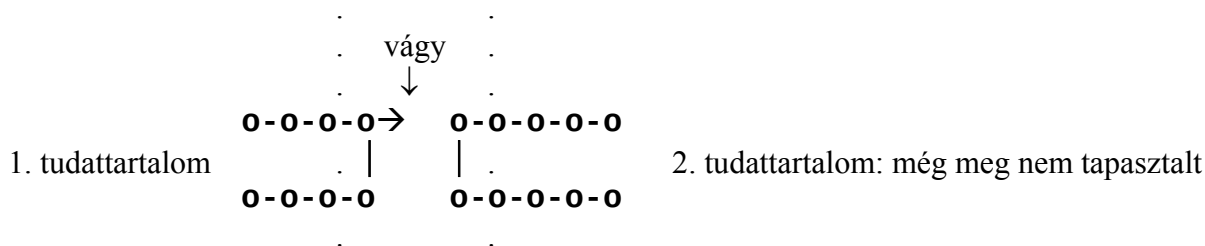
A páros számú rétegek tarkák. Említettük, hogy a derékszögű tér az összefüggések megnyilvánulásokon keresztül történő keresésének színtere, a komplex szférikus tér pedig a megnyilvánulások nélküli puszta létet mutatja. Az összefüggések megléte azonban nem kötődik a derékszögű térhez, a komplex szférikus térben is fellelhetők, azokat a páros számú rétegekben színek és alakzatok formájában láthatjuk. Ismert, hogy az aura színének jelentése van, pl. ha valaki mérges, vagy gyakran hord piros ruhát, vörös színűre változik, vagy ha spirituális dolgokkal foglalkozik, ibolyára. Most nézzük a legelső tarka réteget, a másodikat! Ez a réteg tehát azért tarka, mert minden más réteghez tartozó tudattartalommal, pl. más személyekkel, tárgyakkal való kapcsolata visszatükröződik benne. A hét fő csakra színe azonban állandó. A normál színlátásnál *kiegészítő* szint akkor látunk, ha valami elnyeli az összetett fehér fény egyes komponenseit. Az elnyelt és a látott szín között komplementaritás áll fenn. A vertikális színlátásnál van egy hasonló jelenség, itt most a látott színt nevezzük **inverz**nek, mert ilyenkor nem komplementaritás, hanem a színskála megfordulása tapasztalható. Ilyen megfordulás történik a csakrák színeinél (a második rétegben):

szín	aura réteg	inverz szín	csakra	csakra színe
kék	1.	narancs	1.	vörös
zöld		sárga	2.	narancs
sárga	3.	zöld	3.	sárga
narancs		kék	4.	zöld
vörös		ibolya	5.	kék
ibolya		vörös	6.	ibolya
(összetett)		összetett	7.	fehér)

Megfigyelhető, hogy nemcsak a skála fordul meg, hanem eggyel el is tolódik. Például az első csakra színe nem narancs (ez az első réteg kék színének inverze), hanem vörös. Ennek az az oka, hogy a térképző transzformáció helyett most itt időképző transzformáció történik, és miután a második réteget nézzük, nem az első, éppen eggyel tolódik el a színskála.

A színek tehát frekvenciákat jelentenek. A színmeditáció ezért éppen oda vezet, mint az érzetek-érzések-mentális aspektusú tudattartalmak megfigyelésén alapuló. A színek frekvenciái a hangfrekvenciás tartományba esnek, így a frekvenciáknak megfelelő mantrák dúdolgatásával is ugyanez a hatás érhető el.

Feladat fizikusoknak: próbáljunk meg magyarázatot adni arra, hogy a teljes szivárvány-színskála vertikális látás esetén három, normál látás esetén viszont csak egy oktávot tesz ki!



Az 1. tudattartalom **vágya** a még nem ismert, meg nem tapasztalt 2. tudattartalom felé mutat. Ha nem éri el, az **fokozott vágyat** szül a 2. tudattartalom irányában, és **ellenszenvet** eredményez az akadállyal szemben. Ha eléri, **kötődés** jön létre, amely ugyanúgy **szenvedéssel** jár, mint az ellenszenv és a felfokozott vágy.

(Pl. ha valakivel kapcsolatot szeretnénk létesíteni, az vágy a másikkal való összekapcsolódásra, ha tervünk meghiúsul, vágyunk fokozódik, majd ellenszenvet érzünk iránta. Ha a kapcsolat létrejön, kötődésünktől nem tudunk szabadulni, féltékenyek vagyunk iránta.)

Eseményeknek tudattartalmak időbeli találkozásakor keletkeznek. Egy adott esemény élménytartalma a kialakult kapcsolatnak megfelelően nyer értelmezést. Ezek a kapcsolatok alkotják emlékeink élményfüzérét. Tudatunkban, memóriánkban ezek a kapcsolatok vannak jelen, ezek jelentik a struktúrát, és az azzal kapcsolatos energiát. Emlékeknek valójában a tudati energiamintázatot érzékeljük. Az élmények gyarapodásával az energiamintázat a nagyszámú kapcsolat létesülése miatt egyre egyneműbbé válik: a dolgok megismerésével megszűnik a félelem, a vágyak teljesülésével a vágy, a gyűlölet, és ezzel együtt az érzéki világhoz való kötődés is. A tudat nem képes tovább a fizikai síkon megnyilvánulni, "eseményt generálni" s e síkról kilépve inkarnációi befejeződnek.

Az események tehát - mint ahogy a tér is az idő is - a tudat belső összefüggéseinek hiányos ismeretéből fakadnak, ezért szintén látszólagosak, *virtuálisak*.

A sziddhik közül a leginkább hihetetlennek a "minden kívánság azonnali teljesülése" tűnhet. Ha azonban átgondoljuk, hogy minden esemény virtuális jellegű, és minden kívánható dolog benne kell, hogy legyen a Tudatban, mint ahogy magának a kívánság tárgyának is - másképpen nem is támadhatna ilyen kívánságunk -, rögtön érthetőbbé válik a jelenség.

A vertikális energiacsatorna

A fizikai világban az energiát mindig valamilyen időbeli folyamathoz kötjük. Például a mozgási energiát a sebességgel, az elektromos energiát az elektronok mozgásával definiáljuk. A helyzeti, "potenciális" energiát csak bizonyos feltételek mellett alakíthatjuk át érzékelhető energiává. Például, ha egy tárgy leesik az asztalról, munkát tud végezni. *A fizikában csak azt tekintjük energiának, ami valamilyen időbeli folyamatban képes megnyilvánulni.*

Az energia azonban alapvetően mindig időtlen. Más kérdés, hogy itt a fizikai síkon a hétköznapi emberek csak időben tapasztalhatják meg. A látnokokkal más a helyzet: ők olyan energiát is látnak, amelyek a mai fizika szemszögéből nézve csak képzelődés. Az asztráltest például tudati energiát jelent, tehát csak képzelődés. De vajon akkor miért jelenhetnek meg szellemek a fényképeken, holott a filmen a kémiai folyamat energia nélkül nem mehet végbe? Nyilván a mai fizika energia-értelmezése nem teljes! Van olyan energia is, amellyel kapcsolatban az idő nem, vagy másképpen nyer értelmezést. Ezt az energiát a továbbiakban **vertikális energiának** nevezzük.

Az auralátók a szintek között az energiát a **vertikális csatornán, és az azokat összekötő csakrákon** keresztül látják áramlani. A vertikális csatorna a gerincoszlop mentén húzódik végig, a csakrák ebből tölcészerűen kiállva kötik össze a csatornát az aura egyes rétegeivel. A csakrák egymásba rakott tölcésrékekhez hasonlíthatók, amelyek az egyes rétegekbe nyúlnak ki; így minden csakra minden réteget összeköt. A legfelső csakra, a koronacsakra tulajdonképpen az energiacsatorna folytatása a felsőbb szintek felé, csak ez nem látszik. Színe éppen ezért fehér. Érdekes, mi történik akkor, amikor valaki meghal. Az aura első három rétege a fizikai síkról a komplex szférikus formájából a harmadik csakrán keresztül a derékszögű formájává transzformálódva az asztrálsíkra kerül: "az aura első három rétege összetörik, és ebből alakul ki a szellem, amely a fizikai test tökéletes mása" - mondják az auralátók. Természetesen nemcsak a fizikai testnek mása az asztrálest, a "szellem", hanem magának a tudatnak is, amely elhagyta a fizikai síkot. Az asztrálestekkel ezért lehet szóba állni, és ezért tudnak minden információt, amit az illető tudott életében. Ennyit az *asztrálest*ről.

Maga a *szellem* a koronacsakrán keresztül távozik. Az elhunyt a vertikális csatornát ekkor fehér pontként látja, és elindul a "Fény" felé. Egyesül Felsőbb Énjével, a Kozmikus Tudattal. Az egyesülést az energia, a szeretet érzése kíséri.

Szellemi Vezetőink, spirituális tanítóink, az angyalok szintén a vertikális csatornán keresztül tudnak leereszkedni, ha erre szükség van (például spirituális gyógyászatban segítőként).

A hétköznapi emberekhez talán közelebb állnak a híradásokból ismert, szintén a vertikális csatornával összefüggő jelenségek:

1. belső öngyulladások, amelyben az emberi test látszólag ok nélkül az egyik percről a másikra elég;
2. a gömbvillám, amely a derékszögű térből figyelve hihetetlenül nagy energiát rejt magában;
3. az UFO-k mozgása és rejtélyes eltűnése, "térugrása".

"Belső öngyulladásban" elégett emberekről sokat hallhattunk. Jellemző rájuk a rossz társadalmi beilleszkedés, és az, hogy a halálos szerencsétlenség előtt szívproblémáik (pl. szívinfarktus) voltak. A szívcsakra nem más, mint egy időzár, egy energiakapu az emberi test vertikális energiacsatornáján. A hibás működés folytán (túlzott megnyílás vagy elzáródás) az energia a fizikai testben megrekedve a fizikai síkra transzformálódik. Ez vezethet öngyulladásához. Érdemes tudni, hogy a jógik látják a vertikális csatornájukon áthaladó energiagömböt, és tudják, hogy ha a gyakorlat során elrontanak valamit, az végzetes következményekkel járhat.

A gömbvillámnál és az idegen lények járműveinél érdekesebb a helyzet, mert kijelölt dimenzió is van (a haladás iránya), mozgás közben érhetjük tetten a vertikális csatornán keresztül történő transzformációt. Ilyenkor a komplex szférikus tér első aspektusán keresztülhaladva a derékszögű térből a mozgás 90°-os megtörését lehet látni.

A gömbvillám egy spontán energiáttranszformáció. Megfigyelések alapján azt lehet mondani, hogy akkor keletkezik, amikor a villám közel "derékszögben megtörik". A derékszögű megtörés a síkok közötti energiáttranszformáció kezdetének jele. A következő lépésben a derékszögű tér komplex szférikus térbe transzformálódik, vagyis a közel egyenes vonalak mentén haladó villám a szinteken felfelé haladva gömb formát vesz fel. A felettünk levő szinteken - mint ahogy azt az előző fejezetben leírtuk - minden kisebb térrészben koncentrálódik, így adódik a gömbvillám látszólag igen nagy energiasűrűsége.



Az idegen lények járműveinek ("UFO"-k) mozgása, és maga az elv is hasonlít a gömbvillámnál leírtakra. Először egyenes vonalban haladnak előre, utána hirtelen derékszögben megfordulnak, és végül eltűnnek.

Az idő iránya

Különböző válaszokat hallhatunk arra, hogy mi határozza meg az idő irányát, vagyis azt, hogy a múlt a jelen előtt, a jövő az után következik:

"az, hogy előbb kell lennie az oknak, azután az okozatnak"

"az entrópia növekedése"

"a mai fizika ismeretei szerint semmi".

Valójában az idő iránya éppúgy szubjektív, vagyis csak a megfigyelő tudattól függ, mint maga az idő. Az idő irányának okát ezért szintén a tudatfelosztásban kell keresnünk.

Vegyünk először egy hétköznapi példát. Ahogy öregszünk, általában egyre romlik az emlékezetünk, kinek kevésbé, kinek jobban. Néhány öregedő embernél tisztán megfigyelhető, hogy először azokat a dolgokat felejtik el, amelyek éppen most történtek meg velük, a régebbi emlékek sértetlenek maradnak. Az orvosok ezt azzal magyarázzák, hogy a kor előrehaladtával a rövidtávú memória jobban sérül, mint a hosszútávú. Az emlékek azonban nem két lépcsőben tűnnek el, hanem folyamatosan időrendi sorrendben visszafelé.

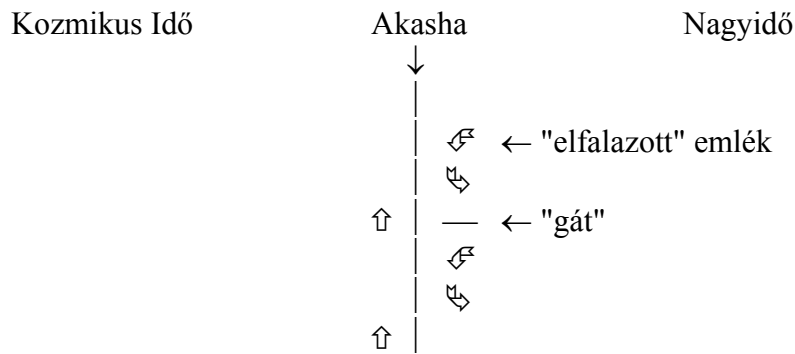
Egy öregedő emberre panaszkodott a felesége, hogy mindig elfelejti azt, hogy feltette föni az ételt, miközben ifjúkori élményeit részletesen el tudja mesélni. Pár év múlva megkérdezi unokáját: "hogyan megy a tanulás, kisfiam?". Már tíz éve befejezte tanulmányait. Később elfelejti ifjúkori élményeit is. Végül halála előtt közvetlenül feleségét sem ismeri meg.

Az idő iránya tehát valami módon memóriánkkal, vagyis tudatunkkal van kapcsolatban:

egy összefüggő élményfüzér	o-o-o-o-o-o-o-o-o	
	"felejtés" ↓↑	"tanulás" ↑ idő iránya
két független élményfüzér	o-o-o-o o-o-o-o-o	

Most vegyünk elő egy már érintett problémakört, a lineáris idő és a párhuzamos idődimenziók alkotta időhálót. Azt mondtuk, hogy egy adott Kozmikus Tudathoz tartozó földi inkarnációk *innen nézve látszólag* nem azonos idődimenzióban helyezkednek el, ugyanakkor *onnan nézve* ugyanannak a Kozmikus Időben fejlődő tudatnak különböző megtestesüléseit jelentik.

Az előző fejezet időháló-ábráján azonban éppen az idő irányát nem jelöltük meg. A párhuzamos idődimenziók számozása azt sugallná, hogy a Kozmikus Tudat ideje összhangban van a mi időnkkel, pedig nincs így! A mi időnkben előre haladva a Kozmikus Tudat egyes részei eltávolodva egymástól elvesztik egymással kapcsolatukat, mintegy szétesnek: ez felejtés. És mint tisztáztuk, az idő ebben az esetben visszafelé kell, hogy haladjon, vagyis:



Az eredmény: a Koszmos Idő és a Nagyidő iránya ellentétes. Ez várható is volt, hiszen a Koszmos Tudat felől haladva lefelé tudatmegosztás, a fizikai síkról felfelé haladva tudategyesítés történik.

Felsőbb entitások, spirituális Vezetők nem győzik hangsúlyozni, hogy ők "ott" mindent fordítva látnak. Amit mi születésnek nevezünk, azt ők halálnak látják, mert inkarnációnkkal falat húztunk a Koszmos Tudatunk többi része mögé, ezért elfelejtettük, kik is vagyunk valójában. Ez pedig a halál kezdete. Amikor a fizikai síkon meghalunk, azt a Koszmos szinten születésként éljük meg: újra emlékszünk kik vagyunk. (Itt is látszik, hogy az idő iránya az emlékezettel függ össze!) Amikor a fizikai síkon tartózkodunk, egyre több és több számunkra lényeges dolgot falazunk el magunk elöl. Ahogy a kisgyermekből felnőtté válunk, egyre több falat húzunk, és haladunk az általunk halálnak vélt dolog felé. Ennek a falnak a helyzetét nevezik az asztrológusok aszcendensnek, és ez a fal jelöli ki karmánkat. Ez az a fal, amely elválaszt többi inkarnációtól, és egyben el is vezet azokhoz.

Megállapításunkat általánosíthatjuk: az egymás után következő szinteken tapasztalható idő ellentétes irányú. Ez az **időmegfordulás elve**. A jövőbe látó látnokok többnyire Koszmos Tudatukat hívják segítségül. A Koszmos Tudat ugyanis ellentétes irányból látja az időt, halálunktól visszafelé. Igaz az így meglátott események a vizsgált személy Koszmos Tudatának jelenlegi fejlettségét tükrözik, ezért a jóslat tekintetében csak mint **lehetséges jövőről** lehet beszélni, amelyet *megfelelő* döntéssel - mely számunkra fejlődést jelent - meg lehet változtatni. Ez vezet a **képlekeny jövő** fogalmához. Most már érthető az a tény is, hogy a látnokok úgy érzik, a jövőbeli képek ismeretlen helyről és időből hirtelen villannak fel előttük, és a haláluk utáni eseményeket nem képesek meglátni (Silverberg-megfigyelés). A *de ja'vue* hasonló, de kevésbé tudatos, és ezért a gyakorlatban nem használható jelenség.

Most térjünk át a pszichológusok által felfoghatóbb, és a hétköznapi ember által is elérhető példára, a *regressziós* hipnózis működésére! Azért *regressziós*, mert időben visszafelé haladunk. Miért kell visszafelé haladnunk? A pszichológusok a Koszmos Tudatot, Felettes Énnek, vagy szupertudatnak nevezik. Ahhoz, hogy a traumák okozta emlékezetbeli "gátakat", "falakat" átléphessük, és elérjük az elfelejtett emlékeket, a szupertudathoz kell fordulnunk, hozzá kell kérdéseket és felszólításokat intéznünk, mert ő ezeket a "gátakat", "falakat" nem látja. Ha a szupertudattal kommunikálunk, át kell vennünk az ő idejének irányát, vagyis visszafelé kell haladnunk. A *regressziós* hipnózis ezért kell, hogy *regressziós* legyen, vagyis ezért kell visszafelé haladnunk időben.

Elemezzük az ELSŐ FEJEZETben leírt férfi esetét! Képzeletben vessük regressziós hipnózis alá, vagyis idéztessük fel vele az eseményeket időben visszafelé!

a szupertudathoz intézett kérdések, felszólítások (Koszmos Idő)	a tudat válasza (Nagyidő)
	↺ Egy bácsi kiflit nyújt felém...
	↺
	—
6. Milyen ezt megelőző történet jut az eszedbe, amikor nagy tömeg előtt kellett megszólalnod?	↺ Énekórán felszólítottak, hogy énekeljek el

5. Mikor blokkoltál le ugyanígy <i>előzőleg</i> ?	↑	↩ egy dalt...
4. <i>Kisgyerekkorodban</i> mikor kerültél hasonló helyzetbe?	↑	↩ A testnevelő tanárom segíteni akart egy gyakorlatnál, ekkor teljesen leblokkaltam...
3. <i>Iskolás korodban</i> mikor érezted ugyanezt?	↑	↩ Nem szerettem órán jelentkezni...
2. <i>Előzőleg</i> mikor fogadtál el valamit más embertől?	↑	↩ Amikor ajándékot kaptam kollégáimtól a munkahelyemen, kellemetlenül éreztem magam...
1. Min vitatkoztatok <i>ma</i> a feleségeddel?	↑	↩ Nem akartam a vállalkozás beindításához kölcsönkérni a sógoromtól...

Az időmegfordulás elvének a fizikai síkon van még egy nagyon "súlyos" következménye: az öregedés. Az asztrális szinten elhelyezkedő, ébrenléti állapotban a fizikai szintre tekintő "én" tudata ugyanis ellentétes irányban érzékeli az időt, mint ahogy az a fizikai ill. a Kozmikus síkon telik. Anyagi testünk születésünkkel van "kész", amikor még semmit sem tettünk érte, életünk végén van a legrosszabb állapotban, és amit tettünk, csak a következő életünkben látszik meg rajta.

Az idő irányára az ok-okozati sorrend szintén felvilágosítást adhat. Pl. a születési horoszkópunk egész életünket meghatározza, hiszen a kozmikus szint, ahol inkarnációnk gyökerei találhatók és az asztrál- ill. fizikai szint között, mint általában a szintek között nincs értelme időről beszélni, a szintek közötti kapcsolat időtlen. A látnoki jóslatok többnyire a kozmikus szintről származnak, ahol visszafelé halad az idő. A hétköznapi ember a mai tudomány által sugallt abszolút időkép, az idő megfordulásának nemismerete miatt áll értetlenül a jövőbelátás ténye előtt. Azok a homályos fogalmak, mint az intuíció, a kreativitás stb. is mind a Kozmikus Tudattal állnak összefüggésben, csak az idő irányának megfordulása miatt nem értjük származásukat.

Az Egységtudat szintjéről az idő azonos irányban látszik telni, mint az asztrálisíkon. Ezért van az, hogy a társadalmi tudat (amely az Egységtudat egy-egy felszíni szigetét jelenti), ill. az egyén "látják egymást", fejlődésük "közös mezőben", összehangoltan történhet.

Az idő megfordulása, mint ahogy maga az idő, szintén virtuális, és nem is abszolút érvényű. Ne felejtsük el azt sem, hogy az átélt eseményeket a különböző szintek tudatformái mintegy átértelmezik. Az idő megfordulását tehát ne úgy képzeljük el, mintha egy filmszalag visszafelé peregne! (Ezekről bővebben az "ÚTBAN A TELJESSÉG FELÉ" c. fejezetben olvashatunk).

"Kint az van, ami bent" - az aura kifordulása

A "kint" és a "bent" problémája sok hasonlóságot mutat az idő megfordulásával, a két dolog szinte ugyanakkor a jelenségnek két különböző megfogalmazását jelenti. Az alábbi feladatokat végigelve ezt magunk is beláthatjuk. Az alábbi táblázatot az emberi aura szerkezetéről segítségképpen adjuk meg:

réteg	elnevezés	sík	idő iránya	test jellege
1.	fizikai	}	←	pozitív
2.	érzelmi		←	-
3.	mentális	}	←	negatív
4.	asztrális		→	-
5.	felsőbb fizikai	}	→	negatív
6.	mennyei		→	-
7.	felsőbb mentális	}	→	pozitív

(Pozitív testnek a hétköznapi értelemben vett, külső határolóvonallal rendelkező testet nevezzük, negatívnak azt, amely a határolóvonalon belül üres, a test pedig rajta kívül van.)

Feladatok fizikusoknak:

1. Értelmezzük a gravitáció és a vöröseltolódás jelenségének relativitását az idő irányának szempontjából! (Állapítsuk meg mindkét esetben az idő irányát!) Mit jelenthet az, a jógi szóolás, hogy "kívül és belül ugyanaz van"?
2. Mi játszódik le asztaltáncoltatáskor? Miért hül le a levegő az asztal környezetében? (Hogyan változik az entrópia?) Miért elég négy ember az asztaltáncoltatáshoz?
3. Miért állítja a MER-KA-BA meditáció, hogy a párhuzamos idődimenziókat a fénysebesség választja el egymástól? (Átlépéskor hirtelen elsötétedik, de miért?) Értelmezzük a fénysebességet a fejezet elején leírt papírszalag-modell alapján! Mit jelentenek a párhuzamos idődimenziók? Miért képes - a legújabb fizikai mérések szerint - a fény kétszeres sebességgel is haladni?
4. Miért fordul meg a hatás homeopátiás készítményeknél? Állapítsuk meg, hogyan változik az entrópia az allopatia és homeopátiás készítmények előállításakor! Az alkalmazott nagy hígítások ellenére hogyan működhetnek a homeopátiás készítmények? (Értelmezzük a "kívül és belül ugyanaz van" elvet!)
5. Értelmezzük az alábbi fogalmakat: mágneses erőter, elektromos erőter, oszcilláció, szinusz hullám, foton! Miért ragaszthat az ember magára "akarattal" ferromágneses anyagból készült tárgyakat? Miért van a részecskéknél kettős természete?
6. Értelmezzük a piezoelektromosság jelenségét a kristálynövekedés geometriája, szimmetriája alapján! Miért használható a kvarckristály fantomsebészeti eljárások során?
7. Miért helytelen azt mondani, hogy az ősrobbanás 8...12 milliárd évvel ezelőtt történt? (Megoldás: az idő a szintek között nincs értelmezve.)

Az orgon-energia

Az orgon-energia a tudatfelosztási pontokon "spontán megnyíló vertikális csatornán áthaladó" energiát jelent. Az orgon-energiának más elnevezései is vannak:

- mivel a mikrovilág szintjéről indul el, és a vertikális közlekedés nem igényel időt, az orgon-gömböket, mint részecskéket *tachion*okkal azonosítják (tachion: "idő nélkül közlekedő részecske"), amely fizikailag a *mezonok*, vagyis a középnehéz részecskék csoportjába tartozik;
- mivel minden alsóbb szinten levő osztás mindig egyben egy felsőbb szinten levő osztást is jelent, ez az energia legfelülre vezet, Isteni Energiának is nevezik.

Az orgon-gömbök szabad szemmel is könnyen megfigyelhetők, csak a vertikális látást kell megtanulnunk. Menjünk ki a napsütésbe, és nézzünk az ég felé! Először csak halványzöld gömböket látunk a levegőben, majd ha elmélyedünk, egyre kisebb és fényesebbé zsugorodnak össze. Az apró kis fénypontok látszólag a semmiből bujnak elő, néhány másodpercig cikáznak, majd hirtelen eltűnnek. A mikrovilág kaotikusnak tűnő folyamatai jól megfigyelhetők rajtuk. Ezeknek a részecskéknél éppúgy van életük, mint nekünk. Az orgon-gömbök fehér színűek, a látnokok ibolya-kékbe hajlónak látják. Az összetett fehér vagy ibolyás-fehér szín jelzi azt, hogy energiája több szinten halad keresztül. A kis gömböcskék részt vesznek az élőlények energia-metabolizmusában, amely a fák feletti mozgásukból és a fák aurájába való beleolvadásukból látszik.

Azt tartják, hogy az orgon-energia nemcsak az élőlények energia-metabolizmusában, hanem a földi élet kialakulásában is alapvető szerepet játszott.

Az egyiptomi piramisokat eredetileg valószínűleg rezonátornak építették az élet beindításához szükséges frekvencia kiszűrésére. Belsejükben egy szerkezet volt, amely az energia kicsatolására szolgált. A szerkezet később eltűnt, energetikai hatását azonban továbbra is hasznosították. Például Kleopátra fiatalodása érdekében előszeretettel zárkózott be - akár több napra is - piramisba. A fáraók temetkezési helyül használták, mert elősegítették a halott test mumifikálódását.

Energetikai hatását frekvencia-gyógyászatban hasznosítják, állítólag a pi-víz is orgon-energiát tárol.

A frekvencia-gyógyászatban elterjedt készülékek általában rezonátor, kvarckristályt, szilícium lapokat, és az energia kicsatolására szolgáló alkatrészt tartalmaznak. A rezonátor a biomolekulák konformációjával összefüggő kb. 8 Hz és felharmonikusai kiszűrésére szolgál.

A szabadenergia

A szabadenergia fogalmát máig sem definiálták kielégítően a fizikusok. Több elméleti fizikai probléma tisztázását tartják szükségesnek, és több irányból próbálják a kérdéskört megközelíteni, bár a megépített és működő berendezések az eddig megfogalmazott koncepciókkal valószínűleg össze sem függenek, ezért alá sem támaszthatják azokat kellőképpen. A szabadenergia eredetét érintő eddigi tapogatózások eredménytelensége mögött többek között a mai fizika elégtelen energiadefiníciója áll. Tulajdonképpen minden energia szabadenergia, amit a *vertikális csatornából mesterségesen* csatolunk ki. A *mesterséges* megjelölés rendkívül fontos, mert a szabadenergiával kapcsolatos "személyes" problémák is csak a technikai eszközökkel mesterségesen megnyitott csatornák esetén jelentkeznek.

A mesterséges energiakicsatolás leggyakrabban alkalmazott módszerei (eszközei) az alábbiak:

1. A kettes-hármas osztás alapján meghatározott frekvenciákra hangolt, kaszkádszerűen kapcsolt mechanikus, elektromos vagy elektromechanikus rezgőkörök (pl. Morray-berendezés).
2. A különböző téridő struktúrához kapcsolódó fizikai erőterek egymásba alakításával működtetett berendezések (pl. egypólusú generátor).
3. A MÁSODIK és HARMADIK FEJEZETben már többször is utaltunk rá, hogy az alakzatok szimmetriája árulkodik eredetükről, az eredetükre jellemző dimenzió-viszonyokról. A különböző szimmetriával rendelkező alakzatok tehát más és más energiával rendelkeznek. A testek alakváltozását energiaváltozás kíséri, amit energiakinyerésre lehet használni. (Pl. a hidrogénfejlesztő készülék a buborékok alakváltozásából nyer energiát.)
4. Téridőstruktúra-váltást megvalósító berendezések (pl. speciális transzformátorok, vagy a Tesla-berendezés, amely valószínűleg ilyen volt).

A szabadenergia hasznosításával foglalkozókat rendkívül izgatja az, hogy mi állhat azoknak a szerencsétlenségeknek a hátterében, amelyek ehhez a tevékenységhez kapcsolódnak. A komplex szférikus tér analógiájára bontsuk aspektusokra a jelenséget, és soroljuk be ezeket a történéseket:

1. Testi aspektus

A szabadenergiát kicsatoló berendezés mintegy átnyúlva az első időzáron torzulásokat okoz a szellemtest szerkezetében. Mint tudjuk, a szellemtest első rétege (éteri test) felelős a test, a szervek morfológiájáért és a szöveteken belül működő összetartó erőkért. Az éteri test

gyengülése - az étertesttel fennálló kapcsolata folytán - szöveti-morfológiai elváltozások formájában jelenik meg.

2. Érzelmi aspektus

Társadalmi ellenállás, félelem az iránt, amit nem ismerünk, nem tudjuk megmagyarázni. Amit nem értünk, az veszélyeket hozhat ránk. A szabadenergiával foglalkozók szintén félnek ettől az ismeretlen jelenségtől, de maguk sem tudják elkülöníteni a társadalmi üldöztetés és a rejtélyes megbetegedések okozta félelemtől.

3. Mentális aspektus

Azok a történések, amelyek ezt a tevékenységet kísérik: ellehetetlenülés (állásvesztés), rejtélyes eltűnés. Ezek az események mindig az "inkarnációból való kilépés" irányába mutatnak.

A fenti aspektusok tehát *ugyanannak* a láthatatlan dolognak képezik egy-egy oldalát, bár ez egy hétköznapi ember számára nem nyilvánvaló. Sokszor különböző érdekcsoportok (elekromos művek, olajtársaságok), vagy felsőbb entitások kerülnek gyanúba. Végigelve az elmúlt évezredek - mert a szabadenergia felfedezése nem a mai fizikusok érdeme - azt kell mondani, hogy ezekhez hasonló szerencsétlenségek az Ókorban és a Középkorban is együtt jártak ezzel a tevékenységgel, csak a kornak megfelelő módon fejeződtek ki, a kor eseményeibe kaméleon módjára illeszkedtek be. Egyértelműen felfedezhetőek azonban az emberi hibák, *a szabadenergiával kísérletezők személyes vétségei, amelyek a hasonló vétségekhez viszonyítva sokkal súlyosabb következményekkel jártak.*

Azoknak, akik nem ismerték még fel az események virtuális jellegét, szeretnék egy példát elmondani azzal kapcsolatban, hogy a hétköznapi ember számára az eseménykonverzió egyes mozzanatai mennyire elkülöníthetetlenek.

Színházi előadás folyik. Az egyik színész egy rendkívül ellenszenves egyéniséget alakít. A színész összeesik. A többi szereplő odaszalad hozzá, és bejelentik, hogy infarktust kapott. A közönség ujjong. Percekbe kerül, mire megértik, *a színész kapott infarktust, nem a szereplő.* Nem tudták a színjátékot megkülönböztetni a valóságtól.

Kicsit most a spirituális érdeklődésű emberekhez szólunk. Az ember szellemét halála után Azráél, a halál angyala vezeti át a vertikális csatornán, mert *ő tudja mikor jött el ennek az ideje, és ő tudja, hogyan kell ezt tenni.* Születésünk előtt szintén egy angyal, a védőangyalunk vezet el minket a *megfelelő időbe és helyszínre a megfelelő testhez.* Ezekhez a dolgokhoz érteni kell!

Tudott, hogy a szellemidézéshez is érteni kell, be kell tartani bizonyos szabályokat, máskülönben a szellemidézést követő időben szerencsétlenségek érik a résztvevőket. Itt is a szintek közötti közlekedés eredendő veszélyességéből, és nem a különböző entitások haragjából következnek be a negatív események.

A szabadenergia a szintek közötti energiakapcsolódás folytán létezésünk alapját képezi, a szabadenergiával való foglalkozás létezésünket közvetlenül érinti, és abban nyilvánul meg, függetlenül attól, hogy ezt felismerjük-e vagy sem. A karmikus kapcsolódások felismerése azonban igen fontos lenne: nem más emberek érdekei és nem felsőbb entitások bosszúja vezet szerencsétlenséghez, hanem azt magunk okozzuk, csupán éppen az időstruktúrába való beavatkozás miatt az ok és okozat között eltelt idő rendkívül lerövidül.

Ez nem jelenti azt, hogy a szabadenergia nem hasznosítható, hanem azt, hogy tisztában kell lenni azzal, hogy milyen feltételek mellett veszélytelen ránk, illetve másokra és az egész társadalomra nézve - amennyiben más embereket is bevonunk a munkába, és a szabadenergia hasznosításába. A feltételek a fizikai síkon megszokottakhoz képest igen szigorúak, de tudnunk kell, hogy ezek a normák felsőbb szinteken magától értetődőek.

Ismerjük meg pontosabban a szabadenergiát, de ne fizikai szempontból, mert az csak a látszathoz vezet! Meditáljunk egészen addig, amíg *nem látjuk, és fel nem ismerjük az objektum és a szubjektum Egységét, azt, hogy az események, amelyek körülvesznek minket mi magunk vagyunk.* Így megértjük, hogy a múltbeli eseményeknek be kellett következniük, és a szabadenergia ügyében bölcsőbb döntéseket tudunk majd hozni, tudni fogjuk, minek mikor jön el az ideje.

Azt is lehetségesnek tartom, hogy ha valaki meglátja, mi az a szabadenergia, nem is biztos, hogy - akár saját célra is - hasznosítani fogja, mert rájön, nem is annyira "szabad". Amíg "szabad" addig veszélyes. Felismervén a hozzá kapcsolódó "kötöttség"-eket, "korlát"-okat, már nem mondhatjuk veszélyesnek, de "szabad"-nak sem. A "szabad"-ság és a "kötöttség", mint pozitív és negatív ellenpólusok feltételezik egymást, csak egyszerre létezhetnek: ha az egyikre igényt tartunk, a másikat is el kell fogadnunk.

A szabadenergiával szinonim értelemben használják a nullponti- és a vákuumenergia kifejezést. Ezek ugyanazt a fogalmat fejezik ki, azonban lényegesen eltérő emberi hozzáállást jelölnek:

nullponti energia: az abszolút nulla fok elérésekor is jelenlevő energia (értsd: a számunkra meg nem nyilvánuló világból származó energia);

vákuumenergia: a vákuumban is jelenlevő energia (értsd: a nem anyagi világ energiája, vagy anyagi, de nem a mai atommodell szerint értelmezhető energia);

szabadenergia: szabad, mert mindenki számára tetszőleges mennyiségben ingyen, mindenféle erőfeszítés nélkül hozzáférhető; (értsd: szabad, mert gazdája elveszett vagy nem tart rá igényt, ezért elhagyta; vagy amiből ingyen élhetünk, és nem kell többet dolgoznunk).

Nem árt rajtuk elgondolkodni!

Remélem írásom nem tévesztett célt, és nem ötleteket adtam a technikai beállítottságú embereknek további berendezések előállítására, hanem óvatosságra intem őket: amíg nem ismerik kellőképpen a szabadenergiát ne kísérletezzenek vele! A problémakört még érinteni fogjuk az "Útban a teljesség felé" c. fejezetben, és magyarázatot fogunk adni arra, hogy a szabadenergiával foglalkozóknál miért rövidül le az ok és okozat megjelenése között eltelt idő, és miért éppen ilyen "büntetésekkel sújtja őket a sors".

Virtuális valóság

A fejezetben lényegében véve csak látszólagos, *virtuális* dolgokkal, azok értelmezésével foglalkoztunk. Ezek egy része a megosztottságból közvetlenül adódik: a megosztottság érzése, a derékszögű tér, az idő, az idő iránya és linearitása, események. Egyesek virtualitása felülről nézve nyilvánvaló: tudattartalmak orientációjának, lokális determinációnak, komplex szférikus térnek, vertikális csatornának láthatóak. Mások nem közvetlenül a megosztottságból, hanem az abból származtatható előbbi dolgokból következnek: a frekvencia, a szintek, a párhuzamos idődimenziók, az entrópia, az anyag többszörösen virtuálisak. Végül a nem létező kategóriába soroltuk a 4, 5, 6... dimenziós hipertér, mivel ez a létezés ezen - kettes-hármas osztáson alapuló - formájában nem valósulhat meg:

valóság természete	fogalom
valódi	Tiszta Energia, Isten, a formanélküli
virtuális felé tekintő	tudattartalmak orientációja, lokális determináció, komplex szférikus tér, vertikális csatornák
virtuális	megosztottság, derékszögű tér, az idő, az idő iránya és linearitása, események, erőterek
többszörösen virtuális	frekvencia, szintek, párhuzamos idődimenziók, időháló, entrópia, anyag
nem létező	4, 5, 6... dimenziós hipertér

A virtuális dolgok a hiányos önismeretű, hamis énképű tudat termékei. A tiszta, teljes tudatot nem jellemzi. A tiszta tudat, a tiszta energia - amely a világ legnagyobb hányadát jelenti - nem tud ilyen formában megnyilvánulni. Ezt a fizikusok a vákuumban, az anyagi világ ürességében látják megjeleníteni. Az Univerzum, a Tejútrendszer, a Naprendszer legnagyobb részét eppúgy, mint a mikrovilág egységeit, az atomokat... űr, vákuum tölti ki. A vákuum fogalma, az anyag hiánya az itt meg nem nyilvánult, ezért nem érzékelhető, mégis rendkívül nagy energiát képviselő világot takarja.

Ezek a dolgok tehát mind virtuálisak, de akkor hol van a "valódi" valóság? Az "Események keletkezése" résznél az élményegységeket sejtelmesen üres karikával jelöltük. Az élményegységek mind *Egy* dolgot jelölnek, és csak ennek az *Egy* dolognak a játéka adja az eseményeket, amely mindenhol bennünk van, gondolataink és mi magunk is ebből állunk. Igen, ez *már Ő*. Bár *Ő* nem csak ez, és az "*Ő*" sem fedi a valóságot.

A nagy mesterek ezt így fogalmazzák meg:

Ne az ég felé nézzünk: "Isten itt van"

és főképpen ne kívül keressük: "Isten bennünk van", "Isten mindenhol jelen van".

Ez a fejezet kicsit hasonlít a Grál-legendára. Létezésünk alapját kerestük, mindenfelé elkalandoztunk, mindenről megállapítottuk, hogy ez csak látszólagos, a lényeket üres karikával jelöltük, mert nem láttuk, és ezért nem is találtuk meg a lényeket, az Abszolútumot, pedig mindenhol csak *Ő* van. Hamis énképünk folytán azonban éppen *Ő*t nem látjuk, mert úgy nevezzük, hogy "*Ő*".

A leírt tudatfelosztási rendszer nagyszerűen magyarázza létezésünk kereteit, viszont azt nem mondja meg, miért nem tökéletesen szabályos a fizikai világ? Arra sem ad választ, hogy miért élhetünk több milliárdan a Földön, holott a kettes-hármas osztási szabály alapján maximum néhány ezren lehetnénk? Egyáltalán mi a célja ennek az egész cirkusznak ami velünk folyik, miért élünk itt a fizikai síkon?

* * *

NEGYPEDIK FEJEZET

ÚTBAN A TELJESSÉG FELÉ

Az Egyéniség

Az előző fejezet elején a Tudat differenciálódási alapelvét próbáltuk meg kissé leegyszerűsítve, szemléletesen felvázolni. Az Egységes Tudat az **Isteni Minőséget** hiánytalanul tartalmazza, mely minőséget a megvilágosodottak **nirvánaként** emlegetnek, és amelyet hétköznapi szavakkal kissé pontatlanul kifejezve *végtelen szeretetnek* is nevezhetnénk. Lehet, nem fogalmaztuk még meg, de az előző fejezet olvasásakor már kiérezhettük, hogy a Tudat különböző differenciáltsági fokai magából az Isteni Minőségből következnek. Mind az Isteni Minőség, mind pedig a Tudat különböző differenciáltsági fokait megtestesítő tudatformák *időtlenek*, az örökkévalósághoz tartoznak. A Világot mandala-szerűen elképzelve: egy középpont, amelyből minden kiindul, körülötte a különböző differenciáltsági fokon álló tudatformákat jelképező koncentrikus körökkel. Bár a középpont és a koncentrikus körök látszólag különböznek, valamilyen *formában* ugyanazt az Isteni Minőséget elevenítik meg. *Formailag* különböznek, *lényegileg* mégis azonosak. *Még csak azt sem lehet mondani, hogy az egyik a másikkól következik, mert kapcsolatuk időtlen, és ezért nincs ok és okozat, és azt sem, hogy csak hasonlóak, mert teljes mértékben azonosak.*

Mindegyik koncentrikus kör azonban Egyedi. Mindegyikük egy-egy "Én"-t, egy-egy **Egyéniséget** jelent, melyek - bár lényegében ugyanazok - különböző *formában* tudnak megnyilvánulni. Ez adja a Világ sokszínűségét. *Az Egyéniségek tehát ugyanazt az Isteni Minőséget testesítik meg, csak eltérő formában.* Ebből következőleg adottak, örökkévalóak, tehát időtlenek, abszolútak és teljesek. Egy adott koncentrikus körön elhelyezkedő Egyéniség a beljebb elhelyezkedő koncentrikus körökből vezethető le. Ahhoz, hogy mintegy "gondolatok útján" létre jöjjön a szóban forgó Egyéniség, az összes belső körön elhelyezkedő Egyéniségnek - bár eltérő módon és mértékben - "össze kell adnia tudását". A belső körök az adott Egyéniség alapját képezik, ugyanakkor Ő is alapját képezi, de *csak részben* a rajta kívül fekvő körök Egyéniségeinek. *Egy Egyéniség gondolatai tehát sosem adhatják ki a teljes valóságot.* A gondolatokat látszólag nem determinálják azok a törvényszerűségek, amelyek az Egyéniséget, ez a szabadság, függetlenség azonban csupán annak tudható be, hogy az Egyéniség egy bonyolultabb alsóbb osztásszintet nem képes teljes egészében magába fogadni, felfogni. *A gondolatok e látszólagos függetlenség miatt virtuálisak.* A felfogott valóságszeleteket, részleteket az időbeli sorrendnek megfelelően **oknak** és **okozatnak** nevezzük, ez a logikai okfejtő gondolkodás alapja. A gondolatok csak részvalóságot tükröznek, azt, amelyet az Egyéniség önmagából adódóan képes felfogni. A gondolatok az Egésznek csupán egy részét jelentik, amely az Egyéniség szintjéről nézve elkülönül azoktól a tudattartalmaktól, amelyeket nem foglal magába, ezért térbeli határolóformákkal ill. idővel jellemezhető. Ami nem teljes, az nem lehet sem (térbelileg) határtalan, sem időtlen. *Az Egyéniségek tehát abszolútak és időtlenek, míg gondolataink nem abszolútak, és nem is időtlenek: a gondolatok keletkeznek és megsemmisülnek.*

A fentiekben a buddhizmus több általános alaptételét fogalmaztuk meg, amelyekből következik még egy nagyon fontos megállapítás: a Világnak nem lehet külső oka. Ha lenne külső ok, az mind a mi világunkat, mind pedig a külső okot időben és térben behatárolttá tenné, és

együttesen alkotnának egy teljes Egészet. Az egységes Tudattal - amelyet tehát nevezhetünk Istennek vagy Egyéniségnek - kapcsolatban éppen az előzőekből következőleg nem is helyénvaló azt a szót használni, hogy "ok".

A Tudatnak egy rendkívül bonyolult differenciálódási folyamatát vázoltuk fel. Az előző fejezet elején a bonyolult módon egymásba fonódó, majd különváló tudattartományok már a 12-es osztást képviselő horoszkópára levezetésénél elgondolkodtathattak minket arról, milyen bonyolult, ráadásul *egyéni kulcsa* lehet pl. egy több millió-milliárdnyi felosztásnak! Az egyes Egyéniségek jellegzetességei a középpontból kifelé haladva mégis bizonyos fokig ismétlődnek, ciklikusságot mutatnak. Egy adott Egyéniség egy bizonyos felsőbb körön levő Egyéniséghez, **archetípushoz** a többiekhez képest mindennél jobban hasonlít.

Például az asztrológiában ismert, bolygókhoz kötött tulajdonságok ciklikusságot mutatnak: az Uránusz a Merkúra, a Neptunusz a Vénuszra, a Plutó a Marsra *hasonlít*. Csak hasonlítanak egymásra, ezért mondják azt, hogy az újbolygók mintegy "felharmonikusai" a régieknek. Azt is megállapítottuk már, hogy egy ember összes életeit egy ugyanazon bolygó "kíséri" végig. Ha ez így van, a bolygók, valamint az egyes inkarnációkat összefogó Felsőbb Énjeink, mint Egyéniségek is archetípusos kapcsolatban kell, hogy legyenek egymással.

Azt gondolnánk, egy külső és egy belső körön elhelyezkedő két Egyéniség között hierarchia van, és a belső körön elhelyezkedő Egyéniség szabja meg, hogy a külső körön elhelyezkedő milyen legyen. Pedig szó sincs erről: nincs hierarchia, közöttük a legmélyebb azonosság áll fenn. Sőt, az egyes Egyéniségek megvalósulási formája is végső soron az Isteni Minőségből elvileg egyértelműen következik: Isten, mint Abszolút, csak önmaga által lehet determinált, és ez azt is jelenti, hogy számára is mindig csak egy megvalósulási lehetőség adott: amely Önmagából következik. Ezért nincs más lehetőség, sem nekünk, sem Neki, csak egy, éspedig Önmaga! A számtalan *lehetséges* megvalósulási forma közül mindig az egyetlen valóságosat kell kiválasztania, azt amely valóban létezik, vagyis Önmaga. Ebben áll az Ő küzdelme.

A különböző tudatformák és entitások más-más téridő struktúrával jellemezhető, és egymással hierachikus viszonyban lévő "szférákban" csoportosulnak. Ezek a szférák azonban nem az egyes Egyéniségeket jelentő, egymás után következő koncentrikus körökből épülnek fel! Hogy ki melyik szférában helyezkedik el, egészen más dolog dönti el, e fejezet éppen erről szól.

Feladat (főleg) asztrológusoknak:

1. Próbáljunk más megoldást találni a tudat differenciálódására! Egyetlen, magától értetődő követelménynek kell *csak* teljesülnie: az Isteni Minőségnek mindig, minden differenciáltsági fokon azonosnak kell maradnia önmagával. (A feladat logikailag nagyon tanulságos: rá kell jöjjünk, nincs más megoldás! Az "önmagával való azonosság" feltétele kizár minden más megvalósulási lehetőséget.)
2. Hogyan kell érteni azt, hogy egy állatövi jegynek egy adott bolygó az ura?

A tudat működésének beszűkülése

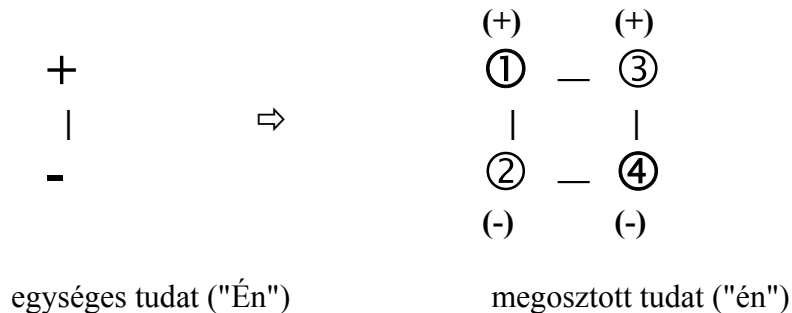
Az előző fejezet elején nyitva hagytunk egy fontos kérdést, amely éppen a felvázolt, virtuálisnak nevezett jelenségek (idő, dimenziók, anyag stb.) létezésével függ össze:

"*amennyiben* az egyik fél a másikat külső jelenségnek fogja fel - létrejön az objektum és a szubjektum különválása";

vagy:

"amennyiben nem ismerjük fel a tükörképpel való azonosságunkat, a tükörképet rajtunk kívül eső dolognak fogjuk fel: az objektum és a szubjektum közötti vélt különbség folytán létrejön a »kívül« és a »belül« élménye".

Mi áll az "amennyiben" szó mögött? Mennyiben foghatjuk fel Tudatunk két különválasztott részét együttesen annak az egységgel való azonosságaként? Rajtunk múlik, *mi döntjük el*. A lényeg megértéséhez először - az előző fejezethez hasonlóan kissé leegyszerűsítve - vázoljuk fel a probléma lényegét! Vegyük például a kétszektoros Tudat négyszektorossá osztását:



A kétszektoros Tudat egységes, a + és - tartományát *együttesen* magának, "Én"-jének tekinti. A kétszektoros Tudat a négyszektoros tartományba lépve azonban csak az egymástól ② és a ③ tartományokkal szétválasztott ① és a ④ tartományokkal *azonosulhat*. Valójában egyik sem azonos az eredeti "Én"-nel. Gondolati úton a kétszektoros Tudat a négy szektoros osztású szintre lépve két szektorral azonosíthatta magát. Mint kétszektoros Tudat azt hiszi, azonos gondolataival, mely a négyes osztású gyűrűn csak felét képezi a teljes valóságnak; ezt nevezi "jó"-nak, ezt tekinti "én"-jének. A ② és a ③ tartományokkal nem hajlandó azonosulni, "rossz"-nak tekinti, kirekeszti tudatából, és ezzel az *külvilággá* válik. A négy elem összekapcsolódása miatt a külvilág és az "én" megosztottsága csak látszólagos, valójában az Egység mind a két-, mind a négyszektoros Tudat esetén fennáll, és e megosztottság csak annak tudható be, hogy az "Én" az alsóbb szinten levő részvalóságot tükröző gondolataival azonosulva hamis egot, "én"-t hoz létre. (A továbbiakban **Tudatnak** a teljes, **tudatnak** az ily módon megosztott, az egységes Tudat részét képező tudattartományt nevezzük.) Az éntudat az előbbi elvnek megfelelő transzformációs lépésekkel egyre lentebb elhelyezkedő szintekre kerül, melynek során nemcsak teljességét, hanem - éppen a bonyolult transzformációs folyamatok miatt - egyre inkább elveszti eredeti Énjét, sőt végül öntudatát is.

Tehát a Tudatnak egy ilyen - működésének alapját képező - transzformációja (értsd: gondolkodás) során azonosulási problémák *léphetnek* fel, amely az eredeti teljes Tudat énképének fokozatos beszűküléséhez vezet. A Tudat ily módon részekre, tartományokra oszlik fel. Abszolút azonban csak teljességében lehet, a felosztottság **időben és térben behatárolttá** teszi, "halandóvá" válik. (Példánkban az ① és a ④ tudattartományok jelenthetnek egy-egy életet, amelyeket a ② és a ③ tartományok választanak el egymástól.) A választás folytán, melynek során a Tudat alsóbb szinteken egyes részeit "jóvá", más részeit "rosszá" teszi, és - amely minősítést gondolataiban és cselekvésében is - folyamatosan igyekszik alátámasztani, az "én" **kötöttségekkel terheltté** válik.

A Tudat az eredeti szintjén továbbra is egységes, önmagát azonban az alsóbb szinteken nagyobb differenciáltságú állapotokban nem képes egységként megélni. Az Egység az "Én" számára még látható, a beszűkült "én" azonban ezt **paradox** módon éli meg: nem érzékeli a Felsőbb Énjével

való azonosságát, mintegy elszakad tőle, bár az utóbbi ezt az azonosságot nyilvánvalónak tartja. Az "én" elfelejti, ki is valójában, de a **felejtés** egyébként is jellemzi. Nemcsak a (kisgyermekkori) traumákra vagy az előző életekre kell itt gondolni, úgy általában feledékennyé válik.

A tudat minden eszközt megragadva igyekszik térbeli és időbeli határait kitolni, kötöttségeit megszüntetni, de mindezt nem az egységes Tudat, hanem csak a beszűkült ego keretei között tudja elképzelni. Alsóbb szintek tudattartalmaival azonosulva azonban sosem lehet Teljes, ezért időtlen sem. Hamis azonosulása miatt éppen ott akar Abszolút, időtlen, tehát teljesen determinált, kötött lenni, ahol szabad lehetne, így nemcsak teljességét, hanem **szabadságát** is elveszti. Próbálkozásai tehát nem vezethetnek eredményre, sőt az ego **szenvedése** egyre fokozódik.

A Tudat működése így módon **egyirányúvá** válik. Amint az előző fejezetben leírtuk, a szintek közötti közlekedés nem más, mint energia. Az egyirányúvá válás energetikailag és érzékelés tekintetében (tehát virtuálisan!) egyirányúvá teszi a tudatot, ezért "(energiát) csak kapni szeretne, adni nem akar". Meg van róla győződve, hogy "más lények energiáját el tudja venni, élösködni szeretne rajtuk, de elvakultsága folytán nem képes észrevenni, hogy ez lehetetlen".

Érdeemes megjegyezni, hogy a felvázolt, a tudati működés beszűkülését érintő jelenséget a különböző keleti és európai irányzatok különböző szinonimákkal illetik: Upanisad a **tudat elhomályosodásáról**, Buddha a **tudat elsötétedéséről**, a taoizmus a **tudat széteséséről**, a kereszténység **Istentől való elszakadásról**, vagy éppen **bűnbeesésről**, **bukásról** beszél.

A Tudat önmagából adódóan *általában hajlamos* ilyen visszaesett állapotba kerülni. Konkrét értelemben az emberi tudatról beszélünk, de más lényekkel is megtörténhet. A különféle differenciáltsági fokot képviselő tudatformák visszaesésükkor ugyanabba a világba kerülnek, egymást különféle fokon és mértékben látják, érzékelik.

Felsőbb (Kozmikus) szintről származó, az olvasó számára szellembukásként ismert történetek archetípusok ilyen visszaesését írják körül. Számunkra a bukott Szellemek égitestekként látható, aurával is rendelkező lények, amelyek különféle módon hatást gyakorolhatnak életünkre (gondoljunk pl. a Hartmann-hálóra, vagy a bolygó-konstellációkra), bár ezt érzékszerveinkkel közvetlenül nem érzékeljük. (Az égitestek anyagát ne azonosítsuk magával az égitesttel! Mint ahogy mi sem vagyunk azonosak anyagi testünkkel, az égitestek sem azok. A Nap, a Merkúr stb. tulajdonságaival nem az égitest anyaga, hanem az abban "inkarnálódó" archetípusos tudat rendelkezik, amelyet a látnokok ugyanúgy auraként látnak kivetítődni, mint a mi tudatunkat.) A tiszta (nem "bukott") archetípusok, mint pl. a tűz, a víz, a föld és a levegő alkotta négysektoros tudat, vagy a kos, a bika, az ikrek... alkotta tizenkétszektoros tudat nem öltönek anyagi formát, számunkra láthatatlanok.

Az általános értelmezésnél maradva a tudati működés beszűkülését un. **visszaesési szintek vagy szférák** megjelenése jellemzi. A visszaesés előtti teljes tudatformák a Buddhizmus szerint a **Tiszta Formák Világában** jelennek meg, amely a **Formánélküli Világgal** együttesen alkotja a **Tiszta Energia Tartományát**. A visszaesett tudatformák az **érzéki formák világában** jelennek meg:

Formanélküli Világ	}	Tiszta Energia Tartománya
Tiszta Formák Világa		

anyagi (érzéki) formák világa

Konkrétan az emberi világhoz kapcsolódó tudatformákat a Transzcendentális Meditáció már említett kifejezései írják le; meditáció során a felsőbb szférák fehér vagy arany színű alakzatként láthatóak:

általános kategória	emberi világ	látott alakzatok
Formanélküli Világ	Egységtudat	♦
Tiszta Formák Világa	Kozmikus Tudat	+, ●, ☯ stb. ill. ☺
anyagi formák világa	érzéki formák	anyagi formák

Megjegyzés: a ♦ (Egységtudat) ill. | + (Kozmikus szint 2) alakzatok a térdimeziók számának fokozatos csökkenése miatt jelennek meg. Ezekre az aspektusokra hangolódva már nem képileg, hanem hangok alapján (un. Abszolút Érzékeléssel) tájékozódunk.

A működésében visszaesett tudat sajátos utat tesz meg, míg újra felismeri magát és újra teljessé válik. Ez az út éppen a beszűkült, hamis ego korlátai miatt igen nehéz, buktatókkal terhelt. Ezért is alapvető fontosságú először ennek a tudatállapotnak a megértése.

Kérdés mindenkinek:

Mi a különbség a Tudat differenciálódása és megosztottsága között? (A differenciálódás együtt jár-e a megosztottsággal?)

Kérdés fizikusoknak:

Mi a különbség a Tiszta Energia és a szabadenergia között? Miért szükséges a fizikai síkon az energiát "egyenirányítani"? (Vö.: "A bukott Szellemek csak befogadni tudják az energiát, adni nem tudnak".)

Az elemi részecskék fizikája miért statisztikus? Honnan adódik a véletlen, a determinálatlanság? (Valódi vagy látszólagos?)

Hamis ego és személyiség

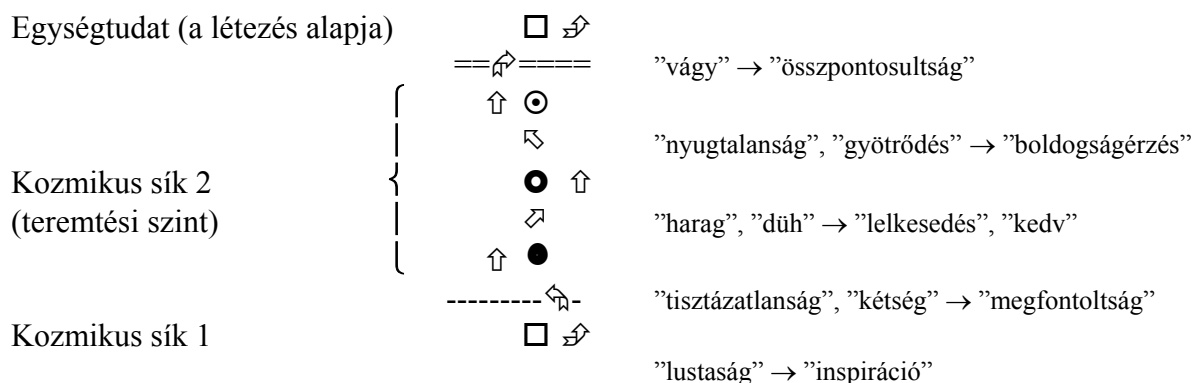
Az előzőekben felvázolt elvnek megfelelően a tudat a gondolkodást jellemző transzformációs lépésekkel egyre lentebb elhelyezkedő szinteken fellelt tudattartalmakkal azonosul, melynek során működése egyirányúvá válik, elveszti teljességét, eredeti Énjét. Az "én", amellyel azonosulunk, mindig valamiféle fókuszpontot jelent, *melyből kiindulunk, és melyhez visszatérve mindent viszonyítunk*. A tudati működés beszűkülése során a különböző magasabb differenciáltságú gyűrűkön lefelé haladva ez a fókuszpont folyamatosan eltávolodik az alapját képező eredeti kiindulási ponttól.

Ha nem látjuk eredeti Énünket, önmagunk sem lehetünk: nem tudhatjuk, mi a szerepünk, feladatunk a Világegyetemben, nem emlékezhetünk mindenre. Az Abszolút Egyéniségből **személyiség** lesz, amely ugyan valamelyest tükrözi az előbbit, de inkább annak csak halvány mása. *Míg a különféle Egyéniségekre az azonosság, egyenrangúság a jellemző, az Egyéniség és*

a személyiség hierarchikus viszonyban van egymással. A személyiség a részvalóságot tükröző hamis egohoz kapcsolódó fogalom.

A mai pszichológia gyakorlatában gyakran találkozhatunk személyiségfejlesztő tréningekkel. Pedig a személyiség nem fejleszthető, a fizikai síkon sosem válik egyéniséggé. Az ember egy ilyen tréning során inkább személyes korlátait ismerheti meg, és fogadja el, hogy azután jobban kihasználhassa meglévő képességeit. A pszichológusok az ember boldogulása érdekében rendkívül fontosnak tartják az ego megerősítését. Kövessék csak őket, hiszen "Minden út ugyanoda vezet"! Az ego okozta szenvedés előbb vagy (inkább) utóbb - igaz *paradox* módon - de igazolja ezeknek az irányzatoknak a hasznosságát.

Meddig tolódhat el énünk fókuszpontja, hol tart most az Ember? Most ébrenléti állapotban a fizikai, álmainkban az asztrális-spirituális síkon vagyunk, ahogy azt az előző fejezetekben már leírtuk. A vertikális energiacsatorna folytatását a felsőbb szintek felé az alábbi ábra mutatja be:



Figyeljük meg, hogy az egyes aspektusok - mint ahogy az alsóbb síkokon is - egy ciklikusan ismétlődő rendszert képeznek! Az alsóbb síkokon jelen lévő "vágy" és a meditáció során a felsőbb síkon "összpontosultság"-gá transzformált változata a Nap, a "nyugalanság" és a "gyötrődés" ill. a "boldogságérzés" a Merkúr és a Vénusz, a "harag", a "düh", ill. a "lelkesedés" és a "kedv" a Mars és a Jupiter, a "tisztázatlanság", a "kétség" ill. a "megfontoltság" a Szaturnusz pozitív és negatív alaptulajdonságait jelentik. Tovább haladva lefelé megkezdődik a következő ciklus: a "lustaság" és az "inspiráció" újra a Naphoz kötődik, bár jelentésük nem azonos a "vágy" és az "összpontosultság" szavakéval. A Spirituális és a fizikai síkot összevetve hasonló ciklikusságot figyelhetünk meg. Az egyes aspektusokhoz rendelhető tulajdonságok bizonyos hasonlóságot mutatnak, de azok mindig más és más árnyalatban fejeződnek ki. A fejezet elején az Egyéniségekkel kapcsolatban éppen ezt a ciklikusságot és Egyediséget foglalmaztuk meg, csak ezt a törvényszerűséget most a szintekkel kapcsolatosan látjuk viszont.

Eredetileg az Egységben voltunk, ez az eredeti Énünk. Ekkor gondolati "teremtményeink" a Kozmikus szinten voltak. Ezekkel azonosultunk, majd itt újabb gondolatokat hoztunk létre... Az Ember "énje" jelenleg az Egységtől számítva három szintet csúszott lefelé: Az Egységbe vissza nem tért Felsőbb Énje egyet, majd az inkarnálódó asztrális lény még egyet, és a fizikai testet öltéskor még egy továbbit. Álmainkban mintegy testünkben "kilépve" visszakerülünk az asztrális síkra, halálunkkor pedig a Kozmikusra, ill. egy pillanatra az Egységbe is belépünk, bár ez a legkevésbé tudatos. Az Ember a fizikai síkról még önerőből képes visszajutni eredeti helyére, ezért is van a buddhisták szerint kiváltságos helyzetben. Az alsóbb szintekre visszaesettek már öntudatlan állapotban vannak, ugyanakkor a felsőbb szinteken is vannak olyanok, akik folyamatosan csúsznak lefelé, de alacsony tudatossági fokon lévén ezt nem veszik észre.

A Biblia ezt a lefelé csúszást az Ember tudás iránti mértéktelen vágyával hozza összefüggésbe. Való igaz, a gondolatok aránytalan terjeszkedése vezet az eredeti Én egyensúlyvesztéséhez, amelyet éppen tudatlansága miatt nem vehet észre. A **Fejlődés és megvilágosodás** c. részben majd részletesen foglalkozunk ezzel a kérdéssel.

Meditáció során felfelé haladva érzékeljük és tudatosítjuk az egyes felsorolt aspektusokat, míg végül eljutunk az Egységbe, eredeti Önmagunkhoz, amit nirvánaként élünk át. A felfelé haladás

meditációkor tulajdonképpen az "én" fókuszpontjának folyamatos feltolását jelenti. Ahogy haladunk felfelé, úgy változik meg énünk is.

AUM meditáció:

"Szabályos időközönként ismétlem az AUM szót. Először kimondtam, majd ahogy feljebb kerültem, emlékezetből. Ezután a következő szintre érve leálltam. Hirtelen a nagy ürességből teljes tisztaságában, hangonként tökéletesen kivehetően felhangzott: »A—U—M«. De ki válaszolhatott? Ki mondhatta azt, hogy »A—U—M«? Én voltam, Ő én vagyok! Rajtam kívül nincs is *itt* senki más, egyedül Én vagyok!"

Ahogy az "Én" Abszolút, úgy az "én" csak *relatív*.

A buddhisták gyakran róják fel Einstein relativitáselméletének legfőbb fogyatékoságaként, hogy az elméletet éppen csak a lényegre, az "én" relativitására nem terjesztették ki, pedig a téridő relativitása csak ennek egy szűk keresztmetszete. Valószínűleg ezt idősebb korában látta is Einstein, ennek tudható be későbbi vallásos jellegű meggyőződése, csak éppen ez volt az a felfedezése, ami nem lehetett tudományos publikáció tárgya.

Fontos tudni, hogy az "én", a hamis ego sosem válhat a *fizikai szinten* teljessé, a személyiség pedig nem javítható ki, sosem válik Egyéniséggé, Abszolúttá, halhatatlanná.

A személyiség olyan, mint egy takaró, amely nem elég hosszú. Egyik életünkben felfelé húzzuk és a lábunk lóg ki alóla, másik életünkben lefelé húzzuk, és felül fázunk, majd megkíséreljük a lehetetlent: mindkét irányba húzzuk, és ekkor pedig kettészakad. Ez a "huza-vona" pedig több ezer életen keresztül történik velünk, anélkül, hogy erről tudnánk. A mai pszichológia sajnos inkább reményt kelt személyiségünkben fakadó problémáink megoldhatóságára. Mi is hiszünk benne, mintsem észrevennénk, hogy maguk a pszichológusok is hasonló bajokkal küszködnek.

Az orvostudomány még ennél is többet sejtet: halhatatlanság. Ezért is fagyasztatják le magukat azok, akik megtehetik. Így évszázadok múlva ott folytathatják a szenvedést, ahol abbahagyták. Az emberek nemcsak hamis egojukhoz ragaszkodnak, hanem a megszokott szenvedésükhöz is.

Mindenki teljes csak a saját, eredeti helyén lehet, ahol valójában most is van, mert mindig ott van, csak nem tud róla. Ez a legfőbb és tulajdonképpen az egyetlen dolog, amiben *tudatossá* kell válnia.

Kérdések:

Miért kapcsolódik az anyaghoz kötöttség éppúgy a Szaturnusz bolygóhoz, mint ahogy az idő és a karma fogalma? (Segítségképpen: az anyaghoz kötöttség *személyiségjellemző*, az időhöz és a karmához pedig egy-egy "felsőbb", az un. kapuóri feladatkör, a Világegyetemben betöltött funkció kapcsolódik.)

Mit jelent az a mondás, hogy "Isten pont olyannak teremtett, mint amilyennek lenned kell"?

Miért nem árthat senki másnak, csak saját magának?

A mesterek miért állítják azt, hogy minden embernek saját ideje van, és ennek megfelelően sok-sok független, párhuzamos idő létezik?

A spirituális tudás átadásával kapcsolatosan miért működik a "karma átvállalása", vagyis az, hogy ha átadtunk valamit tudásunkból, és ezzel valaki más visszaélt, ennek következményeiért nem csak ő felel, hanem mi is?

A hamis ego kialakulásának alapja: tudatosság hiánya

Az előzőekben megfogalmaztuk, hogy a tudati működés beszűkülése azért következik be, mert a különböző magasabb differenciáltságú gyűrűkön lefelé haladva az "én" fókuszpontja folyamatosan eltávolodik az alapját képező eredeti kiindulási ponttól. Eltávolodik, mert a gondolati művelet végeztével nem tér vissza oda. De vajon miért nem? Mi az, ami miatt nem tud, vagy mi az ami **kísértést** jelent számára, hogy ne térjen vissza?

A buddhizmus azokat a tényezőket, amelyek az eredeti Énnek kísértést jelentenek, illetve amelyek a visszatérést megakadályozzák, **nem üdvös tudattényezőknek**, vagy **karmaképző tényezőknek** nevezi.

Kezdjük előbb a kísértéssel! A kísértés a **vágy**, amely közvetlenül az Egységtudat alatti Kozmikus szint első aspektusával kapcsolatos. *A vágy tévedésen alapszik, ezért hiábavaló.* Ha ezt nem ismeri fel az Egyéniség, az "én" fókuszpontja megindulhat lefelé, és az alsóbb aspektusokra, szintekre (gyűrűkre) kerülhet. *A vágy valódi forrása a vágy tárgyának ismeretlensége. A vágnak valójában nincs is tárgya, ez megfelelő tudatosság elérésével nyilvánvalóvá válik. A vágy oka a tudatosság hiánya.*

A vágy megjelenése még nem elégséges az eredeti Én elvesztéséhez. További, szintén a tudatosság hiányára visszavezethető hibákat kell elkövetni. Ilyenek a soron következő aspektusokkal összefüggő **harag**, a **kétség**, amelyeknek szintén nincs valódi tárgyük.

Mit kell érteni azon, hogy a vágnak, a haragnak és a kétségnek nincs valódi tárgya? Közelítsük meg először egészen hétköznapi módon! Hányszor esett már meg, hogy vágytunk valamire, és amikor megkaptuk, rájöttünk, hogy nem is volt szükségünk rá. Ekkor újabb dolgok után vágyódtunk, de amikor teljesült kívánságunk, ismét csalódottak maradtunk. A vágy kielégíthetetlen. Hasonlóan, ha dühösek voltunk valakire, hányszor bizonyosodott be az, hogy teljesen fölösleges volt, mert nem olyan az illető, mint amilyennek hittük, nem azt gondolta, vagy nem azt tette, amire gondoltunk. Ha nem rohannánk el ezek mellett az esetek mellett, hogy vég nélkül újabb és újabb tárgyakat keressünk kielégíthetetlen vágyunknak, haragunknak, kétségünknek, elgondolkodhatnánk azon, hogy nem lehetséges-e, hogy mindez sokkal törvényszerűbb annál, mintsem gondolnánk. Tegyük fel magunknak a kérdést: lehet-e, hogy egyetlen felmerülő vágyunk sem lesz soha kielégíthető, bennünk keletkező harag vagy kétség sem lesz soha csillapítható?

A meditatív technikákkal éppen ezt láthatjuk be: megfigyeljük, tudatosítjuk haragunkat, vágyainkat. Valójában nincs is szükség tudatosításukra, mert a megfigyelés során egyszerűen megszűnnek létezni, kiderül, nincs is tárgyük, ezért hiábavalóak. A vágy nem azért hiábavaló, mert nem érhető el, hanem azért, mert nincs mit elérni! Az egész csak egy tévedés volt, ami a tudatosság hiányából adódott.

Úgy is fogalmazhatnánk, hogy a vágy, a harag, a kétség valótlanok, a "nem-léttel" kapcsolatosak. Az egyetlen valóságos, létező az Isten, rajta kívül nincs semmi, - csak a "semmi van". Azoknak a tudattényezőknek a megjelenése, amelyek a szenvedéssel kapcsolatosak (karmaképzők) mindig azt jelzik, hogy ki akartunk lépni a létezés az Egyéniségek szintjén igen bonyolult szövevényes rendszeréből. Isten önmagát ismeri meg, "tapasztalja meg rajtunk keresztül". Tehát úgy is fogalmazhatunk, hogy Isten a saját maga egyedülisége, Abszolút Léte szabta korlátot akarja ekkor figyelmen kívül hagyni. Ez a korlát azonban csak egyetlen egy dolog, még akkor is, ha isteni törvényekről beszélünk, mert minden ilyen törvény forrása végső soron mindig ugyanaz: Isten Önmagával való abszolút azonossága minden szinten. Aki "el akar szakadni Istentől", az valami módon Istennek Önmagával való azonosságát tagadja. A keresztények tudatunknak ezektől a valótlan elemektől való megszabadulását nevezik **tisztulásnak**.

Kérdések:

Hogyan jelenik meg a Bibliában a bűnbeeséssel kapcsolatban a vágy, a harag, és a hitetlenség?

Mire vezethető vissza a létért való küzdelem az élővilágban? A különböző génkészletek keveredése miért biztosít nagyobb túlélési esélyt?

Paradox, poláris világ: a hamis ego építménye

A hamis ego kialakulásának mindig az Egyéniség szolgál alapjául: az Egyéniségből indul ki, és annak jellegzetességeit személyiségjegyek formájában hordozza. Az "én" fókuszpontjának

eltolódása annak köszönhető, hogy a gondolatok szabadsága azt az illúziót kelti az egyénben, hogy az alsóbb szinteken maga az Egyéniség is - paradox módon éppen Önmagától - független lehet. Az Önmagától való függetlenség iránti igény önismereti hiányból adódik, valójában nincs reális alapja. Önismeret hiányában a Tudat - tudtán kívül, mert ebben sem tudatos - aránytalanul terjeszkedik az alsóbb szintek felé. Ennek következtében "én"-jének súlypontja is egyre lejjebb kerül.

Egy adott alsóbb szinten mindig azokkal a tudattartalmakkal azonosul, amelyben Önmagát véli felismerni. Ezek a tudattartalmak a szintek közötti transzformációs folyamat során periódikusan ismétlődnek, ugyanakkor *összességében* az eredeti Tudatot képező elemek egyre jobban eltávolodnak egymástól, a Tudat mintegy "szétesik". A hamis ego ezt az eredeti Tudatot próbálja meg - ha tudattalanul is - az alsóbb szinten újra összerakni, és ennek az építménynek lesz mindenkor a középpontja. Az alsóbb szintek azonban a Tudat nagyobb differenciáltsági fokát jelentik, vagyis a létrehozott építmény mellett mindenkor jelen kell, hogy legyen annak poláris ellentéte is. Így jön létre a **poláris világ**. Az ego építménye tartós sem lehet, az "idő folyamán" a szintek közötti transzformációs folyamatok következtében újra és újra szét akar esni. Ennek részben az a következménye, hogy az ego minden energiáját ennek a dülöngélő, személyiségnek nevezett építménynek a megerősítésére fordítja. Közben persze az ego is változik, bár mindig ego marad.

A tudat tehát kialakít egy képet magáról, amelyet mindenáron meg akar őrizni. Minden személyiségnek megvan a maga koncepciója, amelyen léte alapszik. Ez a koncepció azonban nem abszolút érvényű, nem is lehet az, mivel annak csak ellentétével együttesen képezi a teljes Egységet. A mai pszichológia ezt a kötöttségekkel terhelt gondolkodásmódot - igaz nem teljességében, valódi gyökereitől igen távol maradván - a komplexus fogalmával írja körül.

A személyiség megvédése csak a maga valótlanásával együtt, vagyis a hazugságokon alapuló álmok fenntartásával lehetséges. Ez a **hamistudat** keletkezésének alapja, amely a nem üdvös tudattényezők között a negyedik. Az álom egyben "kollektív álom" is: a fizikai sík nemcsak az álmok kölcsönös felszámolására alkalmas, hanem annak megerősítésére is.

Komplexus, melyben mindenki kiveszi részét. A tisztaságmániás nőt egész hadsereg veszi körül csillapíthatatlan takarítási vágyának kielégítésére. A férje naponta porszívózik, a fia naponta port töröl... Mindannyian hajlandóak elszenvedni azt, ami látszólag csak egyvalakié. A többiek komplexusa, koncepciója valami módon az engedelmességhez kapcsolódik.

A politikai élet is koncepciók gyűjteménye. Az "igazság" látszatának fenntartásához hazudni kell. Azoknak, akik az ellentétes álláspontot képviselik, érdekes módon szintén igazuk van, és éppúgy hazudnak.

Az álom gyakran olyan erős és valóságosnak tűnő, hogy ebből kizökkenteni bárkit is nagyon nehéz. Az ego és a hozzá kapcsolódó álom, mely nem veszi figyelembe a teljes valóságot, többnyire embertársainkkal való összeütközéshez, traumákhoz vezet. Ettől válik ez a világ **poláris**rá.

A poláris világ a hamis ego létezési területe. Itt ennél fogva minden igazság egyben paradoxon is, legalábbis annak tűnik. Aki kilépett ebből a világból, nem látja ezeket a paradoxonokat, vagy fordítva, aki feloldja e paradoxonok egyikét ("koanon"), képes kilépni ebből a világból.

Érdemes megemlíteni, hogy a hamis ego által fenntartott Istenkép és ördögkép szintén messze áll az igazságtól, és csak annak álmait szolgálja. Az Istent is és az ördögöt is egy rajta kívül eső entitásnak tartja, mert ha ez nem így lenne, szembesülnie kellene saját magával.

A történelem folyamán az Egyház is ennek a hamis Isten és ördögképnek a megerősítését szolgálta. Ez az építmény eszköze volt mások hamis egojának megőrzésére. Nemcsak az egyházfőkre és papokra kell itt gondolni, hanem az egész "kereszténységen" alapuló középkori társadalomra.

Az asztrológusokat gyakran izgatja, ki miért született meg. Tegyük most különbséget születési ok és születési feltétel között! A születés oka a fizikai szintű értelmezés, például: azért születtem meg, mert előző életemben elintézetlen ügyem volt a nagybátyámmal - az ego saját maga igazolására tovább akarja álmodni történetét. Az asztrológusoknak nyilván a magasabb szintű értelmezés a feladata. A radixhoroszkóp fényszögeiben a születés feltétele olvasható ki, az a fizikai síkkal létrejövő "rezonancia", amely földi életre csábítja a Szellemet. Arthur királyt például mindig Anglia megmentésének gondolata, lehetősége hívta életre. Másoknál hasonló a helyzet. Elég "felismernie" magát a fényszögekben, hogy megszülessen, vagy ha nem, akkor azzal az inspirációval születik meg, hogy bizonyítsa mindenkinek az élet céltalanságát és értelmetlenségét.

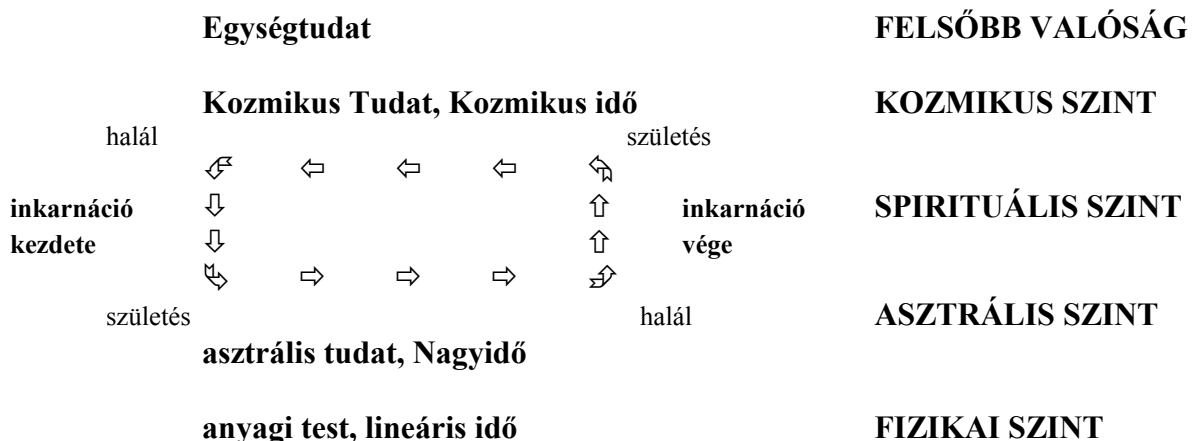
A születés feltétele mindig adott, az okot a Szellem keresi meg. Az asztrológus feladata az, hogy az adott radixhoroszkópból (születés feltétele) felismerje, mit álmodik éppen az ego (születés oka)!

Kérdések:

1. Mi az alapja ennek a mondásnak: "mintha nem ugyanabból a szájból hangzott volna el az, amit tegnap mondott, mint amit ma"?
2. Mi áll a következő kijelentés mögött: "úgy hazudik, hogy még ő maga is elhiszi"?
3. Mi lehet az "alapkonceptiója" egy Nap, egy Mars, egy Hold és egy Szaturnusz típusú személyiségnek? (Mondjunk példákat!)

Inkarnációk körforgása

A halálközeli élmények némileg az átlagember számára is egy rövid, bár nem teljes betekintést nyújthatnak az inkarnációk körforgásába. Az ember halálakor először "kilép testéből", vagyis az asztrális síkra kerül. Ezután tovább haladva felfelé, a spirituális síkon játszódna el az az események, amelyeket jelen életében átélt. Az alagút, amelyen ezután át kell haladni, nem más, mint a koronacsakra folytatása, a vertikális energiacsatorna felsőbb szintek felé nyíló része. Az alagúton történő áthaladást követően, mint asztrális lények megpillanthatjuk a fehér fényvel körülvett, és többnyire arctalan Kozmikus testünket (belül üres, kifordult, negatív fényttest), amely Felsőbb Énünk, Kozmikus Tudatunk térbeli kivetülése. Aki a klinikai halál állapotából egy-két "szóváltás" után visszatér, nem is tapasztalhat többet. Azután ami ezt követi, már nem lehet visszatérni. Hirtelen elsötétedik minden, egy nagy ürességben érzi magát az ember (amikor is "visszatérünk Istenhez egy pillanatra"), majd újra fényes minden. Ekkor döbbenünk rá, hogy a fényes lény, akivel az előbb szemben álltunk, mi magunk voltunk, és azon csodálkozunk, hogy hogy is felejtettük ezt el. Az előbbieket egy kis pontosításra szorulnak, ugyanis a szintek között az idő nincs értelmezve. Az "azután" és "majd" időbeliséget sugalmazó szavak nem helyénvalóak. Ha mindenképpen időbe szeretnénk helyezni a történeteket, azt kell mondanunk, hogy ami az elsötétedés után jön, az nem utána történik, hanem előtte, ugyanis az idő - legalábbis innen, a fizikai szintről nézve - megfordul:



A fenti folyamatot nevezzük **inkarnációs körforgásnak**. Az inkarnáció, és az adott életben lejátszódó események más és más értelmezést nyernek attól függően, hogy honnan, melyik szintről szemléljük az eseményeket. Az előző fejezetben arról már volt szó, hogy a fizikai és a Kozmikus szint eseményei, történései másként látszanak. Ami a Kozmikus szinten halál, az itt születés, és fordítva, amit itt fejlődésnek látunk, az onnan nézve visszafejlődés. A földi ember számára hétköznapi események valójában magasabb, "rejtett" jelentéstartalommal bíró valóság elemei, melyek valódi jelentése pont a tudatműködés beszűkülése miatt nem látható. Sem itt, a fizikai síkon, sem ott a Kozmikus síkon nem látszik a lényeg teljes egészében, bár onnan sokkal jobban. Mindkét szinten a **Felsőbb Valóság** elemei tükröződnek vissza, amelyek a tudat ilyen állapotában nem állhatnak össze Egésszé. A Kozmikus Tudat közelebb áll ehhez a Felsőbb Valósághoz, ezért is lehet azt mondani, hogy míg itt a fizikai szinten meg vagyunk arról győződve, hogy azonosak vagyunk a testünkkel, vagy éppen egónkkal, ezzel szemben a Felsőbb Énünk, már tisztában van azzal, hogy ezek nem mi vagyunk, de hogy kik vagyunk, azt még ő sem tudja. A Felsőbb Énünk teljes, de nem ismeri Önmagát, ezért teljességét sem képes átélni. Az inkarnációkon keresztül történő önmegismerés, igaz előbb vagy utóbb eredményre vezet - az örökkévalóság éppen elég időt (és szenvedést) "biztosít" erre -, mégis ez a legfájdalmasabb út.

Nagy mesterek mondják, hogy az emberek sok-sok ezer inkarnáció után képesek felemelkedni, és ott maradni a Kozmikus szinten, de ez indokolatlanul hosszú időt jelent. A fizikai síkon szinte vakon tapogatózva kell leélniük életüket, melynek következtében sokszor inkább karmát teremtenek a további létesülések alapjául, mintsem felemelkedésüket szolgálják. Ha sikerül mégis felküzdenniük magukat, még akkor sem biztos, hogy megtalálják az utat Istenhez, az Egységhez. Felsőbb Énünk teljes, de nem képes megélni a létezés Egységét, nem "Isten".

Az inkarnációkon keresztül történő önmegismerés sajátja a látszólagos egyirányúság, amelyet nemcsak energetikailag, hanem időbelileg is kell érteni. A látszólagos időbeli egyirányúság azt jelenti, hogy a Szellem csak a lentebb eső síkon szeretné tudni magát, vagyis *a fizikai síkhoz kötődik*, ragaszkodva gondolataihoz, álmaihoz Felsőbb Énjét megtagadva egyirányúvá teszi az időt. Miután ez csak látszólag lehetséges, az idő mindig kétirányú, a gondolatokra jellemző keletkezés és megsemmisülés folyamatát nem apránként, hanem különválva teljes egészében kénytelen megélni. Ez maga az inkarnációs körforgás.

Kérdések:

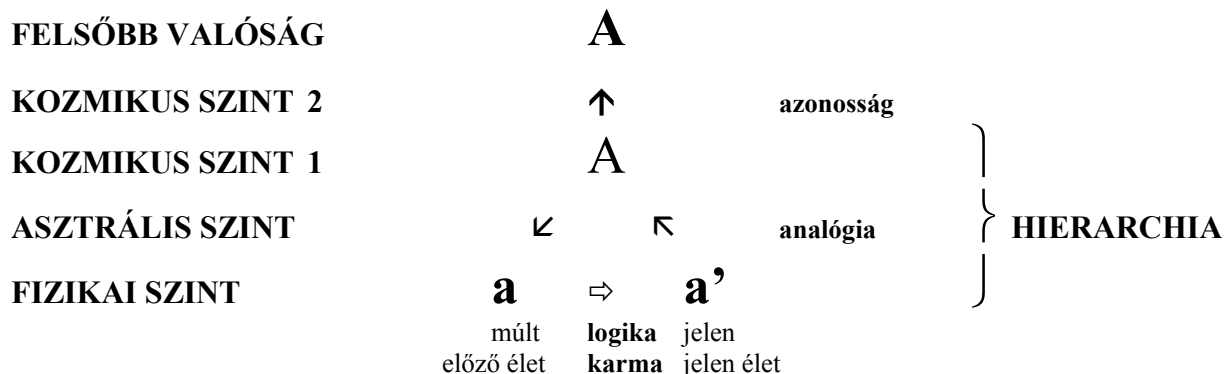
1. Hogy értette azt Jézus, hogy ő Isten fia
 - a. azonos az Atyával (Isten vagy Isten fia);
 - b. mégis itt van közöttünk (Isten, Isten fia, vagy ember)?
2. Miért szükséges egy felsőbb világból érkező tanítónak a Földre történő megszületésekor karmát vállalnia?

Szintek közötti információs kapcsolat kifejeződése

A szintek közötti információs kapcsolat a fizikai szinten tartózkodó hétköznapi ember számára legnyilvánvalóbban az álmokban és az emlékezetben fejeződik ki. A mai pszichológia is tisztában van azzal, hogy az emberi lélek működése más, mint egy fizikai szerkezeté. Az emberi tudat az **analógiák elve** alapján működik. Az analógiák különböző szintek közötti, valójában rendkívül bonyolult kapcsolatot jelentenek.

A MÁSODIK FEJEZETben már szó volt arról, hogy az emlékezet az eseményeket "bizonyos ismérvek" alapján, módon csoportosítja. Az álmokban hasonló jelenséget figyelhetünk meg. Emlékezzünk vissza az almaszedők hasonlatára! A szintek közötti kapcsolat ennél sokkal bonyolultabb: az információtartalmak felfelé haladva más és más ismérvek szerint újra és újra átcsoportosulnak. Az almákat először nagyság szerint válogatjuk szét, majd érettség szerint, de úgy, hogy az előző, nagyság szerinti csoportosítás is érvényesüljön. (Olyan ládák nem is léteznek, amelyekben ilyen több szempontot figyelembe vevő csoportosítás végrehajtható lenne!) Az alsóbb szintek igen szövevényes módon kapcsolódnak a felsőbbekhez. Ezeket a kapcsolatokat nevezzük analógiáknak.

Különböző szintek között különböző analógiák működnek. Más és más analógiák érvényesülnek aszerint, hogy honnan (melyik szintről) és mit (melyik szintre) *nézzünk*. Most *nézzünk* mindent továbbra is a fizikai szintről! Az analógiák rendszere Kozmikus szintig a következőképpen foglalható össze:



A Felsőbb Énünk a fizikai síkra kivételülve önmagát többszörösen, eseményekben, különböző életekben látja viszont. Minden esemény, élet közös jellemzőkkel bír, és pedig azzal, ami az Egyéniségből adódik. Ezek a közös jellemzők jelentik itt az analógiát. Itt, a fizikai síkon nem látván a felsőbb kapcsolatokat, ok-okozatiságról, logikáról, karmáról beszélünk. Ennek tudható be az is, hogy tudatunk "szétesik", és szilánkjai különféle **szimbólumok** formájában jelennek meg akár napközben, akár álmainkban. Természetesen nemcsak a Kozmikus szinttel való kapcsolat fejeződik itt ki ok-okozatiságban, hanem az egész, felfelé sok szintből álló Felsőbb Valóság, amellyel a Felsőbb Énünk, mint Egyéniség valamely szinten azonos. Miután ezt nem látjuk, az ok-okozatiságban "a Karma Urai"-nak hatalmát keressük, és Istent is rajtunk kívül álló Végső Oknak gondoljuk, ahelyett, hogy a vele való azonosságunkat hangsúlyoznánk.

A hétköznapi ember a Felsőbb Valóságot teljességében nem képes megélni - hisz éppen ezért van itt a fizikai síkon -, ezért nemcsak "hitetlen" e felsőbb kapcsolatok létezését illetően, hanem sokszor az általa felfogott részigazságok alapján téves következtetéseket von le. Abban hisz, amit lát, de mivel nem láthatja a teljes valóságot, következtetései sem lehetnek hibáktól mentesek.

Az írás elején szóba kerültek Newton és Einstein intuitív megérzései, amelyeknek nagy tudományos felfedezéseiket köszönhetők. Az igazság az, hogy mindenkinek egyformán vannak ilyen megérzései, csak kevésbé tudatosak, a logikai okfejtő gondolkodás zűrzavarában az emberek többsége nem képes azokat tisztán kivenni. Az intuíció nem más, mint Felsőbb Énünk sugallatai. Nagy tudósaink is csak azt érzik, hogy ezek az apró, de igen lényeges információ-töredékek szinte a semmiből bukkannak elő. Elszakadván Felsőbb Énünktől, kapcsolatunkat a Kozmikus szinttel ilyen egyoldalúan éljük meg.

A felsőbb kapcsolatokat például az asztrológia tudománya próbálja meg felfedni. A különféle konstellációk a szimbólumokhoz hasonlóan, de annál magasabb szintről származó apró információ-töredékeket jelentenek, amelyek analógiák segítségével - természetesen bizonytalanságokkal - a mindennapi élet nyelvére fordíthatók. A logikai gondolkodáshoz szokott emberek számára általában idegen az analógiák tana, ezért nem hisznek az asztrológiában, még akkor sem, ha működik.

A tudomány hívei az asztrológiát áltudománynak tartják, azonban pusztán megfigyelés alapján annál több, nem működő, vagy nem a magyarázatnak megfelelően működő elméletet vallnak

magukénak. Jó példa erre a darwini evolúció elmélete. Megfigyelésen alapszik, érvényességére mind a mai napig nem sikerült bizonyítékokat találni. Az elméletnek ellentmond az, hogy az egyes fajok egyik pillanatról a másikra mintegy ugrásszerű fejlődést mutatva jelennek meg. Hiányzanak az összekötő láncszemek, érthetetlen, hogy egy adott faj hogyan alakulhatott ki ilyen gyorsan, szinte a semmiből. Az információt hordozó molekulák, gének sem alakulhattak volna ki maguktól a Föld néhány milliárd éves kora alatt. Sőt, a magukra hagyott makromolekulák csak lebomlani képesek, bonyolultabb, működőképes struktúrákat létrehozni nem. Ez az entrópia növekedésének törvényét tükrözi. Amennyiben az entrópia csökken, az idő bizonyos értelemben visszafelé kell, hogy haladjon, ami azt jelenti, hogy a makromolekulákban rejlő információ egy másik, eltérő időstruktúrával rendelkező szintről származik. Amit anyagnak nevezünk, az is sok-sok szint információtartalmát sűríti magába.

Egy tipikus, sokat tárgyalt téma a "kollektív tudattalan". Sosem lehet létezését kielégítően bizonyítani, mégis létezik. Érezzük, nyilvánvaló tényeket tudunk róla, mégsem tudjuk logikailag megmagyarázni, ezért nem tekintjük bizonyítottnak.

Ilyen például az angliai birkák esete. A birkák szabad közlekedését csúszógörgőkkel akadályozták. Az állatok a görgőre lépve elesetek, így letettek arról, hogy átmenjenek rajta. Sokáig működött is a berendezés, csak egy napon az egyik birkának hason csúszva sikerült mégis átjutnia. Ettől kezdve minden birka ezt tette, még a több száz kilométerre levők is. Vajon ők hogyan lesték el?

Az alábbi táblázat az írásban elhangzott magasabb szintű információs kapcsolatokat rendszerezi:

szint	a fizikai szinten megjelenő információtartalom
a Felsőbb Valóság szintjei	alapvető emberi fogalmak (pl. férfi-nő) alapvető emberi értékek (pl. szép-csúnya) karmikus törvények asztrológiai archetípusok genetika kollektív tudattalan
Kozmikus szint	Egyéniség jellemzői intuíció, de ja'vue aszcdens, inkarnáció, testi jegyek
spirituális szint	személyiségjegyek, karma előző életek emlékezet apróbb testi jegyek
asztrális szint	álmok
fizikai szint	gondolatok érzések érzékelés
anyag	fizikai törvények

Összefoglalva azt lehet mondani, hogy azok az információ-tartalmak, amelyek látszólag a semmiből bújnak elő, azok mind magasabb szintről származnak. Ha ezt nem is látjuk, ne tagadjuk létezésüket!

Kérdések asztrológusoknak:

1. Milyen szintű kapcsolatokat fejeznek ki a különböző fényszögek?
2. A kapcsolatok miért éppen szögekben fejeződnek ki?

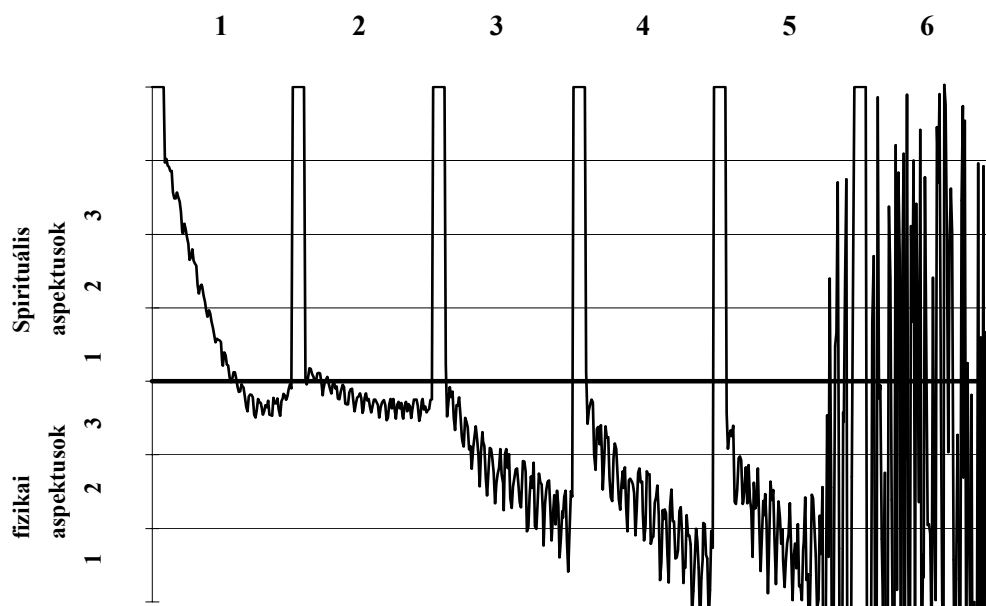
3. Miért mondják: "nekem nincs semmi bajom a napjeggyemmel, az aszcendensemtől szenvedek"?
4. Egy adott fényszög miért nem érvényesül egyformán egy Nap ill. Szaturnusz típusú személyiségnél?
5. Miért inkarnálódik egy Szellem a különböző életeiben eltérő aszcendenssel?
6. Egy Nap típusú Egyéniség miért születik meg majdnem minden életében férfiként, egy Hold típusú nőként, egy Merkúr típusú mindkét nemben közel azonos számban?

Kérdések mindenkinek:

1. Az előző fejezetben már utaltunk arra, hogy a szabadenergiát kicsatoló berendezések daganatos megbetegedéseket okozhatnak. Miért lehetnek genetikai problémái egyes, szintén *a fizikai síkon tartózkodó* idegen civilizációknak, és jelenthet-e számukra megoldást az emberi génkészlet átültetése? (Tegyük különbséget idegen lény és idegen lény között! A felsőbb entitások léte nem kötődik az anyagi világhoz, és ezért genetikai problémáik sem lehetnek. Nem rabolnak el embereket, szemben az anyagi világhoz erősen kötődő, technikailag fejlett idegen civilizációk lényeivel, akik például a térugrás kulcsát felfedezték ugyan, mégis éppen az anyaghoz való kötődésük folytán nem képesek felismerni e kulcs használhatóságának korlátait.)
2. Mit jelent az, hogy "Isten saját képmására alkotta meg az embert"?
3. Milyennek látszik az anyag a Kozmikus szintről? (Az anyag is relatív!)
4. Miért nem látják a szabadenergiával foglalkozók, hogy miért nem veszélytelen ez a tevékenység?

Fejlődés és megvilágosodás

Az előzőekben megfogalmaztuk, hogy a tudat énképének beszűkülése a tudatosság hiányával összefüggő aránytalan fejlődéssel függ össze. Foglaljuk most össze, hogy egy ma élő átlagember milyen fejlődési és tudatosodási folyamaton ment és megy keresztül! Az alábbi ábra az egyes inkarnációi során végbemenő változásokat szemlélteti:



Az egyént mindenkor jellemzi egy szint, ahol *tudatosságát megőrizve* tartózkodik. Ezt jelöli ki az ábrán levő, az egyes életek között megszakításokkal elválasztott többé-kevésbé tarajozott vonal. A vonal alsó határológörbéje (amit az ábrán nem jelöltünk be) azt a legalsóbb szintet jelenti, amelyet az egyén tudatosodás alá tud vonni, a tarajozottság mértéke pedig a tudat módosulási képességét, vagyis azt, hogy mennyire képes az előbbi szintről az eredeti Énje irányába *tudatosan* visszatérni. Az arányos fejlődés azt jelentené, hogy bármely időpillanatban tudatosságát teljes mértékig fenntartva képes visszatérni az Egységbe, aholis megszűnik a megosztottság (vagyis a fenti tarajozottság már nem látható). A hangsúly a tudatosság megőrzésén van, mert a visszatérés számtalanszor megtörténik így is, csak éppen öntudatlanul.

Például ha valaki gondolkodik, percenként több alkalommal is kapcsolatba kerül Felsőbb Énjével, csak éppen erről nem tud, mert *nem tudatos*. Az előző fejezet **"Kondicionálások"** c. rész végén leírt szerkezettel ezt az információcserét tudjuk jelezni. Erre persze azoknak nincs már szükségük, akik *tudatosak*, mert ők maguk is látják a kapcsolatfelvételt. A szintek közötti információs kapcsolat azonban akkor is létezik, ha arról nem tudunk, mert *nem vagyunk tudatosak*.

Az ábrán 1-es számmal az egyén egy korai (például Atlantisz-kori) megtestesülését jelöltük. Tudatának csekély módosulási képessége miatt számára szinte észrevehetetlenül tart az alsóbb szintek felé, és eljut az asztrálsíkig, majd testet öltve egész életében az asztrálsík közelében marad. Ennek következtében nem tudatosodik benne a "kívül", viszonylagos harmóniában, csaknem egységben él az őt körülvevő természettel. A következő, 2-es számmal jelzett megtestesülése hosszabb ideig tart, bár tudatának módosulási képessége, amely lefelé csak a mentális aspektusig terjed, szinte csak az érzékelésre korlátozódik. Az ókori embert ez a képi-szimbolikus felfogás jellemezte. A 3-as számú életében már az érzelmi aspektus, és kissé a fizikai is bekapcsolódik a tudatosodás folyamatába: érzelmileg gondolkodik. A középkori ember erkölcsi-vallásos megnyilvánulása, az érzelmi-szimbolikus gondolkodásmódja tudatának a mentális és az érzelmi aspektusokra korlátozódó módosulási képességével függ össze. A 4-es számmal jelzett megtestesülése során a fizikai aspektus tudatosodása válik dominánssá, tudatának módosulási képessége az érzéki-érzelmi életfelfogást támogatja. Az újkori ember anyagi javak megszerzése felé történő törekvése ezt tükrözi.

Míg az első négy élet az **előrelépés ívén** helyezkedik el, az 5. már a **visszatérés ívén**. Az 5. megtestesülés alkalmával a fizikai érzékelés alsó határáig terjeszkedik tudata, módosulási képessége a fizikai-geometriai érzékelés és a képi gondolkodás között húzódik, ami például mérnöki-tudományos területeken hasznosítható a leginkább. Élete utolsó harmadában azonban tudatának módosulási képessége felfelé túljut a fizikai szinten, eléri az asztrál, majd a spirituális síkot. Ekkor kezd el emlékezni előző életeire, először csak az utolsóra, majd egyre korábbiakra.

A 6-os számmal jelzett terület már nem megtestesülés. Visszatért eredeti Énjéhez, tudatának módosulási képessége miatt azonban mégis jelen van (például szellemi vezetőként), bár az a fizikai síkon tartózkodók számára nem nyilvánvaló. A fejlődés eredménye így végső soron a Tudat egy lefelé terjedő módosulási képessége, amit **intellektusnak** nevezünk.

Meddig tart az előrelépés íve, és mikor kezdődik meg a visszatérés? Egyénenként változik, elvileg bármikor. Nincs arra szükség, hogy lejusson a fizikai szint aljáig, bár itt a legnagyobb az ösztönző erő a visszatérésre. Ha önmagától "kiüresedik", eddigi életei eredményeképpen nincs számára már semmi vonzó a fizikai létben, utolsó életében eléri a spontán megvilágosodást. Ha a fizikai létet *szenvedéstudat* hatja át, előbb vagy utóbb megtalálja azt az utat, amely elvezeti innen. Elkezd meditálni, és ezzel fölöslegessé válik sok-sok földi létesülése. Fontos azonban tudni, hogy a különböző szintekről visszatérő Szellemek eltérő intellektusra tesznek szert. A bölcsesség és az intellektus nem azonos fogalmak! A bölcs fejlődése kiegyensúlyozott, de nem birtokosa minden tudásnak, hanem csak annak, amit eddig megszerzett. A megvilágosodás senkit nem tesz mindentudóvá, az intellektus fejlődése nem válik fölöslegessé a megvilágosodással.

Figyeljünk meg még valamit az ábrán! Egy adott életet nézve testet öltéskor folyamatosan csúszik lefelé az ember. Gyermekkorunkban igen közel vagyunk még az asztrális és spirituális síkokhoz, ezért látunk aurát, szellemeket, és ezért emlékszünk egyes előző életeinkre. Később elveszítjük ezeket az emlékeket.

Mi határozza meg azt, hogy mire emlékszünk és mire nem? Képzeljük el a tudatot egy kesztyűnek! (Ami amúgy is bizonyos hasonlóságot mutat a fenti ábrával.) A kiindulási pont, az

alap a kesztyű szárának, a tőle eltávolodott gondolatok, a testesülések a kesztyű ujjainak felelnek meg. A kesztyű egyik ujjából a másikba csak a bő száron keresztül juthatunk el. A kesztyű más ujjait, mint előző életeinket láthatnánk viszont, de erre csak akkor vagyunk képesek, ha vissza tudunk jutni eredeti alapunkhoz. Ez kisgyermekkorban könnyebben megy, mert amúgy is "fentebb" vagyunk, mint később. *Az emlékezés legfontosabb törvényszerűsége az, hogy csak azokat a tudattartalmakat vagyunk képesek teljes valóságában felidézni, amelyekkel egy szintben vagyunk.* Ahol időben megszakítások vannak - például két létesülés között - az azonos szinten levő tudattartalmak ugyan felidézhetőek, ez azonban nem tudatos, ezért is látjuk azokat a jelenlegi életünk aspektusából. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy bizonyos tudattartalmak, amelyek életünk szerves részeként jelennek meg (például fóbiák) nyilvánvalóan más, előző életünkből származnak. Valójában azonban az életeink mögött meghúzódó Felsőbb Valóság meglátása lenne a fontos, amelyben eredeti Énünk most még csak egy-egy pillanatra villan fel ilyen formában.

Regressziós hipnózissal igaz felderíthetőek előző életeink történései, lehet az is, hogy a terápia után könnyebbnek érezzük életünket, mégis fennáll annak a veszélye, hogy ezekből csak részgazságot megfogalmazó következtetést vonunk le, mintsem megkönnyítjük feljebb jutásunkat. Pusztán az előző életeink ismerete nem visz előbbre minket akkor sem, ha azokat újra átéljük. "Azért félek a lovaktól, mert a XVIII. században elűtött egy lovaskocsi, amelyet egy XII. századbeli ellenségem vezetett. Akkor én gázoltam őt halálra, most visszaadta a kölcsönt. Nem a lovaktól kell tehát félnem, hanem tőle. Ő most... hol is van?" Az események karmikus láncolatát évtizedekig fejtegethetjük mindenféle eredmény nélkül. Az előző életeink ismerete alapján maximum azt a következtetést vonhatjuk le, hogy mindig olyanok voltunk, mint most. Most viszont, hogy ezt tudjuk, biztosan teszünk is ellene valamit. Az viszont közel sem biztos, hogy ennek lesz eredménye, vagy csak a tapogatózást folytatjuk.

"Az embernek csak azt a tudást engedik meg lehozni a Földre, amelyre jelen életében szüksége van" vagy "Az ember azokra a dolgokra emlékszik, amelyekre az adott életében szüksége van" - mondják. Az előbbi megfogalmazásnak az a hibája, hogy az emlékezést rajtunk kívül álló okkal hozza kapcsolatba, az utóbbi pedig azt sugallja, mintha minden élet különálló, egymástól független lenne. Csak egy valóság van, erre kell ráébredni, amíg ez nem sikerült, csak tapogatózunk, még akkor is, ha regressziós hipnózist használunk.

Életeink magasabb szintű összefüggéseit csak magasabb szintről láthatjuk meg. Az előző életekre való visszaemlékezés ezért többnyire csak mint a megvilágosodás egyik mellékes következménye jelenik meg.

Meditatív állapotban is először el kell érni az Egységet, és azután mintegy visszalépve lehet megtekinteni előző életeinket:

"Megláttam a csillagot, majd egy fehér fénnel körülvett, belül sötét emberalakot. Azt mondta, hogy »Én Te vagyok«. Majd arca fekete üressége hirtelen színessé változott, és az őt körülvevő fehér fény eltűnt. Tényleg én voltam, csak egy kicsit más volt az arcom, mint most. Kinyílt a tér, és elkezdtek peregni az események. »Ez egy előző életed volt« - fűzte hozzá a Hang."

Álomtudat, haláltudat, tudatfolytonosság

A hétköznapi ember tudatosságát csak a fizikai szinten tudja megőrizni, tudata *egyirányú*. Amikor alszunk, tudatunk a Felsőbb Énünk irányába mutat, a Spirituális síkra néz, ekkor viszont nem vagyunk képesek tudatosak maradni. Ennek köszönhető az a káosz, ami álmainkat jellemzi, és az, hogy nem vagyunk képesek korlátlanul visszaemlékezni arra, amit álmodtunk. Alvásunk egy részét még az álom sem jellemzi, ekkor teljesen öntudatlanok vagyunk. Ez az amit az orvostudomány álomnélküli alvásnak nevez. Valójában ekkor a Kozmikus szinten tartózkodunk, csak öntudatlanságunk folytán nem érzékelünk semmit, és nem emlékszünk semmire.

Amennyiben tudatosságunkat megfelelő meditációs technikával kiterjesztjük - de spontán is megtörténhet -, elérjük a **tudatfolytonosság** állapotát. Az első lépés az asztrális és a Spirituális sík tudatosítása. Ha éberek tudunk maradni álmainkban, megszűnik a káosz, és mint életünk

a Kozmikus szintre. A tantra jóga a szexualitást használja a megvilágosodás eszközeként, az anyag és a fizikai sík első aspektusának kapcsolatát tudatosítja. Hogyan lehet innen is eljutni az Egységbe? Mintha szintek és síkok sem lennének.

4. Az idő misztériuma: időparadoxonok.

5. Ha az Egység szintjén nincs idő, akkor van-e értelme fejlődésről beszélni? Isten fejlődik-e, vagy tökéletes?

Ezeket a kérdéseket mind az értelem teszi fel. Ennélfogva ezeknek a kérdéseknek is csak addig van értelmük, ameddig az értelem terjed. Ezután már nincs kinek és nincs mit megválaszolni. Nézzük csak az alábbi ábrát:

Isteni Minőség →	Egységes Tudat		
Isteni Minőség →	kétszektoros Tudat		
.			
.			
.			
Isteni Minőség →	n szektoros Tudat	} n szektoros Tudat értelme }	} 2n szektoros Tudat értelme }
Isteni Minőség →	2n szektoros Tudat		
Isteni Minőség →	4n szektoros Tudat		
Isteni Minőség →	8n szektoros Tudat		
.	.	.	.
.	.	.	.
.	.	.	.

Értelem határa az Isteni Minőség, a pusztá lét. Megérteni csak az ez alatti szinteket lehet, de ez már csak időben lehetséges, és ez a megértés, az értelem fejlődik. Valami vagy Teljes és megmagyarázhatatlan, vagy megmagyarázható, de nem Teljes. Most már válaszolhatunk arra is, hogy van-e értelme az egész életnek? Van, de ez nem egy érzelmi kérdés: definíciószerűen mindenkinek az alsóbb szintek jelentik az egész létezés értelmét. Az értelem azonban relatív, és ezt csak a szintén relatív kisebbik énünk nem hajlandó elfogadni, ezért merülhetnek fel bennünk a fenti kérdések.

Kérdések:

1. Hogy lehet Jézus, akit Isten teremtett, azonos a Teremtővel?
2. A megvilágosodott bölcsek miért mondják azt, hogy teljesen mindegy, hogy Budhát, Mohamedet, Krisnát vagy Jézust mondunk?

Meditatív technikák

Itt most inkább csak rendszerezzük azokat a technikákat, amelyekről valami módon már amúgy is szó esett. Természetesen a különböző tudatállapotok létrejöttének vannak előfeltételei: a harag, a vágy és a kétség viasztörítése, ami meditatív gyakorlat kezdetét jelentik. A hamistudat nem akadály a felsőbb szintekre való lépésnek, ezért is tanácsos vezetőket keresni, aki felfedezi az esetlegesen fejlődésnek induló téveszméink okozta buktatókat.

meditáció	működése
ki vagyok?	Minden, ami velem kapcsolatos, Istenhez vezet, mert Én Ő vagyok
érezd, hogy <u>vagy</u> !	a pusztá létező megtapasztalása, nem más, mint Isten felfedezése magunkban
semmi-meditáció	ha nem gondolkodok, csak az időtlen isteni marad meg belőlem
koanok	a koan megfejtésével feloldom a létezésem paradoxonát, és ezzel kikerülök a paradox világból
álombeli tudatosság	álmaimban egy szinttel feljebb vagyok, ami egy lépés vissza Istenhez
szín-meditációk	a színek és ezzel az aspektusok tudatosítása megtanít arra, hogy hogyan lehet fokozatosan feljebb lépni
mantrák	a hangok és ezzel az aspektusok tudatosítása megtanít arra, hogy hogyan lehet fokozatosan feljebb lépni
kundalini-meditáció	az egyes csakrák energetikai tudatosítása megtanít arra, hogy hogyan lehet fokozatosan feljebb lépni
légzés	a keletkezés és az elmúlás mögött álló örökkévaló felfedezése

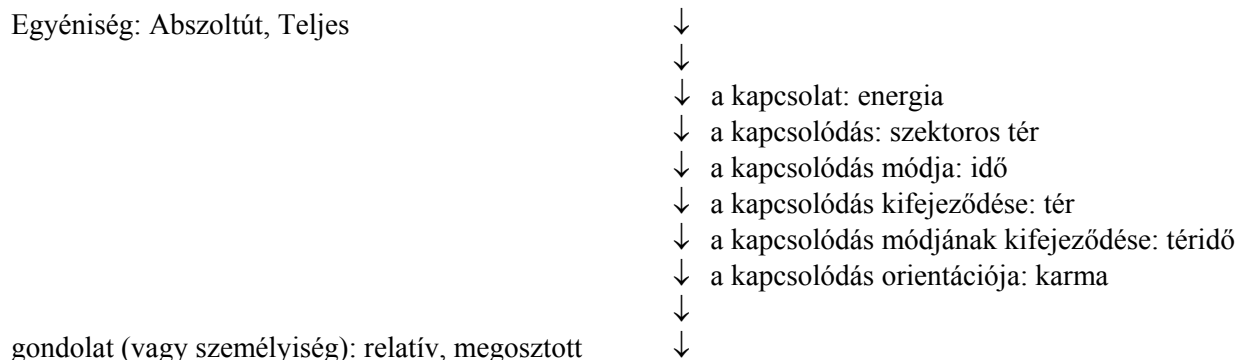
Természetesen a különböző meditációs technikák mind ugyanúgy működnek, csak más és más irányból közelítik meg *ugyanazt*. Fontos az, hogy ezek közül megtaláljuk a személyiségünk szabta korlátoknak megfelelőt. Vonatkozik ez a mesterre is, aki egyébként sem tud teljesen végigvezetni minket egy adott technikával, ami mindig általános, míg mi mindannyian egyediek vagyunk. A mester segíthet megtalálni azt az Egyéniségünkben fakadó mozzanatot, amellyel tudatára ébredhetünk Önmagunknak.

A téridő kulcsa a Tudat. A Tudat aspektusai

A fejezet elején azt mondtuk, hogy az Isten, mint *minőség*, az egységes Tudatban ill. magából az Isteni Minőségből következő különböző differenciáltsági fokait képviselő tudatformák mindegyikében maradéktalanul jelen van. Ezt az Egységtudat szintjén minden Egyéniség megtapasztalhatja. Mégis éppen Istennek és a Tudat különböző differenciáltsági fokainak azonossága miatt számolnunk kell még olyan hiányos, nem teljes tudatformákkal, amelyek abból adódnak, hogy a kisebb differenciáltságú teljes tudatformák nem képesek egy magasabb differenciáltságú teljes tudatformát teljes egészében felfogni. Ez vezet a gondolatok és az azt jellemző **idő** keletkezéséhez. A háromdimenziós **tér** a kisebb differenciáltsági fokú teljes tudatformához való időbeli kapcsolódás során jön létre. Ebből következik, hogy az idő irányát tekintve is kapcsolódik a térhez.

Foglaljuk össze a fentieket:

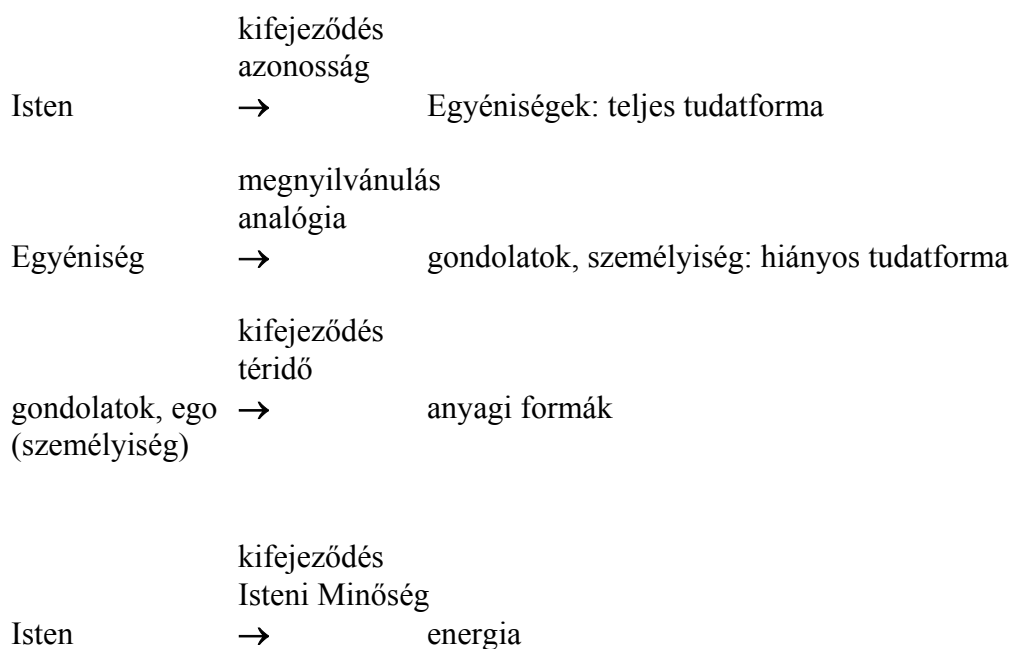
kisebb differenciáltságú teljes tudatforma



nagyobb differenciáltságú teljes tudatforma

Ami pedig hiányzik a fenti sémából: egy adott nagyobb differenciáltságú teljes tudatforma az összes kisebb differenciáltságú tudatforma mindegyikével igaz minőségileg azonos, de éppen ebből következik az, hogy mint teljes tudatformát az összes kisebb differenciáltságú tudatforma együttesen és csakis együttesen határozza meg, "hozza létre".

A fentiekben ugyanazt a dolgot több oldalról, több aspektusból világítottuk meg. Egyszer beszéltünk Istenről, Egyéniségről máskor Tudatról, vagy éppen gondolatról, személyiségről:



Isten és az Egyéniségek között igaz azonosság áll fenn, a két fogalom mégsem ugyanaz: Isten Egyéniségekben *fejeződik ki*. Egy adott Egyéniség és a gondolatai (ill. a hozzá tartozó személyiség) kapcsolata már csak analógiákban juthat érvényre. Isten és az ugyancsak *formánélküli* Egyéniségek teljes tudatformát képeznek. A gondolatok, a személyiség azonban csak hiányosat, ezek a formánélküli Isten és Egyéniség tudatformájának egy-egy *aspektusát* jelentik. **A Tudat aspektusai térben és időben (karmában) fejeződnek ki.** Ezt a kifejeződést

együtt az energiával, tömeggel jelöljük itt a fizikai szinten a *fizikai* szóval. A fizikai szónak éppúgy, mint a fizikai síknak is csak mint egy nagy Egész viszonylatában van értelme.

Ha nem is értjük a nagy Egész belső összefüggéseit, elég ha megjegyezzük: ***mindig minden pont azzá válik, amivé tesszük. Ez a Teremtés legfontosabb alapelve, melynek felelőségét előbb vagy utóbb mindannyiunknak vállalnia kell, mert csak így válhatunk éretté a Felsőbb Létre.***

* * *